Elizabeth Gage
Cutia Pandorei
2

Obsesie, păcat, seducţie...

Laura Blake: *O frumoasă fiică a unor emigranţi cehi. Laura captează atenţia fără voia ei, mai întîi ca o îndrăzneaţă şi inovatoare creatoare de modele şi apoi ca o excelentă fotografă al cărei aparat dezvăluie suflete şi descoperă demoni. L-a iubit pe Hal din toată inima şi, totuşi, l-a cedat destinului – femeii care, de cînd se născuse, fusese menită să îl însoţească la Casa Albă. Dar nimeni nu le poate fura clipele de extaz, sau comoara ascunsă care le va aduce distrugerea...*

Tess Dameron: *Bărbaţii îi sînt sclavi, treptele ei spre succes, gata oricînd să-şi vîndă sufletul pentru dragostea acestei femei-vînător cu ochi ca smaraldul, care vrea să pună mîna pe putere cu orice preţ. Rămasă văduvă de două ori, în chip misterios, îşi găseşte un partener excelent în Hal Lancaster, cu care jură să se căsătorească, singurul bărbat pe care nu l-a avut niciodată. Dar mai întîi trebuie să scape de soţia lui...*

Hal Lancaster: *"Prinţul Hal" se îndreaptă rapid spre Casa Albă. Superbă bijuterie a dinastiei financiare, Lancaster avea tot ce voia, în afară de femeia pe care o iubea. Ea fusese singura lui şansă de a scăpa. Acum el este obligat să suporte destinul familiei Lancaster la braţul frumoasei aristocrate Diana – pînă o întîlneşte pe Tess...*

Diana Stallworth Lancaster: *Superba blondă de gheaţă îi tulbură pe bărbaţi cu trupul ei şi apoi îi chinuie cu mintea ei ascuţită. S-a născut pentru a fi soţia lui Hal, uniţi prin politica invariabilă a educaţiei, şi îndeajuns de arogantă pentru a crede că îl poate păstra – pînă cînd un şantajist ameninţă să dezvăluie adevărul şi să provoace o tragedie care i-ar înghiţi pe toţi...*

Tim Riordan: *Prieten, mentor, partener de afeceri, irlandezul o iubeşte pe Laura la nebunie. Gelos pînă şi pe pasiunea pentru fotografii, care pune stăpînire pe ea, obsesia lui nu cunoaşte limite...*

Preţ 1400 lei

Pandora's Box
by Elizabeth Gage

© copyright 1986 by Elizabeth Gage

© copyright 1994 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

Elizabeth Gage

Cutia Pandorei

Traducere de Anca Nistor

Volumul 2

Editura MIRON

București - 1994

Cartea a doua

Laura, Ltd.

Unu

7 februarie 1952

– Hai, Diana. Mă înnebuneşti.

Un braţ puternic o ţinea pe Diana Stallworth pe după umeri. Părul ei blond, lung şi moale, cădea pe mîna care îi apăsa sînul. Spătarul scaunului de maşină îi rezema spatele. Se afla în poziţia de care orice fată aflată la o întîlnire se temea cel mai mult: ţintuită locului, cu buzele respectivului băiat lipite de ureche şi cu trupul acestuia blocîndu-i orice cale de scăpare.

El izbutise să-i conducă una din mîini spre locul unde putea să-i simtă tăria. Excitarea lui semăna cu cea a unui animal – agitată şi febrilă. Dar şoaptele lui

erau seducătoare şi era foarte frumos. Iar Diana se întîlnise deja cu el de cîteva ori. Nu era de mirare că el se gîndea că ar fi fost timpul să ajungă şi la ceva sexual.

– Cliff, nu, şopti ea, temîndu-se ca perechea de pe banchetă din spate să nu-i audă, în ciuda muzicii care se auzea foarte tare de la radioul maşinii. Nu înţelegi. Nu pot. Zău.

Tommy Dorsey cînta *Atît de deosebită*. Saxofoanele se auzeau uşor, senzuale în acordurile lor. Mîna de pe sînul Dianei era languroasă acum.

– Iubito, şopti el. Ştii foarte bine că şi tu o vrei la fel de mult ca mine. Văd asta foarte limpede. Lasă-mă să intru în tine, acolo unde mi-e locul. N-o să-ţi pară rău. Niciodată...

Buzele lui îi mîngîiau lobul urechii şi ea îi simţi limba fierbinte în acel loc sensibil, trimiţîndu-i fiori în tot corpul. Propria ei dorinţă o enerva, fiindcă ştia că nu poate ceda.

Se întrebase adesea cum avea să fie să aibă un bărbat. Să-i simtă sexul în ea, mîngîind şi pătrunzînd din ce în ce mai adînc. Auzise fetele glumind în legătură cu acest lucru de ani de zile, la şcoala din Geneva şi, bineînţeles, acolo, la Smith. Diana trebuia să joace rolul dificil de a da impresia că ştia totul despre senzaţiile fizice, pretinzînd că îi era devotată lui Hal şi că nu se culca cu unul şi cu altul.

Ceea ce era foarte adevărat.

Diana era virgină.

Se întîlnise cu cîţiva din cei mai atrăgători băieţi de la *Princeton, Dartmouth, Harvard* şi *Yale* – ale căror familii o cunoşteau pe a ei şi care ştiau ce însemna numele de Stallworth atît în societate, cît şi în afaceri.

Acei tineri ştiau că şapte generaţii de existenţă a familiei cereau ca Diana Powers Stallworth să devină doamna Haydon Lancaster imediat ce Hal termina cu armata şi începea să practice avocatura care avea să-l conducă – la fel de inevitabil cum mişcarea de rotaţie a pămîntului face ca soarele să apună în partea de vest – spre o carieră strălucită pe Wall Street şi poate chiar în politică.

Aceste lucruri erau realităţi atît pentru Diana cît şi pentru colegele ei de clasă, prietenii, profesorii şi băieţii cu care se întîlnea. Băieţi care şi ei proveneau din familii importante cum ar fi Beekman, Webb, Alexander, Bancroft, Auchinclosse. Băieţi care ştiau de unde venea Diana şi care îi era destinul, la fel de bine cum ştiau ce furculiţă să folosească mai întîi la un dineu la *Union Club*.

Ştiau îndeosebi că mariajul dintre Hal şi Diana era hotărît de faptul că Stewart Lancaster murise în bătălia pentru Midway. Era o simplă ecuaţie de filogenie a înaltei societăţi.

Dacă Stewart ar fi trăit, i s-ar fi cuvenit o mare parte din moştenirea şi obligaţiile familiei Lancaster. Aproape cu siguranţă s- ar fi căsătorit cu verişoara Dianei, Marcia Stallworth, ceea ce l-ar fi destinat pe Hal căsătoriei cu una din fetele Schell, Jessica sau Cynthia, ori cu una din surorile Winters, Leigh sau

Phoebe sau, probabil cu Holly Seton, a cărei familie era înrudită prin alianţă cu legendarii Bond din Manhattan.

Dar acum, că Hal rămăsese unicul moştenitor al familiei Lancaster – sora lui, Sybil, fiind exclusă atît datorită sexului cît şi temperamentului ei bizar – trebuia să se alieze cu familia Stallworth, a cărei avere realizată prin intermediul fabricilor o întrecea în importanţă pe cea a Winterilor de pe urmă petrolului sau pe cea a familiei Schell care se ocupa cu afaceri imobiliare. Din moment ce Marcia Stallworth era mult prea mare pentru Hal, rămînea Diana.

Astfel, Hal era destinat de istorie şi de capriciile soartei să-i aparţină Dianei. Dacă ea îl pierdea, s-ar fi putut irosi în sînul familiei Schell, iar ea însăşi cu vreunul de genul lui Teddy Roche, Quentin Bollinger sau Carter Scott – nişte nătăfleţi pe care îi ironizase în copilărie la Newport, nişte tineri fără importanţă care aveau să se transforme în jucători de golf, beţivi şi minunaţi membri ai unor cluburi, dar cei mai groaznici soţi din lume.

Diana îi era promisă lui Hal prin tradiţie. Dar avea propriile ei motive pentru care voia să-i fie credincioasă.

Hal era mai mult decît o minunată alternativă în comparaţie cu ceilalţi. Şi era mai mult decît doar un Lancaster – de dorit chiar şi numai datorită numelui.

Era nepreţuitul prinţ Hal, dăruit într-un mod ciudat cu o blîndeţe şi un simţ al umorului pe care nici unul

din bărbaţii Lancaster nu le avusese vreodată. Graţie vreunei scîntei interzise care se strecurase în sînge la un moment dat, Hal poseda unele calităţi care îl deosebeau nu numai de cei din propria sa familie, ci şi de toţi băieţii generaţiei lui.

Diana ştiuse acest lucru din prima clipă în care îl cunoscuse, pe cînd erau încă nişte copii. Era înalt şi chipeş şi avea mersul şi zîmbetul luminos proprii Lancaster-ilor. Dar mai avea o dulceaţă, o blîndeţe combinate cu sclipirea focului masculin din interior, care o făcuse să se îndrăgostească de el chiar de atunci.

Acea pasiune deveni ceva şi mai puternic cînd, după moartea lui Stewart, îşi dădu seama că, într-o bună zi, avea să-i aparţină lui Hal graţie tradiţiei de nestrămutat.

Erau aduşi împreună la nenumărate reuniuni de familie, Hal un adolescent deja şi Diana abia trecută de vîrsta gumei de mestecat şi a dulciurilor. Îl privea cu respect, căci era atît de natural, mereu zîmbitor şi curios de relaxat chiar şi atunci cînd făcea efort jucînd polo, fotbal sau tenis cu verii ei şi cu propriile lui rude.

După acele partide luau cina cu părinţii lui Hal, cu frumoasa lor fiică adoptivă, Kirsten, şi cu ciudat de tăcuta lui soră mai mică, Sybil. Hal fermeca pe toată lumea. Mama şi surorile Dianei nu făceau nici un secret din faptul că îl adorau. Chiar propria lui mamă îl privea peste masă cu un fel de pasiune maternă tăcută, ceea ce aproape că o făcea pe Diana să se uite în altă parte, ca şi cum ar fi văzut ceva prea intim.

În timpul acelor cine, Diana simţea zîmbetul lui Hal răbovind uneori asupra ei. Chiar şi atunci ştia că îi este promisă, că avea să- i devină soţie, într-o bună zi, împărţind patul cu el. Şi mai ştia că şi el era conştient de acest lucru.

Se simţea plină de acea veneraţie cunoscută oricărei fete destinate unei căsătorii aranjate de factori străini propriei voinţe. Numai că în cazul Dianei, sentimentul acela era mai deosebit, căci băiatul era Hal, Hal, unicul.

Cînd a aflat, mai tîrziu, că urma tradiţia bărbaţilor Lancaster de a-şi dărui farmecele tuturor fetelor frumoase din societate – darurile sale fizice fiind imense, după cum se auzea şi mai mult decît pe măsura chipului său frumos şi a ochilor visători – descoperi, spre surprinderea ei că nu îl condamna. În fond, nu făcea decît ceva firesc tuturor bărbaţilor şi îndeosebi Lancaster-ilor.

De fapt, Diana era chiar mîndră de el şi de noua lui reputaţie ca amant. Ştia că, în seara nunţii, privirile tuturor aveau să fie aţintite asupra ei şi că toate fetele care îl cunoscuseră înaintea ei aveau să-şi spună „E al Dianei acum".

Astfel că Diana se simţea privilegiată şi norocoasă.

Dar veneraţia ei nu scădea. Nu se simţea deloc în apele ei cînd era cu Hal. În prezenţa lui devenea mai tăcută şi mai ruşinoasă – chiar dacă, în felul lui, se apropia de ea încet-încet, aşa cum fac totdeauna cei care sînt destinaţi unul altuia de soartă şi trebuie să

reuşească să se înţeleagă.

Diana spera să fie destul de bună pentru el, dar nu era sigură. Şi acest lucru o îngrozea, pentru că el era atît de deosebit, de nepreţuit. Cînd erau împreună, ea îşi făcea griji ca nu cumva să-l plictisească – deşi niciodată nu părea să se întîmple aşa ceva – şi că nu o va putea iubi datorită faptului că spiritul său de independenţă fusese insultat cînd i-o vîrîseră pe ea pe gît.

De curînd, ea se întorsese de la Geneva şi era o fată sofisticată de la *Smith*. Toată lumea o ştia ca fiind o blondă frumoasă şi rece care îi tulbura pe bărbaţi cu trupul ei şi îi umilea cu mintea ei ageră. Putea să reducă la tăcere o rivală cu o privire sau cu un cuvînt plin de sarcasm şi putea să fie sufletul unei petreceri dacă voia. Era considerată puţin cam sălbatică, dar toată lumea o îndrăgea, căci ştia foarte bine să se poarte în societate.

Cînd era cu Hal, însă, se simţea îngrozitor de inferioară. Încerca să-l impresioneze cu efervescenţa şi umorul ei, fiind în acelaşi timp şi caldă cu el. Ambele strategii păreau să dea greş, însă. Pe de o parte, o făcea să fie tăcută ca o şcolăriţă cînd erau singuri. Pe de altă parte, se temea că manierele ei în societate puteau să-i pară lui superficiale. Se simţea chiar ciudat să îşi etaleze considerabilele talente atletice cînd înotau, jucau tenis sau călăreau împreună, căci se temea să nu îi pară lui Hal prea băieţoasă şi agresivă.

Totuşi, Hal nu se dovedise niciodată dispreţuitor sau nerăbdător cu ea, ci era mereu atent, politicos şi,

într-un fel, chiar tandru.

Ea bănuia, însă, că atitudinea lui curtenitoare conţinea puţină milă. Cu siguranţă că îşi dădea seama de pe acum că era prea lipsită de atracţie pentru el. Probabil că se resemna să ducă o viaţă neinteresantă alături de ea.

Şi ea nu voia aşa ceva! Dorea cu disperare să fie demnă de el, să fie o femeie pe care el să o poată iubi. Se ruga ca acea expresie de blîndeţe din ochii lui să fie de reală afecţiune. Poate că umorul lui deosebit şi căldura aveau să-i lumineze într-o bună zi cele mai ascunse şi mai importante părţi ale vieţii.

Dar îi era greu să spere. Căci Hal era un fel de semizeu, o fiinţă de o extraordinară frumuseţe şi farmec masculin. În timp ce Diana era o simplă fată bogată şi răsfăţată, de familie bună, dotată cu gusturile şi talentele caracteristice unei fete bogate, creată la fel ca oricare din contemporanele ei.

Putea să servească o masă cu douăzeci de invitaţi fără să facă o mişcare greşită, să discute despre Ascot, Dior, Matisse şi Flaubert, să poarte veşminte ca un manechin – pînă cînd împlinise optsprezece ani apăruse deja în *Vogue* şi *Harper's Bazaar*–, putea să interpreteze Mozart la pian, să conducă un iaht, să vîneze cu haite de cîini şi să organizeze o petrecere la *Junior League.* Putea să facă toate aceste lucruri fără să-i placă ceva în mod deosebit şi fără să simtă nevoia să se implice mai mult în ceva, căci aceasta era esenţa fetei bogate, în fond, lipsa unei abilităţi sau înclinaţii de a se dedica vreunei activităţi cu tot

sufletul – dar le făcea pe toate cu graţie şi convingere.

Era îngrozită că tocmai acea caracteristică a ei îi repugna lui Hal. Căci acele talente fade le mai aveau o mulţime de alte fete ca ea. Şi nu putea găsi o calitate interioară, care să-i aparţină numai ei, şi care ar fi putut să o deosebească de celelalte.

Simţea că trebuie să găsească un astfel de lucru particular şi să se agaţe de el pentru a i-l putea oferi lui Hal şi, astfel, să se dovedească demnă de el.

De aceea îşi păstra virginitatea, se menţinea neprihănită pentru Hal.

Acel sacrificiu era ceva neobişnuit, pentru a nu spune de neauzit, printre cei de vîrsta ei. În înalta societate, virginitatea era preţuită invers proporţional faţă de cea a unei fete obişnuite. Numele de familie al unei fete şi eventuala moştenire contau mult mai mult decît simpla puritate a sexului. Nici una din prietenele ei bune nu era virgină. Se putea spune aproape că virginitatea era ceva „demodat". Avea ceva ciudat şi caracteristic unui „fin de siècle" care o făcea irelevantă pentru fetele acelor timpuri.

Diana, însă, se păstra doar pentru Hal, chiar dacă ştia că el nu se gîndise niciodată să facă acelaşi lucru şi chiar dacă se temea că acea comoară nu avea să aibă nici o valoare pentru el cînd avea să i-o dăruiască.

Între timp, ca în seara aceea, de exemplu, cei cu care se întîlnea, înnebuniţi de trupul ei fermecător şi încurajaţi de umbra de pasiune pe care o simţeau în sărutările ei, erau uimiţi şi furioşi cînd ea refuza „să

meargă pînă la capăt".

În fond, nici una din fetele din cercul Dianei nu se purta atît de straniu. Şi, din moment ce căsătoria ei era mai degrabă un aranjament de familie decît o însumunare a iubirii, era considerată o partidă foarte bună. Era foarte bine cunoscut faptul că viaţa sexuală şi căsătoria erau ca două camere alăturate într-un hotel, cu legătură, probabil, dar nu unul şi acelaşi lucru.

Reputaţia de aventurier a lui Hal o făcea pe Diana să pară şi mai disponibilă. Pentru ce naiba se păstra? Nimeni nu o înţelegea.

Astfel, poziţia ei era de neconceput. Dar ea şi-o menţinea şi era din ce în ce mai nervoasă.

Căci Diana era, totuşi, om.

– Mmm... Hai, Diana. N-o să regreţi. Uite...

Mîngîierea era mai îndrăzneaţă, alunecînd uşor pe pulpa ei, în timp ce buzele îi şopteau provocator la ureche.

– Nu!

Şoapta ei era furioasă. Ar fi strigat cît o ţinea gura de frustrare, dacă nu ar fi fost colega ei de cameră şi prietenul acesteia pe bancheta din spate. Dar căldura care îi învăluise simţurile dădea autoritate refuzului ei.

– Vorbesc foarte serios, Cliff. Răspunsul e nu.

Se depărtă de el şi izbuti să vîre o mînă în poşetă,

de unde scoase iute o ţigară pe care o aprinse cu bricheta ei *Dunhill* cu monogramă.

Răsuflă uşurată cînd dădu fumul afară. Toată lumea ştia că o ţigară era cea mai bună armă a unei fete împotriva unui bărbat excitat şi insistent. La *Smith* circula o vorbă: „Aprinde-le una de la cealaltă şi eşti în siguranţă."

El îi dădu drumul fără chef şi se lăsă pe spate oftînd. Ochii îi erau plini de o resemnare nervoasă.

– Hai, Doug, spuse el părînd să simtă printr-un fel de radar masculin că nici perechea din spate nu făcea nici un fel de progres. Trebuie să mă întorc în campus.

Din spate se auzi un mormăit aprobator. Cliff răsuci cheia în contact şi maşina Packard model 1947 prinse viaţă, ieşind uşor de pe aleea cu pietriş pe şosea.

Nu se vorbi prea mult. Cei doi băieţi le duseră pe fete la *Parsons House* în linişte. Afară, perechile se separară, lansîndu-se în nişte sărutări de noapte bună apăsate, mai mult de ochii care îi priveau de la ferestre decît din sinceră afecţiune.

– Nu poţi să continui să-mi faci aşa ceva, îi spuse Cliff încet cînd îşi desprinseră buzele. E ridicol. Dumnezeule, Diana.

Chipul lui frumos era îmbujorat, iar ochii îi sclipeau de furie şi frustrare în ciuda vălului pe care băutura îl aruncase peste ei. Băuseră amîndoi destul de mult şi Diana simţea o ameţeală plăcută care îi alina nervii.

— Nu pot altfel, murmură ea fără prea multă convingere. Mă presezi prea tare. Am senzaţia că nu pot să respir. Nu suport.

El nu spuse nimic. În spatele lui, ea îşi vedea colega de cameră, pe Linda, în braţele băiatului cu care legise. Era ţinută strîns de braţele lui lungi înăuntrul gecii de piele neagră şi părul ei frumos şi negru îi cădea pe spate.

Diana îl bătu uşor pe Cliff pe gîtul musculos şi îl sărută încă o dată. Îi părea rău sincer. Era un băiat frumos şi, probabil, extraordinar în pat. Dar ea nu avea să ştie niciodată acest lucru, bineînţeles. Pentru că nu era pentru ea.

Păcat, într-un fel. Cliff, care studia la *Amherst* şi care putea să aibă o mulţime de fete frumoase, continua să vină la Diana la cîteva săptămîni, de parcă ar fi încercat apele. Nu părea dornic să renunţe, deşi ea totdeauna îl îngheţa cînd el se înfierbînta prea tare. Era convins că, pînă la urmă, farmecul lui avea să-i străpungă apărarea sau că tot ce era între ea şi Hal – pe care el îl cunoscuse la Choate – era atît de superficial, încît mai devreme sau mai tîrziu, ea avea să se hotărască să-şi condimenteze viaţa dinaintea căsătoriei cu o aventură fierbinte.

Firește, el nu îi cunoştea secretul.

Dar părea să sesizeze o realitate mai profundă: că el, Cliff Hutchinson, era genul de bărbat potrivit pentru Diana. Nu prea inteligent, nu prea original, dar ambiţios, cu relaţii multe şi bine clădite. Exact genul de bărbat obişnuit, plăcut, alături de care ea, prin

origine şi temperament, era predestinată să trăiască.

Şi Diana simţea în chip dureros că avea mai multe în comun cu bietul Cliff decît cu Hal. Erau identici ca educaţie şi instinct. Cînd era cu el, simţea că destinul greşise cînd i-o promisese lui Hal, un bărbat pe care îl iubea, dar care nu era cu adevărat genul ei. Iar ea se agăţa de acea greşeală a zeilor, în speranţa că avea să fie o soţie bună pentru Hal, totuşi.

Astfel că, refuzîndu-l pe Cliff şi pe ceilalţi ca el, ea refuza un viitor care îi aparţinea de drept, ţintind către un altul care nu-i aparţinea.

Era un gînd trist. Diana era femeie şi simţea exact. Accepta întîlnirile cu Cliff pentru că dorea să fie atinsă, îmbrăţişată şi răsfăţată – să aibă un sentiment de apartenenţă. Deşi rezultatul era un amestec fierbinte de simţăminte contradictorii şi dorinţe stîrnite care o împingeau din ce în ce mai departe fără voia ei pînă cînd îl oprea cu fermitate, ceea ce îi rănea pe amîndoi.

– Ei, cum a fost?

Fetele urcau scara împreună. Diana se afla în spatele Lindei şi se trezi privindu-i din nou părul negru care se ondula din cauza gulerului hainei ei *Burberry*.

– Ca de obicei, spuse Diana oftînd. Numai mîini şi minte deloc. Clifford a fost foarte excitat în seara

asta.

– Ca un țap turbat, nu? întrebă Linda rîzînd.

Era un ris atrăgător şi gutural care părea plin de înțelepciune şi tristeţe, într-un fel.

– Bănuiesc că n-ar fi trebuit să mă obosesc, zise Diana urcînd ultimele trepte. E un drum închis.

Camera lor se afla la ultimul etaj, chiar sub streaşină. Pe coridor nu mai era decît o singură cameră. Nu era pentru prima oară cînd Diana şi Linda se întorceau împreună de la întîlniri. Linda era adesea disponibilă împreună cu Douglas Van Allen al ei, cînd Diana prefera să nu fie singură cu un bărbat.

– Dar tu? o întrebă Diana.

– Nimic interesant de raportat, spuse Linda. Douglas al nostru nu e cine ştie ce.

Glumeau adesea pe seama lui Douglas, care era o fiinţă atît de timidă, încît şi cea mai mică încordare a umărului unei fete aflate în braţele lui era de ajuns pentru a-l face să-şi ceară mii de scuze.

– Ouăle lui sînt în seif, spunea Linda. Şi chestia lui e în punguţa cu bani a lui taică-său.

Făcea aluzii cu cinism la marea avere a familiei Van Allen şi la schemele de familie care o obligau să fie cu Douglas.

Nimeni nu îşi putea închipui de ce se ostenea să iasă cu el, căci nu era în stare să întreţină o conversaţie şi era un amant jalnic. Poate că ei îi plăcea gîndul de a fi în siguranţă, se bănuia. Nu era genul care să-i dea bătăi de cap.

Linda era o fată frumoasă, cu nişte ochi negri,

inteligenţi şi plini de umor. Avea umerii drepţi, pometi superbi şi o piele albă perfectă. Participa de mică la turneul de tenis de amatori şi acum lipsea primăvara de la cursuri datorită turneului.

Tocmai termina anul doi cînd Diana venise la colegiu şi acum aceasta o ajunsese din urmă. Anul acela erau, în sfîrşit, colege de cameră, după ce timp de doi ani stătuseră de vorbă pînă tîrziu despre familie, şcoală şi sexul opus.

Linda se pricepea să asculte şi îi dădea puţine probleme Dianei atît ca prietenă, cît şi ca parteneră de cameră. Dezvăluia puţin din ea însăşi cu excepţia faptului că nu îşi plăcea deloc nici unul din părinţi, ura şcoala, nu putea găsi un bărbat pe care să-l suporte şi juca tenis doar pentru a scăpa de plictiseală.

Era o jucătoare renumită şi, cu un an în urmă, ajunsese în sferturile de finală la *Forest Hills*. Juca cu o uşurinţă din care lipsea adevăratul entuziasm. Diana nu o văzuse niciodată antrenîndu- se, dar o văzuse adesea ieşind grăbită cu racheta de tenis în mînă.

După ce deveniseră prietene apropiate, fetele se vizitaseră în familie reciproc. Soţii Preston, care făcuseră avere ca editori, locuiau în Long Island şi se iubeau foarte mult. Părinţii Dianei o plăceau pe Linda şi o ajutau în cariera ei de tenismenă.

Linda poseda o anumită amărăciune care o apăra de lumea exterioară. Atîta timp cît nu susţinea că este fericită şi că îi place ceva foarte mult, înfrunta viaţa cu

indiferenţă. Diana folosea acel cinism calm ca un mijloc de apărare împotriva propriilor ei griji şi glumea împreună cu prietena ei despre absurditatea vieţii pe care erau silite să o trăiască. În sinea ei simţea o legătură strînsă cu tristeţea Lindei şi ştia că putea conta oricînd pe înţelegerea ei.

În cele din urmă, ajunseră la uşa camerei lor. Diana aruncă o privire spre cealaltă uşă. Yvonne şi Priscilla dormeau demult şi camera lor era cufundată în tăcere. Erau cele mai prostuţe şi mai urîte fete din casă şi se uniseră de multă vreme datorită caracteristicilor asemănătoare.

Linda intră prima în cameră, dar nu aprinse veioza de pe noptieră. Prin perdea pătrundea lumina slabă a felinarelor de afară împreună cu sclipirea palidă a lunii reflectată pe zăpadă.

Diana oftă uşor, intră în întuneric şi închise uşa în urma ei. Cele două fete se îmbrăţişară repede, înainte ca uşa să se închidă complet.

Diana îşi mai ţinea încă paltonul de lînă, pe care îl lăsă să cadă cînd mîinile moi ale Lindei Preston îi cuprinseră mijlocul.

Diana începu să respire întretăiat. Aşteptarea îndelungată care se adunase în ea în cursul serii ajunsese la culme. Liniştea încăperii era încărcată cu o emoţie delicioasă.

Mîinile se mişcau acum în sus pe coastele ei, în timp ce, fără să se grăbească, buzele colegei ei de cameră se apropiară de ale sale.

Rămaseră astfel un moment îndelungat, Diana stînd nemişcată, cu mîinile în lături în vreme ce buzele şi degetele familiare îi căutau trupul nerăbdătoare. Încet-încet, silueta feminină din faţa ei se apropie şi mai mult pînă cînd simţi pulpele Lindei frecîndu-se de ale sale. Sfîrcurile li se atinseră prin veşmintele care le acopereau, pline de o scînteiere tainică ce trimise un fior în stomacul Dianei, coborînd apoi spre genunchii ei şi în sus printre picioare, pînă la şira spinării.

Mereu începea aşa. Întîi stinghereala şi incertitudinea întîlnirii, exasperarea unei seri lungi – şi apoi Linda. Cînd nu ieşeau împreună, se întîlneau în biblioteca de lîngă solariu şi urcau amîndouă în cameră. Uneori, cînd Diana se întorcea tîrziu, o găsea pe Linda aşteptînd-o în cameră, citind în pat, îmbrăcată în pijama. Diana se întorcea să îşi pună paltonul în cuier, auzea aşternutul foşnind şi aştepta să simtă mîinile reci cuprinzîndu-i mijlocul prin spate.

La cină, cînd se aflau jos alături de celelalte fete, Dianei i se tăia răsuflarea cînd un picior fin se freca de al ei pe sub masă, într-o mîngîiere lentă, care pornea de la gleznă şi urca spre punctul din spatele genunchiului, cel mai sensibil din toate. Nu îndrăznea să se uite la Linda care pălăvrăgea cu celelalte de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Dar se simţea asigurată în ciuda stînjenelii, căci acea atingere pe furiş în public îi amintea că este dorită.

La început fusese şocată de ceea ce făcea cu Linda. Asemenea lucruri erau de neconceput pentru o fată de condiţia ei. Se întrebase speriată dacă era cumva lesbiană, nebună sau îndrăgostită de Linda.

Încercă să-şi explice totul ca fiind rezultatul tulburărilor pe care le simţea în urma întîlnirilor. Dorinţele puternice stîrnite de băieţi erau liniştite de mîinile atente şi delicate ale Lindei, de buzele şi limba ei iscoditoare. Nu era un lucru chiar atît de îngrozitor pentru o fată cînd unirea cu o persoană de sex opus era exclusă.

Dar îşi dădea seama, totodată, că ceea ce făcea cu Linda era mai mult decît atît. Avea nevoie de Linda pentru ceva mai profund. Cu trecerea timpului, singurătatea Dianei devenise şi mai insuportabilă. Eforturile ei de a se ridica la înălţimea aşteptărilor familiei, ale lui Hal, în cele din urmă – toate acestea formau o povară prea grea.

Căci ştia dinainte că avea să-i dezamăgească pe toţi. Nu era extraordinară nici ca femeie, nici ca persoană. Se simţea goală şi chiar urîtă în interior, în ciuda frumuseţii fizice şi manierelor ei perfecte.

Dar era o fiinţă omenească. Avea nevoie de dragoste. Avea nevoie să fie acceptată pentru ceea ce era, fără să fie silită să obţină tot realizînd o performanţă deosebită care, pur şi simplu, nu îi stătea în putere.

Astfel ajunse să vadă în Linda Preston binecuvîntarea ei personală, îngerul ei păzitor. Căci Linda,

căreia îi păsa atît de puţin de toate, care ridica din umerii ei frumoşi în faţa nedreptăţii vieţii, care se ducea pe terenurile de tenis şi la antrenamentele extenuante pentru un sport pe care nu îl putea suferi – o dorea. Cu Linda se putea simţi femeie.

De aceea, oftînd cu un amestec de uşurare, nerăbdare şi recunoştinţă, stătea în braţele colegei ei de cameră, ţinută de mijloc, excitată de sfîrcurile atinse de ale ei, tulburată de limba strecurată în gura ei ca un invitat apărut la o întîlnire secretă, mîngîind-o deja cu atingeri mărunte irezistibile.

Se iubeau în linişte. Nu îşi spuneau nici un cuvînt şi nici nu se refereau la momentele petrecute împreună. Dar se înţelegeau să nu fie despărţite prea mult timp în vacanţe şi să nu se ducă acasă în weekenduri fără să ştie cînd aveau să fie din nou împreună.

În felul lor, voiau să fie sigure una de alta. Nu se promitea nimic, nu se cerea nimic, în afară de asigurarea reciprocă de a fi din nou singure curînd şi de a se iubi.

Acum, cu delicateţea lentă care îi era atît de caracteristică şi atît de opusă agitaţiei masculine, Linda îşi mişcă mîinile pentru a pipăi formele Dianei, pentru a-i mîngîia scobitura gîtului, a-i ţine obrajii, a-i da părul pe spate şi a-i închide ochii cu un deget fin.

În timp ce mîinile îi lunecau în jos pentru a mîngîia trupul subţire al Dianei, fiecare veşmînt atins se desfăcea ca prin farmec, degetele ei acţionînd cu pricepere, astfel încît bluza cădea deja de pe umerii

Dianei, fusta îi era la picioare şi sutienul descheiat pentru ca sînii ei goi să simtă sărutul buzelor prietenei sale şi mîngîierea îndrăzneaţă a limbii ei.

Apoi tremura uşor în timp ce restul lucrurilor dispăreau, dresul, furoul, chilotul, pînă cînd era complet goală şi Linda se afla în faţa ei complet îmbrăcată.

Acest lucru făcea parte din micul lor joc. Şi era partea care îi plăcea Dianei cel mai mult. Cînd toate hainele ei erau înlăturate şi uitate în întuneric, o simţea pe fata îmbrăcată atingîndu-i trupul cu atenţie, găsind puncte provocatoare de plăcere pe care le cunoştea atît de bine deja, locuri care îi stîrneau fiori în tot trupul. Palme uscate i se plimbau peste sîni şi abdomen, în timp ce sărutările o înfierbîntau. Un deget se strecura între pulpele ei, făcînd-o să i se înmoaie genunchii.

Linda continua astfel pînă cînd observa semnele care anunţau că prietena ei era pregătită pentru iubire şi prea excitată pentru a mai aştepta. Atunci o ducea în pat şi începea să se dezbrace şi ea.

Diana o privea, cu sînii arzînd de dorinţă, în timp ce umerii drepţi şi sînii superbi ieşeau la iveală, urmaţi de pulpele tari şi puternice datorită sportului şi zîmbetul îi era impenetrabil în lumina lunii care pătrundea pe fereastră.

Apoi Linda se urca deasupra ei, cu mîinile proptite pe pulpele care aşteptau, şi o privea.

Linda ştiuse de la început că Dianei îi plăcea postura aceea, să se uite în sus la trupul superb al iubitei ei, să fie victima în timp ce Linda, seducătoarea

zîmbitoare, se juca cu ea, savurîndu-i supunerea.

Astfel că Linda se afla deasupra ei, acum arcuindu-şi spatele cu un geamăt de plăcere, acum ghemuindu-se pentru a o săruta peste tot, şicanînd-o cu limba ei ca de pisică pînă cînd Diana nu mai putea suporta şi o trăgea în jos pentru a-şi termina treaba, strîngînd-o în braţe şi scoţînd gemete înăbuşite.

Cînd totul se termina, stăteau amîndouă întinse multă vreme. Linda, cu capul rezemat în mînă în timp ce se juca încet cu părul ciufulit al Dianei, îşi trecea un deget printre sînii ei în jos spre buric, zîmbindu-i tot timpul şi fără să spună niciodată nimic.

Peste puţin timp li se făcea somn, căci era tîrziu. Nu fără şovăială se despărţeau, căci nu îndrăzneau să rişte să adoarmă una în braţele alteia şi să fie descoperite a doua zi dimineaţă de vreo cameristă. Diana se întindea în patul ei şi se lăsa învăluită de vise, liniştită de amintirea mîngîierilor prietenei sale în cele mai intime locuri.

Zîmbea în vis şi zîmbetul acela nu mai era o mască pentru ceilalţi, ci o sclipire interioară de adevărată fericire, care nu era foarte profundă, dar izbucnea din adîncul singurătăţii şi recunoştinţei sale pentru a fi fost luată drept ceea ce era.

Căci era de ajuns pentru Linda. Nu se aştepta şi nu se cerea nimic mai mult. Poate că nu avea să dureze o veşnicie – le puteau aştepta nopţi îngrozitoare pline doar de ruşine şi singurătate – dar acum Diana era dorită.

Zîmbetul îi zăbovea pe chip cîtva timp înainte să

adoarmă. Clipele acelea erau cele mai plăcute din viaţa ei, căci doar atunci gusta fericirea de a fi femeie.

Dormea un somn întunecat şi misterios, uitînd toate visele şi se trezea înarmată, într-un fel, pentru a face faţă unei alte zile.

Doi

Preluarea companiei *Benedict Products* de către marele conglomerat naţional numit *American Enterprise,* imediat după căsătoria lui Lou Benedict cu Liz Dameron, a fost un cataclism care a anunţat începutul unei noi ere tulburătoare.

Compania avea un alt nume, în primul rînd. I se spunea *TelTech* de la „tehnologia televiziunii" şi nouăzeci la sută din producţia sa de aparate electronice a fost imediat întreruptă. Compania a fost redotată aproape peste noapte, la un cost suportat de către compania mamă, pentru producţia de televizoare. Departamentul de dezvoltare a produselor a fost dedicat

în întregime cercetării pentru tehnologia televiziunii folosite în industria aerospațială.

Vechii angajați ai lui Lou Benedict nu știau încotro să apuce. Erau obligați să învețe repede lucruri noi. Ritmul de lucru se acceleră atît de brusc, încît unii se retraseră, pur și simplu, neputînd să țină pasul. Alții plecară să-și caute de lucru în alte părți, căci se temeau de ce se putea întîmpla la *TelTech*.

Nu se înșelau deloc. Au avut loc o mulțime de concedieri. Noi oameni erau aduși de la *American Enterprise*, chipuri străine în fruntea unor noi departamente. Purtau costume elegante *Brooks Brothers*, pantofi italienești și aveau niște expresii plictisite, de parcă i-ar fi deranjat faptul că fuseseră aduși acolo, în acel punct depărtat de locul unde se desfășura adevărata acțiune.

Cei nou-veniți se plimbau pe culoarele clădirii lui Lou Benedict de parcă ar fi fost stăpîni. Mîncau și discutau unii cu alții, ignorîndu-i pe vechii lucrători ai companiei.

Se părea că, în fiecare săptămînă, avea loc cîte o ședință de reorganizare, cerută de către *American Enterprise*. Noi departamente se concepeau pe hîrtie și, în cîteva zile, erau dotate cu personal, începînd să funcționeze, întreținute de o combinație de oameni de la *American Enterprise* – toți atît de tineri și plini de energie! – și angajați *Benedict* care erau zăpăciți de noile lor sarcini și responsabilități.

Peste întregul proces amețitor, frumoasă și rece ca gheața, domnea Liz Benedict.

După preluare, Lou fusese numit preşedinte al Consiliului director, absolut lipsit de putere al companiei *TelTech.* Funcţia sa era absolut formală, oferită datorită acţiunilor pe care le mai deţinea încă. Lui însăşi primise funcţia de „vicepreşedinte responsabil cu personalul", dar mai-marii de la *American Enterprise* o considerau în realitate adevărata şefă de la *TelTech.*

Ea avea sarcina de a reduce cheltuielile şi de a spori productivitatea la *TelTech,* în cele mai drastice moduri posibile şi în cel mai scurt timp. În acest scop, i-a concediat pe toţi angajaţii *Benedict* pe care i-a considerat inutili, fără să ţină cont de numărul de ani munciţi în cadrul companiei. Cei care au rămas, au fost siliţi să accepte salarii mai mici. Şi tot datorită lui Liz s-a desfiinţat şi planul lui Lou Benedict de împărţire a profitului, fiind înlocuit de un altul pentru pensii, mult mai puţin generos.

Liz a organizat programe riguroase şi obositoare de pregătire pentru toţi angajaţii de la *TelTech,* silindu-i pe cei cu experienţă în noua tehnologie să stea ore întregi, adesea seara, să-i înveţe pe cei care se aflau cu un pas mai jos decît ei. Astfel, compania cîştiga experienţă şi se lupta cu celelalte filiale ale lui *American Enterprise* pentru bani şi facilităţi din partea companiei-mamă.

Cu costumele ei severe, cu bluzele de mătase şi felul ei energic de a fi, Liz era o şefă antipatică şi temută. Era un geniu în ceea ce privea echilibrarea bugetului şi prezentarea profiturilor trimestriale

scenariilor lui *TelTech*. Dar compania pe care o conducea conţinea foarte puţine chipuri zîmbitoare, căci ţintele omeneşti nu erau mai importante pentru ea decît nişte piese de rezervă.

Liz era mai mult decît un supraveghetor al restructurării interne a companiei soţului ei. Era, de asemenea, singura legătură importantă cu cei aflaţi la conducerea lui *American Enterprise*. Acum îşi petrecea foarte mult timp la New York, la sediul companiei din Rockefeller Center, de unde venea cu veşti devastatoare pentru toţi cei care lucrau sub comanda ei.

Şi mai avea un motiv pentru a-şi petrece timpul la New York. Liz era legătura lui *American Enterprise* cu reţelele de televiziune şi susţinătorii financiari ai acestora. Lua parte la şedinţele cu directorii reţelelor şi cu principalii lor agenţi publicitari şi cunoştea chiar cîteva vedete de succes ale televiziunii, precum Milton Berle, Jackie Gleason şi Sid Caesar. Liz avea sarcina de a fi la curent cu tot ce se întîmpla în industria televiziunii, în timpul acelei perioade de extindere.

Se zvonea că Liz nu va rămîne prea multă vreme la *TelTech*, că ambiţia ei era de a ajunge la un nivel mult mai ridicat. Unii angajaţi care susţineau că au relaţii la New York spuneau că Liz intenţiona să se ducă să lucreze ca director al unei reţele de televiziune, că avea să realizeze propriile-i spectacole TV. Creşterea puterii ei nu cunoştea nici o limită. Izbutise să-i manevreze chiar şi pe cei mai influenţi şefi de la *American Enterprise*. Acum se auzea că avea să

facă acelaşi lucru şi cu cei din domeniul spectacolelor.

Aceasta era Liz. Menţinea groaza în toţi cei care intrau în legătură cu ea, de la propriii angajaţi speriaţi la colegii şi rivalii pe care îi seducea cu frumuseţea ei şi îi exploata cu ajutorul minţii ei agere. Îşi găsise locul în jungla corporaţiilor şi ştia cum să supravieţuiască în ea făcînd ca cruzimea acesteia să funcţioneze în avantajul ei.

Cît despre Lou Benedict, el îşi petrecea zilele plimbîndu-se pe culoarele companiei care fusese odată scumpa lui creaţie şi un al doilea cămin.

Biroul său, deşi tot aceeaşi încăpere în care pe vremuri simţise o solidaritate nemaipomenită cu angajaţii, acum era gol şi tăcut. Telefonul suna doar cînd îl căuta Liz din propriul ei birou, echipat modern şi frumos decorat, care se afla la al cincilea etaj, pentru a-i spune că îl ruga să semneze nişte contracte sau alte hîrii.

Din cînd în cînd apărea în biroul lui, îmbrăcată într-unul din costumele ei ciudat de senzuale, îl săruta uşor pe obraz, obţinea ce voia de la el şi pleca repede.

Dormea în dormitorul ei în noua casă pe care o cumpăraseră la întoarcerea din luna de miere petrecută în Bahamas. În mai toate serile, Lou o săruta de noapte bună în timp ce ea vorbea încă la telefon,

înconjurată de hîrtii răspîndite prin pat, şoptindu-i cîte unui asociat fără chip din New York sau de prin altă parte. Ea îi arunca un zîmbet stins şi el pleca la culcare. Se retrăgea mult mai devreme decît ea, nu numai pentru că nu avea tinereţea şi energia ei, ci şi pentru că paharele pe care le bea la cină îl moleşeau.

Ea continua să facă pe soţia devotată, prefăcîndu-se că lua căsătoria în serios. Îi cerea sfatul în alegerea perdelelor, materialelor pentru acoperit pernele sau a vreunui fotoliu nou pentru living-room. Îl tachina în legătură cu neîndemînarea şi cu obiceiurile lui personale – căci părea să devină din ce în ce mai neglijent.

Uneori se certau seara la cină, pentru cei pe care îi invita ea sau pentru plecările ei constante la New York şi pentru faptul că nu îl suna cîteodată cînd se ducea la şedinţe. Lou începuse să bea foarte mult şi băutura îl făcea să fie arţăgos.

De multe ori se sărutau şi se împăcau, exact ca doi soţi adevăraţi. Dar cînd Lou era prea încăpăţînat şi ea nu îl putea binedispune, îi zicea: „Lou, o să vorbim despre asta cînd o să te simţi mai bine", îl săruta repede, mai degrabă ca un gest de disciplină decît de afecţiune şi îl lăsa singur.

El îşi petrecea seara singur, meditînd la inactivitatea din timpul zilelor şi fiindu-i dor de Barbara şi de copii. Aceştia se mutaseră cu toţii la San Diego după divorţ, unde locuiau părinţii Barbarei, nu îi răspundeau la scrisori, nu îi vorbeau la telefon şi nici nu îi mulţumeau pentru banii trimişi.

Fosta lui viaţă era la fel de uitată ca o încarnare precedentă. Acum era victima şi căţelul lui Liz. Aceasta se purta cu el cu grijă şi se supăra doar atunci cînd el merita cu adevărat. Se ocupa de mesele lui, îl ajuta să îşi cumpere haine care erau mai moderne, mai „de corporaţie", i-a cumpărat un ceas de ziua lui, butoni şi un ac de cravată pe care îl şi gravase pentru el.

Şi se culca cu el.

Acest lucru se întîmpla mai rar acum, dar el îşi petrecea timpul liber gîndindu-se, aşteptînd şi visînd-o. Cînd venea la el în birou, îi privea formele pulpelor, îi urmărea legănatul şoldurilor, îi distingea umbra sînului prin bluză cînd se apleca peste el în timp ce Lou semna hîrtiile pe care i le adusese.

Ştia că este perfect conştientă de tulburarea lui cînd se apropia astfel. Zîmbetul stins de pe buzele ei îi spunea că ştia că avea să se gîndească la ea după aceea. Ceea ce nu realiza, probabil, era faptul că, pentru Lou, plăcerea de a o admira de la distanţă era mult mai mare acum, de cînd îi era soţie, decît cînd îi fusese angajată.

Cînd făceau dragoste, îl trata ca pe un copil, găsindu-i punctele erogene cu degete sigure şi mîngîindu-l cînd el o penetra ascultător. Apoi, el îi auzea micul oftat de dezamăgire şi îşi dădea seama că era doar un simplu obiect de joacă pentru ea, surogatul adevăratului sex.

Îl lăsa să îşi facă plăcerea înainte de zece sau

unsprezece seara, ştiind că băutura îl făcea să adoarmă. După aceea îl săruta de noapte bună şi stătea singură pentru a-şi termina ce avea de lucru. Adesea, prin somn, el o auzea şoptind la telefon în camera ei, exact cum un copil aude mişcările şi conversaţia părinţilor săi după ce l-au sărutat şi s-au întors la treburile lor.

Certurile lor aduceau perioade lungi de abstinenţă, cînd ea nu îl lăsa să se apropie. Dar îi plăcea să îl ia prin surprindere. El intra în baie să se pregătească de culcare şi, în timp ce se privea în oglindă, îi vedea, deodată, mîinile desfăcîndu-i halatul din spate şi trăgîndu-i în jos chilotul, degete de femeie strîngîndu-se în jurul organelor lui genitale, iar în gîtlejul ei răsuna un mic geamăt de triumf.

Într-o zi, la birou, în dreptul uşii deschise, dincolo de care secretara lui sporovăia plictisită cu cineva, Liz i-a arătat unde să semneze cu mîna stîngă, în timp ce mîna dreaptă i s-a furişat între picioare găsindu-i testiculele în pantaloni, mîngîindu-le cîteva clipe după care şi-a retras-o şi a plecat zîmbindu-i.

Intuiţia îi spunea că acum obţinea plăcerea în compania altor bărbaţi. Se amuza cu el doar din perversitate, jucîndu-se cînd nu avea ce face. El se înfuria pentru infidelitatea ei şi medita la gîndul de a o pedepsi, dar era prea mult sclavul ei pentru a putea face acest lucru. Gelozia lui nu avea forţă morală.

Astfel, singurătatea lui era din ce în ce mai profundă şi întîlnirile amoroase cu soţia sa mai rare, în timp ce se gîndea la ea în permanenţă cînd era treaz.

Era atît de tînără! În vreme ce datorită vîrstei, oboselii şi alcoolului chipul lui părea mai palid şi mai ridat în oglindă, Liz părea mai tînără ca oricînd, mai fermecătoare, mai plină de prospeţime. Pe măsură ce el se dezintegra, făptura aceea părea să-şi tragă vitalitatea din rolul de ajutor la distrugerea lui.

Nu avea rost să se gîndească la capriciile soartei. Zeii o aleseseră pe Liz să fie singura femeie care să-l poată despărţi de munca lui de o viaţă, de viaţa însăşi – şi o trimiseseră în calea lui exact cînd era mai vulnerabil, cînd ea putea să-i facă cel mai mult rău.

Îşi petrecea zilele la birou, vizita cîţiva vechi angajaţi care aveau o atitudine neutră faţă de el – fiindcă mila lor întrecuse acum reproşul pentru ceea ce le făcuse atît lor cît şi companiei – şi aştepta să se ducă acasă seara. Acolo, bea un Martini la cină, îşi petrecea timpul lenevind, în vreme ce Liz dădea telefoane din camera ei. A doua zi dimineaţă, se ducea la lucru cu ochi trişti, plimbîndu- se pe coridoare într-un fel de transă permanentă. Secretara lui clătina din cap cînd îl vedea şi îşi completa mai departe jocul de cuvinte încrucişate, în timp ce el şoptea un „bună dimineaţa" în vînt.

Îi rîvnea trupul lui Liz cînd aceasta îl lăsa să se apropie: Îşi accepta porţia, căci ştia că viitorul său îi aparţinea lui Liz acum, nu lui. Indiferenţa ei faţă de el, lipsa ei de interes, îl făceau să fie şi mai dependent de ea.

Uneori îşi amintea de viaţa pe care o dusese altădată, o viaţă în general lipsită de păcate pînă de

suflet, şi se întreba cum de era posibil ca soarta să-i joace o asemenea festă. Cum se întîmplase acest lucru?

Numai că nu era un lucru. Ci o femeie.

Moartea venise la Lou în carne şi oase, zîmbindu-i cu buze moi, legănîndu-şi şoldurile senzuale, cu păr lung, sîni perfecţi şi ochi verzi extrem de adînci.

Sub acea înfăţişare, moartea era irezistibilă. Nu îi mai rămînea decît să cedeze şi să o lase să-l învăluie.

Era numai o chestiune de timp.

Trei

După avort, timp de patru luni, Laura nu vorbi absolut cu nimeni, în afară de cîţiva vînzători de la magazine.

Primele două săptămîni au fost un coşmar de care, din fericire, nu îşi amintea niciodată în amănunt. Privea cum i se scurgea sîngele printre picioare, îmbibînd tampon după tampon. Simţea dureri înfiorătoare, fiecare amintindu-i cu groază de cuţitul care îi rîcîise pîntecul.

Nu putea suporta decît mîncărurile cele mai uşoare şi trăia doar cu lapte, ceai, cîţiva biscuiţi şi castroane cu cereale. Avea tot timpul dureri de cap,

Nu se gîndea să ia aspirină, atît de cumplită era durerea care o sfîşia în interior. Nu i-a trecut nici o clipă prin cap să se ducă la un medic.

Stătea pe pat sau în fotoliu, se ridica să se ducă la baie cînd avea nevoie, se aşeza jos din nou – şi se uita pe pereţi.

A ştiut aproape de la început că nu avea să se mai întoarcă la şcoală. Nu ştia de ce şi nici cum ajunsese să ia acea hotărîre. Ştia doar că nu aveau să mai fie profesori, examene şi lucrări, clase şi săli de curs întunecate. Nu aveau să mai fie speranţe nebuneşti.

Se asigură că va fi lăsată în pace dacă le scria unchiului Karel şi mătuşii Martha că nişte prietene o ajutau să-şi găsească o altă locuinţă pentru următorul semestru. Le promisese că avea să le dea noua adresă. Ştia că acel mesaj era de ajuns pentru a-i îndepărta rudele pentru tot restul vieţii. Îşi luaseră mîinile de pe ea de cînd plecase la colegiu, dacă nu cumva cu mult înainte, şi nu aveau să fie destul de curioşi ca să o caute.

Cu trecerea iernii, încetă să-i mai pese în ce zi sau ce dată era. Lăsă calendarul să rămînă la luna decembrie, aşa încît imaginea unei Noi Anglii acoperite de zăpadă se umplu de praf în timp ce zilele deveneau din ce în ce mai reci şi mai cenuşii. Decembrie era o lună moartă care abia supravieţuia – ca Laura însăşi, o grămadă de speranţe spulberate şi o carcasă şovăitoare.

Laura trăia într-un vid, izolată atît de trecut, cît şi de viitor. Se simţea în siguranţă acolo, căci acea

perioadă de liniște era ca un amurg într-o pustietate arctică în care nu trebuia să simtă nimic.

Nu şi-a dat seama cît slăbea, căci era îmbrăcată mai tot timpul cu aceeaşi cămaşă de noapte lungă. Cînd trebuia să-şi perie părul pentru a se duce la cumpărături, izbutea să se uite în oglindă fără să se vadă, de fapt. Ştia că nu avea să fie observată oricum. În acest sens, anonimatul vieţii într-un oraş mare o ajuta.

Nimănui nu îi păsa de ea, nimeni nu se gîndea cum îşi ducea zilele şi nu venea să o caute. Acest lucru îi făcea plăcere. Ce se întîmpla cu ea nu mai interesa pe nimeni decît pe ea însăşi.

Nu se gîndea să-i facă şi mai mult rău propriului trup, deşi, cu cîteva săptămîni în urmă, ideea sinuciderii i se păruse ispititoare. Acum, însă, nu se mai gîndea la aşa ceva. Se cufundase într-un gol în care nici dispreţul faţă de sine nu avea sens.

Dar se gîndea, totuşi, la ceva în mod constant.

La copilaşul ei.

Băiat sau fată?

Nu ştia şi nici nu avea să afle vreodată. Într-un fel, în toate fanteziile ei, era băiat.

Un băieţel drăgălaş cu păr negru ca al ei şi al tatălui ei şi cu ochi negri şi luminoşi. Ochi care ar fi reflectat zîmbetele ei pline de dragoste cînd ar fi gîngurit în leagăn, cînd ar fi învăţat să vorbească şi să rîdă, să meargă pe picioruşele nesigure. Ochi care ar fi privit-o în timp ce îi pregătea micul dejun, un băiat

nerăbdător să mănînce ca să-şi pună haina şi să pleci la joacă. Ochi care ar fi rămas aţintiţi asupra ei în timp ce îşi vîra cămaşa în pantaloni şi îşi lega şireturile la pantofi.

Iar zîmbetul lui i-ar fi luminat chipul cînd ea i-ar fi dăruit de Crăciun sau de aniversare o jucărie, costumul de marinar sau mănuşa de baseball pe care şi le dorea. Poate că ar fi lăsat-o să-l îmbrăţişeze în fiecare seară înainte de culcare, rîzînd cînd îl gîdila şi lăsîndu-se furat de somn încet, în timp ce ea îi spunea poveşti şi îi cînta cîntece de leagăn.

Laura nu se lipsea de nici unul din acele gînduri care îi sfărîmau inima. De fapt, şi le repeta la nesfîrşit în minte, ca pe nişte rugăciuni de pedeapsă şi dorinţă.

Poate că s-ar fi jucat cu ea „Ha-ha, te-am văzut", „Ghici cine?", de-a turtiţele sau de-a v-aţi ascunselea. Parcă îi auzea chicotitul amuzat, glăsciorul lui subţire devenind mai puternic pe măsură ce mintea lui ageră era mai sigură de cuvinte.

„Eşti băiat mare acum", i-ar fi spus cînd el şi-ar fi adunat cărţile şi creioanele pentru a pleca la şcoală. „Sînt mîndră de tine." Şi, cînd ar fi crescut destul ca să fie neastîmpărat şi neascultător, ar fi dezarmat-o cu zîmbetul lui, împotriva căruia inima ei ar fi fost neputincioasă.

La început, l-ar fi ţinut de mînă cînd s-ar fi dus cu colindul prin cartier. Apoi, bineînţeles, ar fi fost prea mare pentru o astfel de dependenţă şi s-ar fi dus cu

prietenii, ignorîndu-i privirea îngrijorată în timp ce dispărea în noapte costumat, dar răspunzîndu-i uşurării ei cu un zîmbet cînd se întorcea teafăr mai tîrziu, cu sacul plin cu dulciuri şi fructe, ecoul glasurilor prietenilor lui auzindu- se încă de afară.

„Băiatul meu..."

Apoi ar fi crescut mai înalt ca ea, fiindcă Laura era atît de scundă. Ar fi întrecut-o cînd s-ar fi aflat în clasa a opta sau a noua deja. Ar fi îmbrăţişat-o scurt şi în grabă înainte de a pleca la antrenamente sau cu prietenii. Şi, deşi diferenţa dintre tînăr şi vîrstnic, părinte şi copil i-ar fi despărţit pe măsură ce el s-ar fi îndreptat grăbit spre propriul viitor şi spre propria-i identitate, dragostea Laurei ar fi fost destul de mare pentru a-i da drumul. Şi el ar fi ştiut acest lucru şi asta s-ar fi văzut în tachinările în legătură cu atitudinea ei protectoare şi precaută.

„– Of, mamă..."

Aşa ar fi rîs de grijile ei. Pentru că nu şi-ar fi închipuit că lumea i-ar fi putut face vreun rău. Zîmbetul lui ar fi fost strălucitor şi sigur, ochii sclipind de bucuria de a avea o putere din ce în ce mai mare şi de a trăi noi experienţe, cînd ar fi venit de afară, ciufulit de vînt, cu poftă de prăjituri, sandvişuri cu unt de arahide şi lapte.

Într-o bună zi, ar fi apărut şi o fată. S-ar fi văzut cu ea la şcoală, s-ar fi întîlnit în weekend-uri, ar fi dus-o la meciuri şi în parcul de distracţii, ar fi stat cu ea cît de tîrziu ar fi îndrăznit, nevrînd să se despartă, căci ar fi

fost fascinat de ea, neştiind în sinea lui dacă era destul de bun pentru ea sau nu.

Nu ar fi ieşit nimic de prima oară, căci ar fi trebuit să şi încerce inima înainte să găsească fata potrivită. Dar, într-o bună zi, ar fi apărut o alta, pe care ar fi adus-o acasă şi Laura şi-ar fi dat seama imediat că aceea era ultima, cea pe care el avea să o aleagă. Ar fi văzut acest lucru în ochii fetei. Ochi plini de bunătate şi calzi, pregătiţi deja să trăiască alături de el, să sufere cu el, să-i împartă bucuriile, emoţiile şi dezamăgirile, ochi feminini văzuţi pentru prima oară.

Iar cînd ar fi plecat amîndoi, ea ar fi zîmbit, căci îl însoţise pînă în acel moment şi o parte din el avea să-i aparţină întotdeauna, aşa cum o parte din ea avea să fie în permanenţă cu el. S-ar fi întristat pierzîndu-l, dar ar fi fost mîndră de fiecare părticică a trupului său, de fiecare gînd, durere şi teamă care l-ar fi străbătut, chiar de greşelile şi slăbiciunile lui. Pentru că ar fi fost sînge din sîngele ei, ar fi fost fiinţa pentru care ea ar fi trăit, ar fi fost sufletul ei.

Dar nu. Nu avea să existe niciodată. Nu era decît un vis frumos care nu avea să se întîmple niciodată. Fiindcă ea îl ucisese în pîntec, îşi distrusese iubirea cu mîna ei.

Şi nu era deloc un vis, chiar dacă acum nu mai era decît o agonie. Totul fusese cît se poate de real!

Fusese înăuntrul ei, viitorul însuşi prinsese viaţă în pîntecul ei, la fel de real ca propria ei carne – şi ea îl distrusese.

În timpul acelor luni îndelungate petrecute în micul ei apartament, Laura s-a gîndit la acest lucru de nenumărate ori. Se tortura încet, cu fermitate, cu hotărîre, folosindu-şi puterea considerabilă a minţii şi pe aceea mai îngrozitoare a vinovăţiei. Concepea fii şi fiice din cea mai adîncă parte a ei, le dădea personalităţi, zîmbete, rîsete şi vieţi lipsite de evenimente majore – după care îi anihila.

Într-un fel, în băiat credea cel mai mult. Ajunsese să îl cunoască din ce în ce mai bine şi mai intim. Îi ştia toate gesturile, amănuntele trupului, pistruii, nuanţa de roşu în părul lui negru, licărirea de neastîmpăr din privire, înălţimea şi greutatea la diverse vîrste – şi apoi îl ucidea iar şi iar, distrugîndu-şi, în acelaşi timp, inima.

Imaginaţia ei era sabia ascuţită a pedepsei. Căci îi vedea toată viaţa desfăşurîndu-i-se în faţa ochilor, un caleidoscop de evenimente în milioane de culori, varietatea lor fiind unită de unicitatea personalităţii lui, un amestec de umor şi bărbăţie cum nu mai existase vreodată.

Şi mai era ceva în imaginea aceea, în afară de un simplu băiat şi bărbatul care ar fi devenit. Îi mai vedea şi pe copiii pe care i-ar fi avut, şi pe copiii copiilor lui, o frumoasă multitudine de destine omeneşti în care se afla cîte puţin din ea însăşi, căci erau sînge din sîngele ei. Le vedea chipurile unul cîte unul, îi admira,

îl iubea – şi apoi îi privea cum dispar chiar sub ochii ei, distruşi de propriul ei cuţit.

Ucigîndu-l pe el, îi ucisese şi pe nenumăraţii descendenţi, mulţimea de copii care ar fi fost mîndria şi bucuria lui, generaţiile care ar fi făcut ca viaţa lui să merite trăită. Anihilase în pîntecul ei o întreagă rasă.

Raţiunea se alăturase puternicului intelect al Laurei pentru a o deprima şi mai mult. În fond, se întreba ea, era vreun gînd al ei neadevărat? Fantastic? Exagerat? Deloc. Dacă i-ar fi dat voie acelui copil să trăiască, viaţa lui ar fi fost exact aşa cum o văzuse ea cu ochii minţii măcar în general, dacă nu şi în amănunt. Iar descendenţii lui ar fi fost la fel de numeroşi, de bogaţi în personalitate şi experienţă, în glasuri, chipuri şi zîmbete, cum îşi imaginase ea. O familie din sîngele ei care s-ar fi întins la nesfîrşit.

Iar ea distrusese tot. Ucisese tot.

Pe măsură ce durerea fizică o lăsa, golul dinăuntrul ei se adîncea. Cînd pofta de mîncare îi revenea, disperarea ei o făcea să dispară. Slăbea foarte mult. Sănătatea fizică se îneca în abisul neputinţei.

Laura era bucuroasă de semnele slăbiciunii ei, ale distrugerii trupului ei tînăr. Dacă nimicise cea mai bună parte din ea, de ce să nu facă acelaşi lucru şi cu restul?

În cele din urmă, într-o zi însorită de mai, suferi un şoc.

Mergea spre un magazin din colţul străzii pentru a cumpăra lapte şi suc de fructe cînd simţi căldura soarelui pe piele. Fusese o primăvară rece şi aceea era prima zi cu adevărat caldă de cînd se sfîrşise toamna.

Văzu un calendar lîngă casă, în magazin.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea uitîndu-se la chipul cunoscut şi ciupit de vărsat de vînt al femeii care calcula preţul articolelor cumpărate de ea. Ştiţi cumva în cît sîntem astăzi?

Femeia îi aruncă o privire scurtă, lipsită de căldură, şi se întoarse să se uite în calendar.

– În şaisprezece, cred, spuse ea. Da, în şaisprezece.

– Mulţumesc.

Tot drumul spre casă, Laura privi în jur cu alţi ochi. Adierea călduţă care sufla printre maşini şi trecători era plină de parfumul verii ce se apropia.

Pierduse o iarnă întreagă, deci, şi o mare parte din primăvară. Îndelungata ei hibernare şterse cele două anotimpuri din existenţa ei. Atît de profundă îi fusese durerea.

Studenţii care intraseră la universitate odată cu ea terminau acum primul an, învăţînd pentru examene şi pregătindu-se să plece acasă în vacanţă, poate căutînd deja o slujbă pentru perioada verii.

Peste cîteva săptămîni, acei studenţi vor avea notele finale pe care Laura nu avea să le mai aîbă niciodată. Peste cîţiva ani vor termina colegiul, ceea

să ea nu avea să facă, şi se vor lansa în cariere pe care ea nu avea să le urmeze niciodată.

Lumea trecea, într-adevăr, pe lîngă ea.

Acel gînd nu o înspăimîntă, ci îi aduse o oarecare uşurare. Da, îşi spuse ea: pedeapsa ei era din ce în ce mai mare, mai reală şi mai permanentă. Schimbînd cursul întregii ei vieţi, abandonîndu-şi speranţele care înseamnaseră enorm cu atît de puţin timp în urmă, ea înălţa un monument de absenţă care îi făcea dreptate copilului pe care îl ucisese. Făcea din propria-i viaţă o oglindă care să reflecte catastrofa pe care o provocase. Era bine, corect şi firesc.

Simţindu-se ciudat de renăscută, Laura se duse acasă, îşi făcu un ceai şi se privi în oglindă.

Părul îi era lung. Îi crescuse pînă aproape de umeri.

Se aşeză în faţa oglinzii cu o foarfecă şi începu să-l taie. Buclele moi şi negre cădeau una cîte una şi părul scurt al celeilalte Laura începu să iasă la iveală.

Tăia, dădea formă şi pieptăna în mod automat, fără să se gîndească. Cînd termină, arăta destul de bine, cu onduleurile sale naturale. Aducea puţin a spiriduş acum, cînd ochii ei negri păreau şi mai negri pe chipul slăbit.

Deodată, se duse la dulap şi găsi autoportretul în acuarelă pe care intenţionase să i-l dăruiască lui Nathaniel Clear de Crăciun. Simţi un fior de groază cînd începu să-l desfacă, dar îşi alungă repede teama. În fond, îşi spuse ea, cum putea să se

compare durerea de a privi acea pictură cu chinul pe care îl îndurase în ultimele patru luni?

Pictura era în mîinile ei. Propriul ei chip i se oferi privirii, plin de inocenţa, candoarea şi exuberanţa fără margini a tinereţii. După aceea se întoarse spre oglindă. Chipul pe care îl vedea nu semăna mai mult cu cel în acuarelă decît ca pielea ridată a unui adult cu fotografia făcută pe cînd era bebeluş.

Deci, îndelungata ei veghe îşi făcuse efectul. Nu mai era persoana care fusese odată. Crima şi pedeapsa ei o alungaseră pentru totdeauna pe acea Laura care zîmbea din tablou, acea Laura a cărei pensulă îl pictase. Tinereţea ei luase sfîrşit.

Rulă pictura şi o puse la loc. Adună părul de pe podeaua băii, se urcă în pat şi rămase cu privirea aţintită pe fereastră.

În cel mai paradoxal mod, simţea că trăieşte din nou. Nu în felul obişnuit în care o simte o persoană sănătoasă, nici chiar în felul în care o simte un pacient care abia a scăpat din ghearele unei boli periculoase.

Nu era speranţă – se afla departe de aşa ceva – ceea ce o făcuse să-şi taie părul şi o îndemna acum să se spele pe faţă, să-şi pună nişte haine decente şi să mănînce ceva.

Era şocul provocat de realizarea faptului că nu putea merge decît în sus. Cealaltă Laura murise. Ea o ucisese împreună cu speranţele prosteşti care o ispitiseră odată să meargă pe pămînt cu siguranţa

simţea că acesta nu se va prăbuşi niciodată sub ea. Acum totul se terminase. Golul din interiorul ei era total. Sentimentul de vinovăţie era atît de definitiv, încît nu mai exista nici o luptă de dat.

Ochi pentru ochi. Pentru crimă se ucisese pe sine.

Şi acum, printr-un ciudat proces de regenerare, o fiinţă omenească apărea dintre ruine.

Toată după-amiaza şi seara, Laura se gîndi la acel sentiment de renaştere din propria cenuşă. Nu înţelegea de ce voia să trăiască, să îndure, să aştepte o altă zi. Dar o făcea, oricum.

Cînd se lăsă întunericul, simţi o ciudată putere de voinţă apărînd din golul ei interior. Se gîndi la copilul ei mort. Ar fi fost prea simplu să-l urmeze în nefiinţă. Nu! Avea să-şi clădească întregul viitor în jurul pierderii lui. Avea să cunoască fiecare clipă de viaţă ca pe o clipă trăită fără el, o clipă trăită în vidul pe care el îl lăsase în urmă. Avea să facă din crima ei miezul gol şi mort al viitorului ei ca femeie.

Viaţa ei îi va fi pedeapsa şi darul oferit copilului pe care şi-l furase sieşi şi lumii întregi. Cu fiecare zi avea să confirme prăpastia care o despărţea de rasa umană, căreia nu mai merita să-i aparţină. Aşa cum îşi smulsese copilul din braţele vieţii, avea să se separe şi ea de aceasta.

Înarmată cu acel gînd, îndrăzni să cheme copilul cel mort pe ecranul conştiinţei sale. Îl privi mult timp şi cu dragoste. Văzu lumina jucîndu-i pe genele moi, atingîndu-i părul negru, zăbovindu-i pe piele.

Apoi, el începu să se depărteze de ea şi Laura ştiu că aceea era pentru ultima oară. Întregul ei trecut dispărea odată cu el şi, pe măsură ce o părăsea, avea senzaţia că, într-un fel, acel băiat şi pierderea lui aveau să fie părţi permanente din viaţa ei, realităţi despre care visele ei încercaseră să o prevină cu mult timp în urmă, fapte care erau ascunse în adîncurile gîndurilor ei de zi ploioasă.

Zîmbetul băiatului se depărta din ce în ce mai mult. Totuşi, pierderea lui rămînea încă în ea. Îşi luă adio de la propria ei inimă.

Partea întunecată a lunii îşi deschidea porţile pentru ea. Putea trăi acum, căci soarele strălucitor al speranţei rămăsese în urma ei.

„Adio", şopti ea foarte stins. „Te iubesc."

O tăcere mormîntală o învălui încet, iar ea se întinse în pat şi adormi.

Patru

31 mai 1952

Liz Benedict se afla la convenţia naţională a corporaţiei *American Enterprise* în New York cînd l-a cunoscut pe Spencer Cain.

În prima seară a convenţiei se plimba prin saloanele hotelului *Waldorf Astoria,* dînd mîna cu directori pe care îi cunoscuse la diverse şedinţe sau cu care vorbise la telefon în timpul activităţii ei de zi cu zi la *TelTech.* De asemenea, cunoscu oameni care lucrau la celelalte filiale ale lui *American Enterprise* răspîndite în toată ţara, oameni care fuseseră doar nişte nume pînă în seara aceea, dar ale căror funcţii şi importanţă în cadrul conglomeratului îi erau bine cunoscute.

Lou se ţinea după ea ameţit, încă beat după Martini-urile băute la cină. Alcoolul părea să i se urce direct la cap acum, reducîndu-l la o muţenie care o enerva pe Liz. Dormise în timpul discursurilor de după cină. Acest lucru ar fi stînjenit-o în mod serios, dacă nu ar fi fost un mod tradiţional, într-un fel, de a asculta discursurile în lumea americană a afacerilor.

La cîteva minute după ora zece, un coleg o prezentă pe Liz unui necunoscut înalt, subţire şi extrem de brunet. Numele acestuia era Spencer Cain. Avea un păr negru, strălucitor, iar pielea îi era bronzată pînă la măsliniu de soarele din Miami, unde îşi avea sediul corporaţia sa, *Rand Industries*.

Spencer Cain o privea pe Liz cu nişte ochi întunecaţi care păreau să se concentreze asupra mai multor lucruri în acelaşi timp: soţul indiferent din spatele ei, poziţia şi funcţia ei în cadrul ierarhiei de la *American Enterprise,* reputaţia, dacă avea aşa ceva şi, în sfîrşit, dar nu în ultimul rînd, trupul superb de sub rochia strîmtă.

Cain era foarte frumos, într-un fel puţin sinistru. Avea ceva de reptilă, rece şi calculat, iar vocea joasă şi mîngîietoare se adăuga impresiei de primejdie şi senzualitate prost mascată.

În ceea ce o privea, Liz era perfect conştientă de renumele lui. Era vicepreşedinte responsabil cu finanţele la *Rand Industries,* o filială manufacturieră a lui *American Enterprise.* Postul era înşelător de modest atît ca titlu cît şi ca salariu şi era doar o oprire scurtă pentru Cain care, în ultimii cîţiva ani, deţinuse o

înălțate de duzină de funcții similare la alte filiale ale lui *American Enterprise*.

Trecea de la o companie la alta, fără a ține cont de specificul lor, mișcările fiindu-i dirijate de către superiorii corporației-mamă. Era cunoscut ca director sever și ambițios ale cărui singure scopuri erau profitul și propria influență crescîndă în cadrul companiei. Se zvonea că ar fi avut prieteni influenți în consiliul de la New York. La cei patruzeci de ani ai săi părea cu siguranță să fie pregătit pentru un post important.

Ambiția lui nu cunoștea limite și se vorbea că ar fi fost în stare să facă orice, atît pe cale legală cît și altfel, pentru a-și atinge scopul. Mai precis, se auzea că mai multe din funcțiile ocupate de el în trecut fuseseră obținute grație uneia sau alteia din soțiile celor de sus cu care întreținea relații mai deosebite. Privirea pe care i-o aruncă Liz confirmă imediat faptul că se folosise atît de sex cît și de cap pentru a ajunge acolo unde se afla în prezent.

Ea se hotărî să-l trateze cu atenție, căci funcția lui era mult mai importantă decît a ei.

Îl lăsă să-i țină mîna o secundă prea mult cînd li se făcu cunoștință și privirea nu i se dezlipi de a lui cînd i-l prezentă lui Lou, care murmură ceva, total dezinteresat. Ea auzi muzica în surdină care răzbătea dinspre barul de lîngă ferestre.

– Lou, ce-ar fi să te duci la bar să bei ceva? spuse ea. Vin și eu imediat.

Lou dispăru în tăcere, iar Liz își ridică o sprîn-

ceană şi îi zîmbi lui Spencer Cain. Acesta privi în urma soţului ei înainte de a se uita din nou la ea.

– Eşti la înălţimea reputaţiei, spuse ea.

– Sper că nu-i prea nefavorabilă, zice el zîmbind sigur de sine.

– Dimpotrivă, spuse ea. De fapt, am tot auzit vorbindu-se despre *Rand Industries* de la oameni pe care îi cunoaştem amîndoi. Se pare că faci o treabă foarte bună acolo. Şi văd că soarele îţi prieşte.

– Mulţumesc, zise el. Văd că şi ţie îţi prieşte ceva.

O privea mai îndeaproape acum. Îl simţea cîntărind-o, ochii lui observîndu-i formele, umerii drepţi, sînii tari de sub rochie.

– Ştii, cred că avem mai multe lucruri în comun decît ne închipuim, spuse ea. Pun pariu că ne-ar fi de folos dacă am compara cîteva.

– Pare o idee foarte bună, zise el. Hai să bem ceva.

Privi peste umăr spre bar, unde Lou stătea singur cu un pahar de coniac în faţă. Ochii lui Cain îi spuseră lui Liz ce avea în gînd.

– Condu-mă, spuse ea zîmbind.

Merseră la un local din afara hotelului, unde nu avea să-i deranjeze nimeni din cei care participau la convenţie. Timp de mai mult de o oră discutară despre carierele lor la *American Enterprise,* trecutul şi viitorul corporaţiei şi rolul propriilor companii.

Liz descoperi că Spencer Cain cunoştea specialitatea lui *TelTech,* pentru că deţinuse o funcţie înaltă într-o companie similară de la Chicago cu vreo doi ani

Îşi mai dădu seama că aveau şi aceeaşi părere în privinţa viitorului afacerilor în general. În ciuda expansiunii producţiei provocată de război, recentele sondaje arătau că viitorul Americii nu avea să fie înspre grea. Salariile mari cîştigate de sindicatele americane aveau să facă imposibil ca Statele Unite să concureze cu producătorii străini cărora le plăcea munca ieftină. Zilele în care America era liderul mondial în ceea ce privea industria se apropiau de sfîrşit.

Viitorul îl constituiau înalta tehnologie şi multitudinea de slujbe şi servicii de birou. America anilor '50 şi '60 trebuia să fie un lider mondial al descoperirilor în domeniul tehnic, dacă voia să rămînă o mare putere, iar acele descoperiri aveau să fie concentrate pe pieţele potrivite, la momentul potrivit, dacă se voia înlăturarea pericolului constant al recesiunii.

Liz îl asculta cu atenţie pe Spencer Cain şi făcu efortul de a-l felicita mereu pentru inteligenţa şi experienţa lui. Dar, în tot acel timp, îl cîntărea cu toate instinctele ei. Începu să-şi dea seama că îi lipseau îndrăzneala şi acuitatea propriei ei viziuni. Nu era un inovator intelectual şi nici un elev serios în lumea afacerilor.

În schimb, era un adevărat rechin: un bărbat care îşi urmărea propriile interese în mai multe feluri, destul de deştept pentru a găsi drumul cel mai simplu către puterea şi poziţia pe care le căuta şi, mai presus de toate, era atît de ambiţios, încît nu se temea să ţintească spre culme şi chiar să-şi îndrepte paşii spre

ea cu îndrăzneală.

Cain reprezenta viclenia în afaceri în forma sa cea mai pură. Avea să ajungă departe în lumea corpo raţiilor. Îi lipsea, însă, scînteia de idealism care l deosebea pe marii întreprinzători de simplii condu cători de conglomerate. Dar chiar acea lipsă a unei viziuni mai înalte, acea concentrare brută asupra puterii, îl făceau să fie şi mai primejdios. Avea să fie un adversar dificil de învins.

Pe de altă parte, avea să fie un prieten de ne preţuit. Astfel că Liz îl ascultă cu atenţie, exprimîndu-şi admiraţia cu o voce încărcată de duble înţelesuri. Ştia că îl interesa persoana ei. Ba, mai mult decît atît, radarul ei feminin îi spunea că avea un punct vul nerabil. Încă nu îşi dădea seama care ar fi putut fi acesta, dar bănuia că merita să cerceteze.

Timp de mai mult de o oră îşi dădură roată unul altuia, prudenţi, avizi, testîndu-şi semnalele reciproc şi pregătindu-se pentru testul intim pe care amîndoi ştiau că trebuie să-l urmeze.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, hotărîră simultan că venise vremea să intre în luptă.

– Uită-te la ceas, spuse Spencer Cain, iar Liz zîmbi doar.

Camera lui se afla la etajul douăzeci şi trei.

Cameristele făcuseră patul deja. Singura lumină provenea de la o veioză de pe noptieră.

Ea intră înaintea lui. După ce îi puse haina în cuier, îi se întoarse spre ea, receptînd mesajele pe care i le [illegible] trupul ei deja. Ochii lui erau umezi de [illegible].

Ea îşi plimbă un deget peste burta plată spre [illegible] care se zărea sub rochie şi îi aruncă un zîmbet [illegible]. Deodată, părea extraordinar de tînără. Avea o [illegible] care nu existase înainte. Atitudinea [illegible] dispăruse imediat ce se închisese uşa.

– Ei bine, spuse ea şi trupul i se contura în lumina [illegible] a veiozei. Iată-ne.

Zîmbetul ei dură exact atît cît trebuia pentru ca el să-i vadă limba umezindu-i buzele.

El înaintă şi o luă în braţe cu brutalitate. Sărutul lui era lacom şi pătrunzător. Degetele care îi strîngeau umerii erau ca nişte menghine. Era, fără îndoială, foarte puternic fizic.

Şi nu era obişnuit să aştepte pentru a-şi obţine plăcerile.

Ea îşi coborî mîinile peste trupul lui pînă la şoldurile înguste de sub haină, apoi de-a lungul şirei spinării, simţindu-i muşchii. Era limpede că făcea exerciţii fizice în mod regulat, poate cu greutăţi.

Pricepu şi semnalele strecurate în sărutul lui. Erau ambigue, dar asprimea lor era revelatoare. Cain voia ceva. Ceva deosebit. Se aştepta ca, peste cîteva minute, să afle ce anume.

– Eşti puternic, murmură ea în obrazul lui mîngîindu-i pieptul.

– O să-ţi arăt cît de puternic sînt.

Ea se dădu înapoi cîţiva centimetri. Începură să se dezbrace reciproc. Întîi haina lui, apoi rochia ei, cămaşa şi cravata lui, furoul ei şi pantalonii lui. Amîndurora le plăcea încetineala acelui proces şi dezvăluirea treptată a trupurilor. Sutienul ei dispăru, scoţîndu-i la iveală sînii atît de plini şi de tari, încît lui i se tăie respiraţia cînd îi văzu. Doar în chilot, ea se duse ruşinoasă să-şi strîngă hainele şi să le pună pe un scaun.

Cînd se întoarse îl văzu conturat în lumină, silueta încordată a unui bărbat al cărui piept palpita fără voia lui de dorinţă. Umerii îi erau foarte pătraţi, iar membrele lungi şi zvelte.

Ea zîmbi cînd văzu umflătura care îi întindea chilotul.

– Hmmm, spuse ea. Văd Londra, văd Franţa...

Îşi ridică o sprînceană amuzată, privind penisul ascuns care zvîcni la sunetul vocii ei.

– Ei? întrebă ea. Nu mă laşi să-l văd?

Nu fără o oarecare mîndrie faţă de organul său, el îşi scoase chilotul şi un penis lung şi tare îşi făcu apariţia ca o sabie scoasă din teacă. Urmîndu-i exemplul, ea îşi depărtă picioarele uşor şi îşi arcui spatele cînd îşi coborî chilotul pînă la genunchi. Îl privi, vicleană şi ispititoare în timp ce se îndrepta încet, lăsînd chilotul să-i alunece la picioare.

Înainte să-l poată împinge cu piciorul pe covor, el se năpusti asupra ei, înconjurîndu-i mijlocul cu braţele, iar penisul lung îi era apăsat de burtă, căci el o strîngea cu putere.

Stăteau lipiți unul de altul, sărutîndu-se din nou în timp ce mîinile lui alunecară spre sferele moi de sub sînul ei și o țintui de sexul său. Ea îl auzi gemînd. Îi mîngîie pulpele cu calm, încîntată de excitarea pe care i-o provoca trupul ei.

Într-un fel, nu fu surprinsă cînd un deget lung și tare îi desfăcu și cercetă locul secret dintre picioarele ei, semnalîndu-i dorința de a intra acolo unde ea poate nu ar fi vrut să primească nimic.

Mmm, murmură ea și încurajarea aceea îi reduse la tăcere scrupulele.

Ea îl auzi oftînd. Acum avea jumătate de răspuns. Numai jumătate – intuiția ei îi spunea acest lucru. Era ca și cum numai o parte din el era angajată în acel preludiu, în timp ce alta rămînea ascunsă în spatele buzelor și mîinilor. În mîngîierile lui se simțea o ușoară frustrare, făcîndu-le și mai febrile.

O luă în brațe, apucînd-o de mijloc și ea îl înconjură cu picioarele. O ținu astfel, arătîndu-și forța, și o sărută îndelung și apăsat. După aceea se aplecă să o așeze pe pat.

Îi sărută sînii, mușcîndu-i cu grijă sfîrcurile tari. Apoi coborî cu buzele de-a lungul cutiei toracice spre buric.

Îi depărtă picioarele, arătîndu-și admirația față de pulpele ei lungi și suple, față de pielea albă și de triunghiul parfumat.

Începu să o exploreze, din ce în ce mai brutal cu fiecare clipă care trecea, limba și degetele lui fiind

excitate de puritatea mătăsoasă a pielii ei. Apoi deodată, ea simţi prima înţepătură a muşcăturii lui, prudentă, dar dornică. Durerea o străfulgeră şi aproape că o dezechilibră, dar ea o potoli cu o comandă tăcută dată simţurilor şi scoase un murmur de aprobare.

– Mmm. Mai mult, Spencer...

Şi, chiar cînd rosti aceste cuvinte, înarmată cu starea de alertă caracteristică femeii contra aspectelor ascunse ale dorinţei masculine, mărturisirilor invizibile ale gemetelor, buzelor şi degetelor, înţelese că şi ea voia să-i provoace durere.

Începu să o facă, găsindu-i locurile sensibile şi punîndu-le pe jăratic. În curînd, îşi provocau durere reciproc în tot felul de moduri, tremurînd, înlănţuindu-şi trupurile în întuneric, gemetele lor fiind înăbuşite de pereţii izolaţi fonic.

Ea îşi spuse că îi găsise punctul vulnerabil. Îi plăcea să provoace durere femeilor, dar era prea timid să le dea de înţeles că voia acelaşi lucru din partea lor, cît mai mult posibil. Orgoliul său masculin nu voia să recunoască acea dorinţă secretă.

Închipuindu-şi deja lucrurile pe care aveau să le facă împreună, ea îi apucă sexul cu putere şi începu să-l strîngă, o mică pedeapsă ritmică ce smulgea gemete de extaz de pe buzele lui.

Era atît de sigură de sine, încît îşi înteţi ritmul, şi îl auzi gemînd cînd simţi plăcere în durerea pe care i-o provoca ea. Între timp, Liz îi simţea asprimea mîngîierilor la suprafaţa trupului, o neplăcere ignorată

pare o mare putere de voinţă.

În cele din urmă, el ajunse la orgasm. Ea simulă acelaşi lucru, oftînd încîntată de plăcerea pe care i-o oferea el. În final, rămaseră unul în braţele celuilalt, părînd satisfăcuţi.

Liz hotărî că Spencer Cain era un individ secretos, dar nu destul de deştept ca să ascundă acest lucru de ea.

Aşa că zîmbi cînd îi dădu drumul, în cele din urmă, şi îi bătu uşor pe organele genitale pentru a-şi arăta admiraţia faţă de mărimea şi farmecele organului său. Îşi marca avantajul asupra lui.

Au mai făcut dragoste de trei ori înainte ca ea să facă duş şi să plece. De fiecare dată, el a pătruns în locuri ascunse ale trupului ei, lăsîndu-şi sămînţa acolo, căci era limpede că avea o plăcere deosebită de a o face altfel decît firesc.

Ea îi acceptă perversiunile şi le încurajă cu mîini sigure care îmbinau plăcerea cu durerea într-o simfonie lirică pe care o interpreta pe trupul lui.

Între acte vorbiră, băură coniac din barul ascuns în dulap. Ea îi spuse despre ideile de extindere a conceptelor pe care le dezvoltase la *TelTech*. Compania era doar un început pentru ea, o mică trambulină pentru nişte planuri complicate care aveau implicaţii internaţionale. Tînăra industrie a televiziunii,

îi explică ea, nu avea o vedere destul de largă pentru a sesiza ocaziile tehnice care o priveau chiar în față. Ea avea de gînd să profite de acele ocazii şi să le exploateze la maximum. Poate că el dorea să afle mai mult despre ideile ei, sugeră ea.

Liz simţi că acela era momentul, cînd îl avea în puterea ei sexuală, pentru a-i arăta cît de importantă putea fi pentru el. Îl lăsă să vadă cît de ambiţioasă era şi cum gîndea în privinţa pieţei. Cu relaţiile lui şi originalitatea ei, puterea care îi aştepta era absolut nelimitată.

El îi ascultă cu atenţie ideile şoptite, care păreau să-l excite la fel de mult ca trupul ei. Ea îi simţi libidoul stîrnit de fiecare dată cînd îl surprindea cu un concept de care el nu mai auzise pînă atunci.

Păstra tot atît de mult cît oferea, făcîndu-l să vrea să audă mai mult.

Penisul i se întărea în mîini, în timp ce vocea ei îl stimula. În curînd, cuvintele ei de afaceri deveniră şoapte de iubire, aluzii senzuale, fără întrerupere. Într-o clipă îl făcuse să fie alunecos şi fierbinte şi să o dorească din nou.

Astfel încît vorbiră, făcură dragoste, iar vorbiră şi iar făcură dragoste, de parcă cele două forme ale plăcerii erau inseparabile. Iar în cuvintele ei calculate, ca şi în mîngîierile dureroase, ştia ce limbaj voia el să audă, poseda acea comoară care îi stîrnea pofta şi i-o stimula la maximum.

Cînd se ridică să plece era sigură că îl avea în stăpînirea ei. Îi cunoştea atît nevoile sexuale, cît şi

intelectuale. Ceea ce crezuse la început că era o enigmă senzuală de nepătruns în felul lui de a face dragoste descoperi acum că era un masochism superficial, uşor manevrat de ea. Cît despre viclenia lui în afaceri, aceasta era doar ceva de suprafaţă, fără nici o profunzime intelectuală. Era un adversar periculos, cu siguranţă, dar ea era mai mult decît potrivită pentru el.

Stabiliră să se reîntoarcă peste două săptămîni, acolo, la New York. Aveau nevoie de mai mult timp pentru a se cunoaşte reciproc şi pentru a discuta despre planurile pe care le avea ea în minte. Planuri la care ar fi vrut să se fi gîndit el însuşi.

Se despărţiră la trei dimineaţa. Îmbrăcată, ea arăta la fel de pusă la punct ca oricînd. El stătea gol în prag, dezvăluindu-şi trupul şi lipsa de pudoare cînd îi trimise un sărut de la revedere.

– Pe curînd, frumosule, spuse ea făcîndu-i uşor cu ochiul. Pa.

– Abia aştept, spuse el.

Întorcîndu-se în camera ei, Liz îl găsi pe Lou sforăind zgomotos în patul lui. Nu se ostenise să se dezbrace. Ştia că acel mod de a dormi complet îmbrăcat era felul în care îi reproşa că îl părăsise. Ea nu îi dădu nici o atenţie, se dezbrăcă şi se vîrî în aşternut zîmbind în sinea ei, gîndindu-se doar puţin înainte de a adormi.

A doua zi dimineaţă, patru trandafiri roşii [illegible] trimiseră în camera ei, însoţiţi de un bilet semnat *Ra[illegible] Industries*. Era felul în care Spencer Cain se lăuda [illegible] faptul că o posedase de patru ori sub nasul soţului ei.

Liz îşi prinse unul din trandafiri la rever cînd [illegible] duse la şedinţele de dimineaţă. Lou nici nu păru să [illegible] observe.

A doua zi după-amiază plecară spre California. În timpul zborului, cînd Lou vorbea despre lucruri cărora ea nu le dădea nici o atenţie, Liz se gîndea la călătoria făcută la New York.

Numai ea ştia cît de eficientă fusese.

Se dusese la acea conferinţă cu scopul de a-l întîlni pe Spencer Cain.

Şi reuşise.

Cinci

Laura începu să hoinărească.

Deşi nu şi-a dat seama, primul ei pas înapoi spre realitate a luat forma unei peregrinări în aparenţă fără ţintă prin cartierele zgomotoase ale New York-ului.

Vremea de primăvară o încuraja să privească totul cu lăcomie: activitatea de zi cu zi din Village şi din partea de sud a Cartierului de Est, negustorii şi vînzătorii de fructe cu accentul lor de italieni, ucrainieni şi evrei, pălăvrăgeala femeilor pe verandele îmbrăcate în gresie, agitaţia camionagiilor care parcau în faţa magazinelor şi firmelor de pe străzile Houston şi Delancey şi chiar şi prostituatele cu înfăţişări triste şi

cerşetorii din faţa caselor.

Vînzoleala ce caracteriza New York-ul postbelic o fascina pe Laura. Se trezi gîndindu-se la uriaşa „oală" care era ţara ei, o ţară unde se născuse ea însăşi, dar unde părinţii ei veniseră de departe, părăsindu-şi strămoşii, familiile şi prietenii.

Se gîndi la emigranţii din jurul ei, care fuseseră siliţi să se arunce în apele reci şi competitive ale Americii, adaptîndu-şi talentele şi personalităţile cît puteau mai bine noului mediu. Mulţi dintre ei rămăseseră cu o permanentă amărăciune în urma mutării, ca tatăl Laurei. Inimile le rămîneau veşnic la ceea ce pierduseră cînd fuseseră dezrădăcinaţi. O nostalgie morbidă după ţara lor le otrăvea acum noua experienţă.

Alţii pierdeau orice legătură cu rudele lor şi se lansau în atmosfera încărcată a Americii, trecutul lor nefiind acum decît o sclipire abia perceptibilă care se zărea o clipă pe chipurile sau în gesturile lor, se distingea slab sub accentele lor din Bronx sau Brooklyn, rămînea ca o urmă în felul cum găteau, cum se îmbrăcau, cum toastau din cînd în cînd.

Laurei i se făcu milă de acei oameni pentru suferinţa şi preţul pe care îl plătiseră pentru supravieţuire. Ba, mai mult, începu să îşi întrevadă salvarea amestecîndu-se cu acea mulţime impersonală şi muncitoare.

Trecutul, îşi spuse ea, era ceva ce trebuia pierdut – la fel cum oamenii aceia renunţaseră la visele şi iluziile lor din tinereţe. Ştia că nu va fi niciodată artistă,

Nu păruseră să promită desenele ei. Nu avea să fie niciodată un nume în istoria artei, aşa cum o făcuseră să spere fascinaţia ei pentru nud şi pretenţiile ei intelectuale. Nu avea să fie niciodată profesoară.

Nu. La fel ca o emigrantă, avea să abandoneze acele iluzii îndrăzneţe învăţînd să supravieţuiască prin mijloace mai realiste. Se va uita pe sine şi se va dizolva în lumea exterioară alcătuită din pură supravieţuire, cîştigare de salariu, mîncat, dormit şi privit apusul pe deasupra acoperişurilor. Avea să-şi cîştige existenţa, ca oricine altcineva, lăsîndu-şi viaţa interioară să moară lent, aşa cum merita.

Laura se încălzi la acel gînd. De acum încolo avea să trăiască la suprafaţa vieţii, departe de şoaptele intuiţiilor ei ciudate. Avea să fie un dinte în roata societăţii, ca toţi acei conductori de metrou, camionagii, magazioneri şi docheri care făceau oraşul să revină la viaţă în fiecare dimineaţă, la fel ca acei şoferi de taxi şi vînzători care susţineau activitatea oraşului toată ziua. Avea să se amestece în vîltoarea metropolei, fără să mai privească înapoi.

Astfel, ce era mai important se hotărîse. Rămînea partea practică.

Ce avea să facă? Nu avea nici un talent deosebit, în afară de abilitatea de a desena care nu mai avea nici un sens. Intelectul, pe care îl folosise în munca la colegiu, îi era inutil acum şi, cînd îşi aducea aminte, i

se făcea rău. La fel cu personalitatea ei visătoare şi introspectivă şi cu gîndurile ei tulburi.

Ce putea să facă?

Putea să muncească mult şi să înveţe repede. Era conştiincioasă şi capabilă.

Acest gînd o înveseli. Putea să obţină orice slujbă voia. Vînzătoare, secretară, funcţionară. Ar fi putut fi chiar şi muncitoare într-o fabrică. Poate că faptul de a începe de undeva de jos avea să-i satisfacă dorinţa de a fugi de lumea ei interioară.

Toate acele soluţii păreau bune. Deodată, ceva îi îndreptă gîndurile într-o direcţie neaşteptată.

Chipul tatălui ei îi apăru înaintea ochilor. Îi văzu expresia de concentrare pe care o avea cînd stătea în faţa maşinii de cusut. Acea imagine îi aduse aminte de talentul pentru croitorie cu care tatăl ei venise din ţara lui, de maşina de cusut *Singer* pe care o cumpărase cu ultimii bani şi de viaţa pe care reuşise să o ducă în amărăciunea lui.

Se gîndi la el, un om mort de atîta timp deja, un om ale cărui pasiuni şi dezamăgiri ar fi trebuit să-i ocupe amintirile mai mult de- a lungul anilor dacă ea nu l-ar fi exclus, îngropîndu-l adînc sub gîndurile ei de zi ploioasă.

Cusutul era ceva la fel de firesc pentru ea ca respiratul. Nu îşi cususe ea singură toate hainele dintotdeauna? Nu cususe majoritatea veşmintelor pentru unchiul Karel, mătuşa Martha, vărul Wayne şi pentru acritura aceea nerecunoscătoare de Ivy? Nu le cunoştea măsurile la fel de bine ca pe ale sale?

Bineînțeles! Nu trebuie să pornești de la zero cînd ai ceva. Poseda un talent nemaipomenit chiar în degetele ei, în ochi, în simțul ei pentru materiale, în felul în care înțelegea modelele și trupurile.

Avea să devină croitoreasă.

Hotărîrea era simplă și logică. Ba, mai mult decît atît, într-un mod ciudat, o apropia mai mult de tatăl ei mort și o fixa zdravăn în lungul șir al strămoșilor ei fără chip care fuseseră croitori înaintea lui și care îi transmiseseră instinctele și experiența lor. Instincte care trăiau acum în trupul ei, la fel ca părul negru și pielea albă pe care le moștenise din partea tatălui. Da, își spuse Laura. Acela era modul ideal de a se pierde, calea perfectă de a înfrunta viitorul.

Începu să-și facă planuri. Avea să lipească anunțuri în piețe, magazine, la avizierul bisericii. Își va găsi clienți, femei cu posibilități medii cărora nu li se potriveau lucrurile din magazine.

Avusese întotdeauna un talent neobișnuit de a ști ce fel de material, culoare și croială i se potrivea fiecăruia. Vedea toalete, contururi și chiar modele ulîndu-se doar în ochii unei persoane sau studiind felul cum mergea. Acel talent înnăscut îi adusese admirația tuturor celor care o cunoșteau în Queens ca și modul misterios în care propriile haine se armonizau cu personalitatea ei.

Da, avea să devină croitoreasă. Avea să folosească fiecare bănuț pe care îl cîștiga cumpărînd materiale și prima ei comandă avea să rezolve restul. Avea să-și aducă vechea mașină de cusut de la

mătuşa Martha, care, oricum, nu o folosea.

Incertitudinea unei noi vieţi nu părea să o tulbure pe Laura cîtuşi de puţin. De fapt, cel mai greu fusese să ia hotărîrea. Afacerea în sine avea să rezolve totul. Odată ce iluziile aveau să fie uitate, putea să conteze pe realitatea aspră fără să-i pară rău.

Avea să înceapă chiar acolo, în acea încăpere sumar mobilată şi rece, cu pereţii ei goi, cu mobila urîtă şi cu calendarul vechi, din 1951.

Zîmbi. Era timpul să lasă şi să cumpere un alt calendar. Trăise destul în trecut.

Trase adînc aer în piept.

Zarurile erau aruncate.

Șase

Liz Benedict şi Spencer Cain se întîlniră în mod repetat în timpul verii şi al toamnei. Ea zbura la New York în fiecare weekend. De cîteva ori se întîlnise cu Cain la mijlocul drumului, la Chicago sau Cleveland.

Liz nu trebuia să-i explice lui Lou acele drumuri, căci acesta se resemnase demult în faţa atitudinii ei independente. Nu trebuia să-şi facă griji nici în privinţa subalternilor ei de la *TelTech,* căci le era atît de groază de ea şi de influenţa pe care o avea asupra lui *American Enterprise,* încît îi dădeau cîtă libertate voia.

În timpul numeroaselor ei întîlniri cu Spencer Cain descrise treptat un plan de o grandoare uluitoare. Avu grijă să nu-i spună prea mult dintr-odată. Îi oferi totul pe bucăţi, făcînd aluzii la elementele sale de mecanică, dirijîndu-i răspunsurile şi, în acelaşi timp, lăsîndu-l să creadă că acele răspunsuri erau provocate de originalitatea planului.

Îi manipula ego-ul la fel de perfect cum îi folosea şi instinctele. Era o acţiune de curaj, căci ştia cît este de neîncrezător din fire şi avea nevoie de toată încrederea lui dacă voia ca planul să-i reuşească.

Liz ştia că ţara, lumea întreagă, aveau să fie pregătite în curînd pentru televiziunea în culori. Numeroasele cereri de televizoare alb-negru de pe piaţă dovedeau acest lucru. Dar actuala tehnologie era încă incapabilă să aducă preţul unui televizor color la îndemîna unei familii cu buget mediu. Iar marile reţele de televiziune, deşi interesate de conceptul respectiv, erau departe de a investi timp şi bani pentru a face din el o realitate.

Cu alte cuvinte, momentul era potrivit pentru televiziunea în culori, dar industria americană nu era capabilă încă să ofere un produs destul de ieftin pentru populaţie.

Acolo apărea Liz. Printr-un program complex şi strict secret iniţiat şi dirijat de ea în cadrul departamentului de cercetări al companiei *TelTech,* se des-

coperise o metodă prin care un nou concept să intre în interdependenţă cu actualele metode de transmitere a semnalelor. Procesul, pe care inginerii lui Liz îl numiseră „sondarea semnalelor" era atît de simplu şi de eficient, încît aplicarea lui ar fi redus la jumătate preţul transmisiei cît şi pe cel al recepţiei color. Dată fiind situaţia actuală a economiei, era aproape sigur că televizorul color putea fi la îndemîna unei familii obişnuite peste cinci-şase ani.

Liz avea de gînd ca, atunci cînd piaţa va fi gata să cumpere, ea să aibă produsul gata.

Discreţia fusese crucială planului ei din mai multe motive. Nu numai că Liz voia controlul absolut asupra proiectului ei, dar îşi dăduse seama că nimeni din industria televiziunii nu avea să o ajute, oricum.

Propriii ei colegi din conducerea lui *TelTech* erau de părere că televiziunea în culori era un capriciu lipsit de caracter practic a cărui realizare era de domeniul viitorului îndepărtat. În mintea lor, televiziunea în sine, ca o alternativă a radioului, era încă la început. Milioane de familii americane stăteau încă pe gînduri dacă să-şi cumpere un televizor alb-negru sau nu. Un aparat color, pe piaţa actuală, ar fi fost un lux absurd, o curiozitate. Cererea ar fi fost atît de neînsemnată, încît simplul fapt de a-l scoate pe piaţă ar fi putut întîrzia apariţia televiziunii în culori cu treizeci de ani.

Aceea era concepţia generală. Dar Liz îi vedea caracterul mărginit şi îşi făcu planuri pentru o piaţă care, deşi invizibilă în prezent, avea să fie exploatată

masiv peste cîţiva ani.

Îi explică toate acestea lui Spencer Cain. Logica ei se impunea de la sine, cu atît mai mult cu cît propriile lui cunoştinţe în domeniul tehnologiei televiziunii îi permiteau să vadă adevărata frumuseţe. Liz îşi îndulci propunerea cu cîteva amănunte în discuţiile lor de dormitor care îi creară impresia lui Cain că jumătate din planul ei fusese ideea lui.

Îi mai explică, de asemenea, şi planul ei de a reorganiza întregul departament de televiziune al lui *American Enterprise* în scopul de a crea o nouă filială care să fie condusă de ea şi de Cain. Era nevoie de aranjamente complexe pentru acapararea pieţei televizoarelor color, care aveau să facă din Liz şi Cain multimilionari şi celebrităţi cînd planul ei avea să fie pus în aplicare. Puterea lor la *American Enterprise* avea să fie nelimitată.

Dar mai erau şi lucruri pe care Liz nu i le spuse lui Cain. Cel mai important era un plan mai mare despre care nu spusese nimănui.

Liz prevedea că o legătură tehnologică şi financiară între noua ei companie şi cîteva reţele de televiziune importante ar fi putut duce la un parteneriat şi mai strîns. Aplicînd presiunea cum şi cînd trebuia, putea cîştiga tot atîta influenţă asupra planurilor de programe şi publicitate ale reţelelor cît avea să aibă asupra sistemelor de transmitere a acestora. O consecinţă fundamentală a iniţiativei sale avea să fie controlul atît asupra potenţialului artistic cît şi a celui tehnic, fără să rişte acuzaţia de monopolizare din par-

lea guvernului.

Tocmai acest ultim obiectiv era secretul ei. Se afla în spatele bătăliei imediate în care avea nevoie de Spencer Cain.

Pentru moment, Cain era cheia tuturor lucrurilor. Nu întîmplător îl alesese Liz ca aliat. Ştia că are foarte multă influenţă pe lîngă anumiţi membri ai consiliului lui *American Enterprise.* Cain era creaţia lor şi le făcuse nişte servicii destul de urîte în trecut, pentru care îi erau datori.

Era apropiat îndeosebi de unul din membri, care avea importante relaţii bancare, Penn McCormick, care îl ajutase pe Cain de mai multe ori la *American Enterprise* şi care se aflase în consiliile cîtorva corporaţii specializate în electronică ale căror utilaje aveau să fie extrem de importante pentru reorganizarea la care se gîndea Liz.

Spencer Cain era cel care o conducea pe Liz la Penn McCormick şi acesta era drumul larg deschis spre viitorul ei în industria televiziunii.

Singurul obstacol din calea lui Liz era reprezentat de individualismul şi lipsa de sinceritate ale lui Spencer Cain. Simplul fapt că avea nevoie de un asemenea om şi că trebuia să se încreadă în el, o punea într-o poziţie riscantă.

Depăşise acel obstacol în două moduri. Mai întîi, îl făcuse pe Cain să-şi dea seama că mintea şi imaginaţia ei erau esenţiale pentru întregul plan. Era foarte familiarizată cu partea tehnică a industriei televiziunii şi înţelegea extraordinar de bine piaţa şi

atitudinea directorilor de reţele. Influenţa şi agresivitatea lui Cain erau cruciale planului, dar el nu putea acţiona fără Liz. Era indispensabilă.

În al doilea rînd, controlul ei sexual asupra lui Cain devenise total. În ultimele trei luni îl lăsase să-i cunoască trupul încetul cu încetul cu toate misterele şi farmecele sale ascunse. Dezvăluise puţin cîte puţin la fiecare întîlnire, completîndu-şi actul de seducţie cu diverse modificări de comportament, insinuări în zîmbete şi rîsete, şi accente uşor ironice care îl atrăgeau din ce în ce mai mult sub puterea ei.

În pat, îl juca după cum voia ea, programîndu-şi mîngîierile pentru a-i intensifica excitaţia, luîndu-l tot timpul prin surprindere pentru a-i spori disperarea orgasmului.

Era la fel de bună expertă în dorinţele bărbaţilor ca în primejdiile afacerilor. Ştia cum să-l facă să aştepte o clipă mai mult decît intenţionase pentru plăcerea lui, cum să-l facă să sufere în moduri care nici nu-i trecuseră prin cap, cum să-l facă să depindă de mintea şi de resursele ei la fel cum făcea în domeniul afacerilor.

Îşi programa vizitele la New York şi întîlnirile cu el, în aşa fel încît să-i crească dorinţa faţă de ea, ţinîndu-se la distanţă cînd ştia că acest lucru îl făcea să o vrea şi mai mult, la fel cum reţinea destule informaţii în legătură cu planul ei pentru a-l menţine tot timpul în dezavantaj. Astfel că, atunci cînd se întîlneau, în sfîrşit, dorinţa lui fizică era la fel de mare ca lăcomia pentru ideile ei.

Ea vedea acum în ochii lui o poftă care nu existase cu cîteva săptămîni în urmă şi pe care o exploata fără milă. Cînd stăteau uneori de vorbă în camera de hotel, adăuga deodată un accent subtil de invitaţie în toiul unei discuţii tehnice. Acest lucru îl deruta şi îl înfierbînta atît de mult, încît se ducea imediat lîngă ea şi mîinile îi erau dornice să o atingă. Trebula să-şi întrerupă discuţia pînă cînd ea îi potolea dorinţa.

Treptat, ea ajunse să vadă acea privire lacomă mai tot timpul, să-i audă gemetele în spatele tuturor cuvintelor, indiferent cît de calm încerca să-i pară. Cînd ea îi primea telefoanele la *TelTech,* adesea la ore ciudate, ştia că gîndul la ea îl făcuse să nu poată rezista fără drogul care era vocea ei.

Spencer Cain era creaţia ei acum. Nu rezista fără ea, nici în afaceri, nici în pat. Ea era colacul lui de salvare.

Liz se felicită. Pentru cea mai importantă mişcare în cariera ei de pînă atunci alesese pionul potrivit. Instinctul nu îi dăduse greş şi seducţia ei era perfectă.

Era propria ei stăpînă.

Dar mîndria o orbise în faţa subtilităţilor destinului. Datorită încrederii din ce în ce mai mari nu luase în considerare toate aspectele.

În ziua de 5 noiembrie, Spencer Cain se întîlni cu

Penn McCormick la sediul din Manhattan al companiei *American Enterprise.*

McCormick, un bărbat de vreo cincizeci de ani, avea o înfăţişare blîndă şi o familie numeroasă alcătuită din şase copii, ale căror fotografii le ţinea pe birou şi adopta o atitudine părintească faţă de toţi angajaţii săi. Îşi permitea. Graţie bogăţiei familiei soţiei sale poseda destule acţiuni *American Enterprise* pentru a fi invulnerabil la diverse jocuri de putere ale colegilor săi. Nu putea fi concediat. Locul lui în consiliu era asigurat.

McCormick era de şase ani sponsorul neobosit al lui Spencer Cain. Numeroasele servicii pe care i le făcuse lui Cain nu fuseseră pe gratis. McCormick avea ambiţia de a controla deciziile importante ale consiliului într-un număr mare de domenii cheie, printre care şi achiziţionarea de filiale şi organizarea internă. Din moment ce membrii consiliului îi erau ostili, singurul mod în care le putea influenţa votul era să fie agresiv în extinderea puterii sale asupra multitudinii de companii care formau *American Enterprise.*

Aici începea rolul lui Cain. Mutîndu-se de la o companie la alta, în cadrul conglomeratului, Cain extindea relaţiile şi influenţa lui McCormick ţinîndu-l, în acelaşi timp, la curent cu numeroasele intrigi ţesute în colţurile întunecate pe care un înalt executiv de la New York nu le putea vedea. În schimb, McCormick îl proteja pe Cain de rechinii mai mari care ar fi vrut să-l guste sîngele de-a lungul anilor. Astfel că Spencer Cain era spionul şi comis-voiajorul lui Penn Mc-

Cormick.

Şi acea prietenie strînsă mai avea un motiv.

În ziua aceea, Spencer Cain stătea în fotoliu în faţa lui Penn McCormick şi vorbea fără să-şi fi deschis servieta.

– Totul e gata, spuse el.

McCormick îl privi cu atenţie.

– I-ai informat pe Drake şi pe Cathcart?

Aceştia erau preşedinţii consiliilor a două firme de electronică importante care aveau contracte cu *American Enterprise.*

Cain încuviinţă.

– Sprijinul lor e sigur. Aşteaptă doar telefonul tău.

– Şi Everett? întrebă McCormick referindu-se la bancherul al cărui ajutor în finanţarea primelor achiziţii era indispensabil.

– E pregătit, spuse Cain. La fel şi oamenii lui.

Urmă un moment de pauză.

– Consiliul va fi de acord? întrebă Cain doar pentru a fi sigur.

– Mă descurc eu cu consiliul, spuse McCormick şi se uită la Cain cu asprime. Ia spune-mi, ce mai face doamna Benedict?

Spencer zîmbi.

– Mai bine ca oricînd.

– Atunci hai să bem ceva, zise McCormick scoţînd o sticlă de whisky de doisprezece ani şi umplînd două pahare. Pentru viitor.

Spencer Cain îşi ridică paharul.

– Pentru viitor.

Cînd terminară, se ridicară şi porniră spre uşă.

– Vom acţiona mîine, spuse Penn McCormick. Pînă vineri totul va fi gata.

Spencer Cain îi întinse mîna. Celălalt i-o strînse cu căldură şi i-o ţinu mai mult în timp ce îşi apropie faţa de a lui Cain.

Privirea lui Penn McCormick se schimbase. Vorbi în şoaptă:

– Te văd diseară? îl întrebă el.

Cain îşi plimbă un deget lung în jos peste obrazul prietenului său şi pe sub bărbia acestuia.

– Bineînţeles, spuse el cu o undă de feminitate în glas. Nu vreau să te las singur, Penn.

McCormick încuviinţă. Rămase în prag şi privi în urma prietenului său în timp ce acesta străbătea anticamera.

Şapte

În ziua de 10 noiembrie, Liz se afla la serviciu unde termina analizele de marketing pentru toamnă, pregătindu-se pentru vacanţă.

Aproape că era prea emoţionată pentru a se concentra asupra lucrului căci ştia că, peste cîteva săptămîni, viaţa avea să i se schimbe radical. Ea şi Spencer Cain hotărîseră să pună în aplicare noul plan înainte de Ziua Recunoştinţei. O asigurase că Penn McCormick controla destule voturi pentru ca afacerea să fie încheegată.

Înainte de Crăciun, Liz şi Spencer Cain aveau să fie în fruntea unei noi corporaţii. Deşi nu stabiliseră un

nume încă, ea ştia că va fi o filială foarte vizibilă şi importantă a lui *American Enterprise*. Ea însăşi avea să deţină controlul asupra noii operaţiuni, dar va trebui să împartă titlul şi puterea cu Spencer – o perspectivă care nu o îngrijora, căci era încrezătoare în abilitatea de a face din el ce voia, cel puţin pentru viitorul apropiat.

Tocmai deschidea corespondenţa, ca de obicei, avînd alături o ceaşcă de cafea, cînd zări o scrisoare adresată ei din partea directorului de personal al companiei *American Enterprise* din New York.

O deschise. La început, conţinutul ei i se păru atît de incredibil, încît trebui să se frece la ochi şi să o recitească şi mai atent.

„Stimată doamnă Benedict,

American Enterprise *doreşte să vă mulţumească foarte mult pentru activitatea la* TelTech Inc. *de la achiziţionarea acesteia.*

Ca urmare a unei importante reorganizări ce are loc acum în cadrul corporaţiei noastre, compania dumneavoastră va fi dizolvată din data de astăzi în favoarea unei noi entităţi. Toate funcţiile executive din cadrul companiei TelTech, *inclusiv a dumneavoastră, vor fi eliminate şi o altă echipă se va ocupa de răspunderile încredinţate anterior lui* TelTech.

American Enterprise Corporation *vă urează numai noroc în cariera dumneavoastră în altă parte şi doreşte să-şi exprime recunoştinţa pentru eforturile pe care le-aţi depus."*

Scrisoarea era semnată de către directorul per-

semnalului şi contrasemnată de către preşedintele corporaţiei *American Enterprise,* Charles Powell.

Liz avu telefonul în mînă înainte să se dumirească şi formă numărul de la biroul din Miami al lui Spencer Cain.

– Biroul domnului Cain, răspunse secretara.

– Sînt Liz Benedict de la *TelTech,* California, spuse Liz. Cu domnul Cain, vă rog.

– O clipă.

Urmă o pauză. Liz bătu cu degetul în birou, furioasă şi ameţită. Bănuia că ceea ce scria în scrisoarea aceea era valabil pentru toţi angajaţii de la *TelTech,* în timp ce despre noua ei poziţie în cadrul corporaţiei avea să se discute altă dată. Nu îi plăcea să fie concediată, nici chiar temporar.

– Doamnă Benedict, domnul Cain este într-o conferinţă, se auzi din nou vocea secretarei. Să vă sune dinsul?

– I-aţi spus că la telefon e Liz Benedict? întrebă ea. O să vrea să-mi vorbească. Aştept.

– O clipă.

Vocea secretarei era rece.

De data aceasta urmă o pauză mai lungă.

– Îmi pare rău, spuse secretara din nou. Domnul Cain nu este liber acum. Va trebui să-i transmit mesajul dumneavoastră. Despre ce anume e vorba?

Liz închise fără să mai spună ceva.

Ştia ce se întîmpla. Spencer Cain nu avea să mai fie niciodată de găsit pentru ea. Şi nici nu-i va răspunde la apeluri.

Era concediată. Scrisoarea de la New York nu era nici o greşeală. Un joc de putere avusese loc la cele mai înalte niveluri de la *American Enterprise*. Iar ea pierduse.

Numărul din ziua aceea al ziarului *Wall Street Journal* primit odată cu scrisoarea de concediere, îi oferi o explicaţie pe care ea o formulase deja pe jumătate în minte. Articolul se întindea pe pagina a cincea.

„ SE VA ÎNFIINŢA O NOUĂ FILIALĂ A COMPANIEI **AMERICAN ENTERPRISE.**

Conducerea corporaţiei American Enterprise *a anunţat astăzi înfiinţarea unei noi filiale ce va fi dedicată avansării tehnologiei televiziunii şi, îndeosebi, a celei în culori.*

Noua companie, numită Teltron Inc., *va avea sediul la Boston. La conducerea sa se va afla Spencer M.Cain, în prezent vicepreşedinte responsabil cu finanţele la* Rand Industries *şi fost membru în consiliile de conducere ale multor filiale aparţinînd lui* American Enterprise.

«Considerăm că această nouă filială este una dintre cele mai importante priorităţi ale noastre», a declarat Charles Powell, preşedinte al corporaţiei American Enterprise. *«Spencer Cain este unul din cei mai capabili şi mai activi oameni ai noştri, persoana potrivită pentru o astfel de funcţie. Experienţa sa în*

finanţe şi marketing este egalată doar de cea în domeniul tehnologiei.»

«Sînt extrem de onorat», a declarat Cain în cadrul unui interviu acordat telefonic. «Televiziunea în culori este cheia viitorului mass- mediei în următorii zece ani şi sînt nerăbdător să lucrez alături de colegii mei de la American Enterprise *pentru a avea grijă să ne menţinem în frunte.»"*

Liz lăsă ziarul să cadă pe birou. Spencer Cain şi Charles Powell îi zîmbeau din fotografii.

Acum înţelese totul. Concedierea ei era foarte clară şi definitivă. Planurile pe care *American Enterprise* le avea în legătură cu noua filială nu o includeau şi pe ea.

Pînă la urmă, Cain o păcălise.

Chiar şi în acel moment groaznic, cînd puterea şi singurul mijloc de existenţă îi dispăruseră, avu sîngele rece de a cîntări situaţia analitic şi de a se întreba cum de fusese dusă de nas.

Cain riscase. Pierzînd-o pe Liz ştia că diminua capacitatea inovatoare a noii companii. Ştia că nu o putea conduce singur atît de bine cum ar fi făcut-o avînd alături inspiraţia şi intelectul lui Liz.

Dar, fiind din fire o creatură a junglei afacerilor, Cain înţelesese că talentul lui Liz mergea mînă-n mînă cu ambiţia ei. Dacă şi-ar fi legat cariera de ea ar fi fost periculos pentru el. Mai devreme sau mai tîrziu, ea s-ar fi putut hotărî să-i dea cu piciorul, aşa cum făcea el acum.

Aşa că făcuse ce era mai prudent. Optase pentru putere şi poziţie, nu pentru creativitate. O folosise pe Liz pentru ceea ce-i putea oferi ea, după care se descotorosise de ea. Dacă orizonturile companiei lui aveau să fie limitate datorită absenţei lui Liz, cel puţin poziţia pe care el o deţinea în cadrul companiei era mai sigură.

Cain era un individ ambiţios. Televiziunea în culori era doar o trambulină pentru el. Dacă avea să reuşească în planul său şi să-şi adune destulă putere în cadrul conglomeratului, ar fi putut ajunge într-o bună zi chiar preşedintele lui *American Enterprise* sau, cel puţin, un membru-cheie în consiliul acestuia, precum prietenul său Penn McCormick pe care tîrîtura aceea se bazase cu siguranţă.

În cazul în care Cain ar fi continuat să depindă de Liz, s-ar fi putut ca aceasta să se ridice pe acele culmi, în timp ce el pierdea.

Liz zîmbi cînd se gîndi cît de prudent fusese Spencer şi cît de înţelept. Nu putea să nege că, în tot acel timp, în subconştientul ei existase un plan vag de a-i reteza capul cînd controlul asupra pieţei i-ar fi conferit destulă putere ca să se descurce şi fără el. O înţelesese prea bine.

Greşeala ei fusese că îşi supraestimase superioritatea intelectuală asupra lui.

Ba, mai mult, fusese prea încrezătoare în puterea ei personală asupra lui.

Îşi aminti de relaţia lor sexuală. Trebuia să-i admire viclenia. Simulase cel mai subtil act de dependenţă

masculină pe care ea şi-l închipuise vreodată. O păcălise acolo unde durea mai tare – în instinctele ei de femeie.

Îşi aminti de prima lor seară împreună cînd, asemeni unui atlet ce răspundea prin reflexe, ea îi simţise dorinţa secretă şi îşi pusese în gînd să o intensifice din ce în ce mai mult pentru a-l face să depindă de ea. Ştiuse că era ceva ascuns şi misterios în legătură cu sexualitatea lui, un lucru pe care-l ţinea ascuns – dar se convinsese că descoperise totul chiar în seara aceea.

Ei bine, se înşelase. Spencer ascunsese o carte de care ea habar nu avusese. Şi ţinuse acel ceva ascuns orgasm după orgasm. Tot timpul jucase un rol.

O păcălise atît în pat, cît şi la masa de poker a concurenţei în afaceri. Ea fusese cea care arătase prea mult din ceea ce avea în mînă şi tot ea plătise preţul.

Era o umilinţă cumplită. Nu era de mirare că îi făcea plăcere să o concedieze prin intermediul acelei scrisori reci în aceeaşi zi în care *Journal* anunţa dizolvarea lui *TelTech,* voia ca ea să citească în ziar despre soarta propriei companii.

Privi în jurul ei fotografiile de pe pereţi, priveliştea oraşului pe fereastră, portretul lui Lou de pe birou. În acel timp auzi telefoanele sunînd şi voci agitate vorbind în anticameră şi pe culoar. Vestea în legătură cu *TelTech* se răspîndea probabil printre angajaţii înspăimîntaţi. Interfonul ei ţîrîia continuu, dar ea îl ig-

nora.

În clădirea aceea, venise la Lou ca Liz Dameron, o absolventă de colegiu cu înfăţişarea inocentă, şi obţinuse o slujbă oarecare la departamenul de materiale al companiei *Benedict Products*. Acolo îşi începuse urcuşul, obţinînd controlul companiei şi oferind-o lui *American Enterprise* ca un cadou pe o tavă de argint.

Toate realizările ei avuseseră loc acolo. Şi acum îi se luau.

Se uită la dulapurile cu dosare pline cu rapoarte, proiecte şi studii care vorbeau de munca ei la *TelTech*. Era vremea să le golească şi să-şi ia adio de la compania pe care o ridicase pe ruinele lui *Benedict Products*.

Cu un uluitor efort de voinţă, reuşi să-şi păstreze calmul. În ziua aceea nu avea să-şi piardă sîngele rece. Avea să lase cîmpul de luptă învingătorilor deocamdată. Dar a doua zi era cu totul altceva. Nimeni nu putea să prevadă viitorul. Aceasta era legea fundamentală în afaceri.

Se uită la fotografia lui Spencer Cain, zîmbitor şi frumos.

– Ne mai vedem noi, Spencer, murmură ea.

Dar toate la rîndul lor.

De la fotografia lui Cain îşi mută privirea asupra celei a lui Lou făcută recent. Fotograful trebuise să apeleze la unele retuşuri pentru a ascunde paloarea şi ridurile de pe chipul lui. În ciuda eforturilor sale, Lou arăta ca o umbră jalnică a unui director, un clovn care

că este un om cu greutate.
se gîndi la soţul ei. În ciuda protestelor ei, îşi
ase recent testamentul, lăsînd jumătate din
vorea Barbarei şi copiilor. Ceea ce rămînea nu
a mult. Nu ajungea pentru ca o femeie să se
mbrăca decent şi să aibă o casă frumoasă.
se gîndi la viitorul ei. Lumea afacerilor îi
se spatele şi nu depindea decît de ea pentru a
să se răzgîndească. O aştepta un drum lung şi
ncercări. Venise vremea să se gîndească la ce
să facă mai întîi. Sacrificii.
Benedict nu avea nici un loc în acel viitor.
ncheiase misiunea.

Opt

Sacramento Observer, 14 decembrie 1952

„Trupul neînsufleţit al întreprinzătorului Louis G.Benedict a fost descoperit marţi dimineaţă în garajul locuinţei sale din Oak Hill de către poliţia din Sacramento.

Domnul Benedict, un renumit om de afaceri şi membru al cîtorva organizaţii civice, a fost găsit la volanul maşinii sale în garajul închis, cu motorul în funcţiune. La morgă s-a stabilit că otrăvirea cu monoxid de carbon a constituit cauza morţii sale. În sînge s-a descoperit o mare cantitate de alcool.

Poliţia a fost chemată de către soţia domnului Benedict, Elizabeth, care găsise cadavrul după ce

trezită de către un vecin, domnul John
r, ce se alarmase auzind zgomotul motorului
le uşii închise a garajului. Cei doi au încercat
c să îl readucă la viaţă pe domnul Benedict
de a sosi poliţia.
inii au declarat că l-au auzit pe domnul
ct venind acasă luni seară pe la miezul nopţii.
a Benedict, care dormea deja în dormitorul
flat în celălalt capăt al casei, nu a auzit nimic,
şa garajului era echipată cu un sistem de închi-
utomată, fabricat de către firma domnului
ct. Doamna Benedict a declarat poliţiei că se
se ca soţul ei să se întoarcă tîrziu şi se culcase
ece.
mna Benedict a fost mult prea şocată pentru a
vorbă cu ziariştii. Partenerii de afaceri le-au
t reporterilor că domnul Benedict fusese foarte
at în urma recentei dizolvări a companiei sale,
h Inc., de către corporaţia-mamă, American
rise Corp. din New York. Domnul Benedict
preşedintele consiliului acestei firme (anterior
cută sub numele de Benedict Products). Soţia
crat alături de el ca vicepreşedinte responsabil
sonalul.
afară de doamna Benedict, domnul Benedict
ă în urmă pe fosta sa soţie, Barbara Benedict
n Diego şi trei copii, Paul, 18 ani, Cynthia, 15
Joyce, 13 ani; un frate, William, din Seattle, şi o
oamna Virginia Fallon, din Denver.
ormîntarea va avea loc la Jarvis Funeral Home,

1174 Sheridan Avenue, vineri la ora zece dimineaţa. Orele de vizită sînt joi între două şi nouă seara.”

Nouă

stătea la o măsuţă, uitîndu-se în ochii surorii

l privea în jos la masa din faţa ei. El îşi lăsă să zăbovească asupra irisurilor ei de un al-our, un albastru care îi amintea de lacurile de din Adirondacks, care semănau cu nişte biju-umina soarelui de vară.

l deveni conştientă de acea privire cercetă-valurile aurii ale genelor ei se mişcară uşor. Îşi a bărbia în mînă şi, fără să-şi mişte capul, îi o privire plină de reproş şi amuzament.

trage cu ochiul, îi spuse ea. Haide, încerc să

mă concentrez.

– Îţi admiram doar chipul frumos, spuse el. Eşti în avantaj. Îmi distragi atenţia de la joc.

– Brumph, mormăi ea – o glumă veche a lor bazată pe imitarea unei pufnituri autoritare a tatălui lor.

Sub privirea lui Hal, ea îşi plimbă arătătorul în cerc deasupra tablei de şah, cu o ezitare despre care el ştia că este prefăcută şi, apoi, cu promptitudine, luă regele în care el îşi pusese atîtea speranţe.

Era dificil să joci „dame" cu ea, şi chiar mai greu să cîştigi. Se pricepea incredibil de bine să-l ia prin surprindere şi să-i distragă atenţia cu mişcări subtile ale trupului şi diverse stări de spirit. Într-adevăr, părea capabilă să-i ghicească gîndurile. După primele cîteva mutări, ea îi înţelegea planul de joc, gîndea puţin înaintea lui şi aştepta prilejul să atace.

Hal nu îşi dădea seama dacă ceea ce o înarma atît de bine împotriva jocului său era o combinaţie între intelectul şi cruzimea ei sau intimitatea dintre ei era factorul cel mai important. Îl cunoştea extrem de bine. Cînd jucau *„Douăzeci de întrebări"*, ea nu avea nevoie de mai mult de două-trei ca să afle la ce se gîndea el.

La cărţi, trişa fără milă – şi, mai ales, destul de ciudat, cînd juca *„solitaire"*. El o învăţase şah cînd era mai mică şi învăţase să-l bată cu uşurinţă din primul an. Acum, însă, îl făcuse să joace „dame", de dragul copilăriei.

El se uită la tabla de şah. Fără regele acela, va trebui să se pună pe treabă. Împinse o piesă în faţă şi o văzu trăgîndu-şi regele, mutare fără sens pentru care era sigur că avea motive bine întemeiate.

– Ce mai fac ai noştri? întrebă el încet preferînd să converseze decît să se concentreze asupra luptei mute care avea loc între ei.

– Ah, sînt bine, spuse ea fără să-şi ia privirea de la tabla de joc. Mama zice că ar trebui să-mi aranjez părul, că parcă ar fi ceva cu care s-a jucat pisica. Apropo, Hal, mă simt extraordinar în Italia, în caz că întreabă cineva. Florenţa a fost minunată, Uffizi mai frumos ca oricînd. La Veneţia a plouat, dar oricum am înotat la Lido. O să mă duc la Siena şi pe urmă la Orvieto. Nu mă plictisesc nici o clipă.

El ignoră gluma făcută pe seama mamei lui. Lui Sybil îi plăcea foarte mult să o tachineze în legătură cu preocuparea ei pentru aspectul exterior. Găsea groaza mamei faţă de ce gîndea lumea atît un semn de laşitate, cît şi ceva ridicol şi îi plăcea foarte mult să o sperie că va face ceva extravagant.

Dispreţul ei faţă de mamă îl durea pe Hal, căci el era în continuare foarte apropiat de aceasta. O vizita la New York de cîte două ori pe săptămînă cînd era acasă, stînd de vorbă amîndoi în living-room despre viaţa lui plină şi, cîteodată, cerîndu-i sfatul. Îi cunoştea partea care era sensibilă şi chiar inteligentă.

Dar mama nu o lăsa niciodată pe Sybil să se apropie destul de mult pentru a vedea acest aspect al

ei. Sybil cunoştea doar o femeie foarte îngrijorată şi distantă, înconjurată de propriile-i probleme şi, într-un fel, superficială. Hal nu a încercat nici să-i schimbe părerea lui Sybil, nici să îşi apere mama, căci înţelegea că sora lui nu se afla în aceleaşi relaţii cu ea ca el. Din punctul de vedere al lui Sybil, resentimentele ei faţă de mamă erau perfect întemeiate.

Cu toate acestea, Hal se simţea prost cînd Sybil rîdea de mama în spatele acesteia – întîi pentru mama însăşi şi apoi pentru că avea impresia că aluziile lui Sybil erau un mod indirect de a-i reproşa lui ceva vag, din gelozie sau din cine ştie ce alt motiv.

– L-ai văzut pe tata? o întrebă el.

– Cînd şi cînd, spuse Sybil. Vine cu un „Ce mai faci, draga mea?", după care începe să vorbească despre ultimele noutăţi financiare pînă cînd e salvat de sonerie. Aş putea să nici nu fiu aici. Va trebui să mă omor ca să-i atrag atenţia.

– Nu vorbi aşa, Syb.

Hal îşi imagina acele scene. Tatăl lui nu ştiuse niciodată că Sybil trăia. Relaţia dintre ei era aproximativ ca aceea dintre un căpitan de vas şi o pasageră: un scurt salut din cap în trecere şi un licăr de grijă în ochii lui îmbătrîniţi cînd încerca să-şi aducă aminte cum o chema.

Hal se uită din nou la genele ei aurii, la obrajii palizi, la degetul care se rotea deasupra tablei ca o secerătoare care se pregăteşte de distrugere. Furia din interiorul lui Sybil era în deplină concordanţă cu frumuseţea ei. Gravita spre lucruri sinistre, întunecate

şi crudo.

Totuşi, în spatele acestora, el îi vedea suferinţa şi îngrozitoarea singurătate. Nu avea prieteni. Reuşise să se ţină departe de cei de aceeaşi vîrstă cu ea în timp ce crescuse. Astfel că astăzi nimeni nu îi simţea lipsa, nimeni nu îşi aducea aminte de ea şi nu venea să o viziteze, în afară de mama şi tata. Acest lucru îi sfîşia inima lui Hal.

– Cum merge lucrul? îl întrebă ea ca să schimbe subiectul.

Avea un ton lipsit de interes şi o agitaţie interioară care îl făceau să nu se simtă deloc bine.

– La fel ca întotdeauna, spuse el. Mă întorc vineri, dar sper să fiu acasă înainte de cincisprezece.

Destinaţia lui era Paris. Ca trimis special al preşedintelui Eisenhower la conducerea NATO, Hal îşi petrecea cîte trei-patru săptămîni la Paris, după care se întorcea pentru o săptămînă la Washington, unde îl informa personal pe preşedinte în legătură cu relaţiile dificile ale Americii cu ţările aliate grav afectate de război. În timpul acelor vizite reuşea să-şi viziteze părinţii şi pe Diana la New York.

– Ce mai face domnul Plictis şi ceilalţi tovarăşi ai tăi de joacă?

Îi făcea plăcere să îl tachineze în legătură cu statutul său contradictoriu printre consilierii lui Eisenhower. Aceştia considerau că preşedintele nu făcuse ceva înţelept numind un democrat într-un asemenea post. Dar Ike ţinuse la Hal încă de cînd se cunoscuseră prima dată, la puţin timp de la întoarcerea

acestuia din Coreea – nu doar datorită *Medaliei de Onoare* a lui Hal pentru care Ike avea un respect deosebit, dar şi pentru că, oarecum, opiniile celor doi în privinţa politicii internaţionale erau asemănătoare.

Eisenhower ura Războiul rece, iar experienţa şi instinctele lui militare îi spuneau că, mai devreme sau mai tîrziu, avea să se ajungă la ceva sîngeros. Ştia că Hal este în sinea lui un internaţionalist, un diplomat înnăscut a cărui viaţă politică era dedicată consolidării Americii prin cîştigarea de prieteni, nu de duşmani. De aceea, Ike îl păstra pe Hal şi îl apăra în faţa celor care susţineau că este prea tînăr, prea bogat, prea chipeş şi prea de stînga pentru funcţia sa. Într-un climat politic tulburat de afirmaţii potrivit cărora *Departamentul de Stat* era plin de comunişti, acea mişcare a lui Ike necesita foarte mult curaj.

Cît despre Sybil, acesteia îi plăcea să-l tachineze pe Hal în legătură cu faptul că lucra pentru Eisenhower după ce făcuse campanie împotriva lui. Era destul de deşteaptă pentru a înţelege cum un om ca Hal putea să îl idolatrizeze pe Adlai Stevenson şi, în acelaşi timp, să-l admire pe Ike – dar îi plăcea să pretindă că nu înţelege.

– Tipii de la Departamentul de Stat s-au obişnuit cu gîndul de a avea un comunist în mijlocul lor? îi împunse ea.

Hal o privi cu asprime.

– Ai auzit vreodată de a profita de pe urma unei situaţii neplăcute?

Ea ridică din umeri.

– Nu-mi da atenţie.

Ştia că îşi lua munca foarte în serios, aşa că rezistă tentaţiei de a-l şicana în legătură cu inevitabilele manevre care făceau parte din activitatea oricărui guvern. Era bine cunoscut faptul că farmecul personal şi popularitatea lui Hal erau cele mai puternice arme împotriva celor care îl atacau în presă. Totuşi, ea îl respecta pentru eroismul cu care se menţinuse pe poziţie în faţa opoziţiei crescînde din dreapta ambelor partide.

Ba, mai mult, îi plăcea profilul lui politic pentru că ştia că era un motiv de stînjeneală pentru tatăl lor. Heid Lancaster nu suferea politica în general, pentru a nu mai vorbi de cea democrat-liberală. Numai pentru că Hal era unicul său fiu rămas după moartea lui Stewart îi sprijinise cariera la Washington. Dar nu suporta să discute despre acest lucru şi era extrem de enervat de ziariştii care îl rugau să comenteze în legătură cu rolul controversat al fiului său în administraţie.

Sybil îşi mişca degetul din nou deasupra tablei de joc, pe care Hal îşi aranjase pionii în ceea ce considera o poziţie de neînvins. Îşi încadră regii şi se apropie de cel mai bine plasat pion al ei.

Îi privi părul, care acum era mai lung şi mai des. Lui îi plăcea mai mult astfel, chiar dacă mamei nu. Sybil avea nişte stări de spirit atît de imprevizibile şi era atît de plină de tăişuri în interior, ca un sac de hîrtie plin cu cioburi, încît era plăcut să-i vezi exteriorul părînd mai dulce şi mai nearanjat.

Întotdeauna îi plăcuse corpul ei, încă de cînd era mică. Avea ceva moale ca de pisică ce se combina în chip ciudat cu interiorul încordat. În copilărie simţise o apropiere fizică faţă de ea, datorită faptului că o ajuta să se îmbrace, o spăla, îi bandaja tăieturile şi zgîrieturile. Din moment ce îşi petrecuse cu ea mai mult timp decît oricine altcineva îi cunoştea trupul ca o mamă şi îi plăcea farmecul său ciudat.

Acum, cînd o îmbrăţişa, îl îndurera să-l simtă atît de tensionat în interior. Se gîndea adesea că expresia visătoare a ochilor ei era ca o fereastră deschisă către o Sybil care ar fi putut fi dacă nu s-ar fi născut în sînul famililei Lancaster. Era ca un peşte pe uscat în propria ei familie.

Şi, la fel cum el o admira pentru faptul că îndura atîta singurătate, Sybil îl admira pe Hal pentru refuzul de a călca pe urmele tatălui său, cum ar fi făcut Stewart, şi pentru părerile politice care nu erau ca ale tuturor celorlalţi. Principalul lor punct de contact acum, că erau mai mari, era exilul lor reciproc. Deşi nu se aflau chiar pe aceeaşi lungime de undă, fiecare ieşise de pe drumul normal al rasei umane. Hal nu era mai Lancaster decît ea, căci umorul şi sensibilitatea lui îl separau de restul clanului aşa cum tristeţea o separa pe ea.

Astfel că Sybil îl ierta pe Hal pentru faptul că se agăţa de idealurile lui cu un optimism care i se părea copilăresc, la fel cum el o ierta pentru faptul că refuza să deschidă o uşă care ar fi putut duce la fericire. Ea

era întunericul, el lumina – ceea ce era ciudat, din moment ce tenul ei deschis, de blondă, avea un aspect atît de luminos, în timp ce el poseda farmecul întunecat şi pirateresc al Lancaster-ilor. Alcătuiau o pereche stranie, dar acest lucru părea să-i apropie şi mai mult.

– Ce face Diana? îl întrebă ea.

– Ah, bine, spuse el. Săptămîna şi premiera. Îi e dor de tine.

Sybil îi ignoră minciuna.

– Ai grijă de ea, nu?

El înţelese foarte bine. Se referea nu numai la viaţa sexuală pe care şi-o imagina între cei doi, dar şi la faptul că el o înşela cu siguranţă pe Diana cu alte femei.

Pe de o parte, Sybil o considera pe Diana total lipsită de importanţă, un ornament necesar în viaţa lui Hal ca bărbat cu greutate în societate. Departe de a fi geloasă pe Diana pentru frumuseţea ei, lui Sybil îi era milă de Hal, fiindcă politica familiei îl împiedicase să găsească o femeie pe măsura lui.

Cu toate acestea, Sybil îi reproşa lui Hal că nu era la fel de nonconformist şi în dragoste cum era în politică. Dintr-un anumit motiv, el luase dintotdeauna în serios logodna cu Diana şi nu avea să-şi dezamăgească părinţii renunţînd la ea. Susţinea că o iubeşte, dar Sybil nu îl credea. Astfel că în vocea ei se simţea un amestec de dispreţ şi de milă ori de cîte ori vorbea despre Diana.

– Fiindcă veni vorba de premiere, adăugă Hal,

vineri am fost cu mama la *Regele şi eu*. Cred că îi va plăcea.

– Îhî, murmură ea simplu, arătîndu-şi lipsa de interes.

Broadway-ul o plictisea de moarte, la fel ca şi filmele şi o mare parte din muzică. Lectura era activitatea ei preferată.

– Şi fiindcă tot veni vorba de premiere, spuse Hal fără să se dea bătut, luna viitoare o să fie o expoziţie Van Gogh la Metropolitan. N-ar trebui s-o pierdem.

Ea se însenină.

– *Lanuri de grîu?* întrebă ea.

– O să mă interesez. Nu m-ar mira.

Ştia că Van Gogh îi plăcea mai mult decît orice altceva. Cînd era mică, o dusese să vadă picturile de la *Met*, ţinînd-o de mînuţă în timp ce ea rămînea vrăjită în faţa acelor pînze ciudate, cu peisajele lor pline de ceruri apăsătoare şi plante ca nişte gheare. Van Gogh părea singura oglindă din lumea exterioară pentru desenele îngrozitoare pe care ea le făcea acasă.

Hotărî să-şi încerce norocul. Ea îşi mutase unul din pioni şi Hal i-l luase. Părea prinsă în capcană acum. Urmă un moment de linişte în timp ce ea examina tabla de joc.

– Lanuri de grîu, murmură ea visătoare. Chiparoşi. Casele din Arles...

Apoi, cu o bruscheţe care îl ului, îi luă ambii regi şi doi pioni, lăsîndu-l cu o singură piesă pe tablă alături de ale ei şase. Avea superioritate numerică.

– Iar mi-ai făcut-o, spuse el clătinînd din cap. N-o

să mai joc niciodată cu tine. Ai un avantaj nedrept.

– Care anume, prinţe Hal? întrebă ea zîmbind.

– Eşti o vrăjitoare, spuse el. În Evul Mediu...

Ea îşi ridică o sprînceană. O atinsese unde o durea, aşa că el se opri brusc.

– Eh, oricum, eşti prea bună, spuse el apoi. Şi mă cunoşti prea bine.

– Oricine te poate descoperi, spuse ea. Eşti atît de orou. Dai buzna cu armele scoase şi rămîi cu flancul neapărat. Nu eşti destul de viclean. Nu ştii să fii un adevărat ucigaş, Hal. Tu eşti un amant.

Alte duble înţelesuri. Venise vremea să plece.

– Trebuie să plec, spuse el luîndu-şi impermeabilul.

– Eşti chemat la datorie?

El încuviinţă. Ea îi luă impermeabilul şi i-l ţinu. Cînd el se întoarse, ea îi culese o scamă de pe guler. Era un vechi ritual. Chiar şi cînd era mică obişnuia să îi facă nod la cravată şi îl privea cu un ochi critic înainte ca el să plece undeva, grija ei maternă contrazicîndu-i vîrsta. După război, ea îi masase spatele şi torsul rănite, devenind o expertă în diminuarea tensiunilor din muşchii afectaţi.

El îi zîmbi.

– Serios vorbind, o să mergem la expoziţia aia, spuse el. Tu şi cu mine. S-a făcut?

– Nici o a treia persoană?

– Doar tu şi cu mine.

– Regalul meu Hal. Cît de prinţ eşti, spuse ea

ironic şi îl bătu uşor pe piept.

O clipă, zîmbetul lui dispăru. Cuvintele ei îi aminteau de Kirsten Shaw. Luna următoare aveau să se împlinească doi ani de la accidentul de maşină ce o costase viaţa pe Kirsten, care se îndrepta spre o vacanţă de schi împreună cu logodnicul ei. În afară de Sybil, Kirsten fusese singura femeie de care se simţise mai apropiat. Moartea ei părea să fi confirmat ghinionul care îi urmărea pe copiii Lancaster. Mai întîi Stewie, apoi Kirsten – şi, bineînţeles, Syb...

– Oricum, pe luni, spuse el ascunzîndu-şi emoţia.

– Te aştept.

O strînse la piept, simţindu-i trupul delicat lipit de al său. Dacă ar fi putut să pătrundă pînă la lupta din interiorul lui tot atît de uşor cum îi pătrundea ea în gînduri! Dar, nu. Uşile ei erau închise. Cunoştea din ea doar partea care îl ironiza, îl numea „prinţul Hal" şi îl privea uneori cu nişte ochi plini de o melancolie care îi făcea praf inima.

Totuşi, nu putea trăi fără ea. Ea îi cunoştea rănile din spatele zîmbetului pe care îl arbora pentru ceilalţi, ştia cum să i le vindece şi să-l facă să se simtă ca un prinţ, nu ca un bărbat prea delicat.

Îi duse mîinile la buze, una cîte una, şi i le sărută. Ea îl privi nedumerită, aproape ca şi cum ar fi fost pe vremuri, cînd el îi lega şireturile la pantofi sau îi strîngea patinele cu rotile.

El îi studie mîinile o clipă, după care le răsuci şi se uită la încheieturile bandajate.

– Aş vrea să îi văd odată, spuse el încet.

– N-ai ce să vezi, spuse ea. Nu te-ai tăiat niciodată?

– Nu tăieturile, zise el. Demonii.

Ea îl privi în ochi. Părea plină de amărăciune acum. Cum puteau ochii aceia să devină reci ca gheaţa?

– Credeam că ai promis să respecţi intimitatea unei femei, îl mustră ea.

El încuviinţă.

– Am înţeles.

Ea păru să se mai înmoaie.

– Nu există nici un demon, Hal.

– Atunci, ce? o întrebă el ţinînd-o de umeri.

Ea oftă.

– Doar Pămîntul Mamă, Hal, spuse ea atunci. Doar pămîntul lacom, care aşteaptă să ne înghită imediat ce terminăm dansul ăsta.

Stăteau foarte aproape, el mîngîind-o pe păr, în timp ce ea îşi puse capul pe umărul lui. El îi simţea mîinile pe şolduri.

– E un circ fără plasă, murmură ea cu o voce ca de copil din nou. Toţi acrobaţii cad şi mor... Lacrimile de pe faţa clovnului sînt reale... Îmblînzitorul de lei sfîşiat de propriile animale... E prea riscant, Hal.

El încuviinţă, ţinînd-o în braţe.

– Cred că am fost la circul ăsta, spuse el.

Mişcată de înţelegerea lui, ea îl bătu uşor pe spate, acolo unde ştia că fusese cea mai gravă dintre răni.

– Bunul meu prinţ Hal, spuse ea. Eşti singurul care mă cunoaşte.

– Încearcă să ai un weekend plăcut, spuse el. De dragul meu.

– S-a făcut. Îţi promit.

– Ne vedem luni?

Ea îi atinse buzele cu degetul pentru a-l face să tacă.

– Luni.

În drum spre ieşire, el o salută pe infirmieră şi ceru să-l vadă pe doctor. Aceasta îi arătă uşa pe geamul căreia scria „J.Faber, M.D."

Hal bătu uşor şi fu poftit înăuntru de un bărbat de vreo cincizeci de ani, înalt, cu înfăţişare obosită, păr castaniu şi ochelari cu rame de baga.

– Ce mai faci, domnule doctor?

– Bine, Hal. Mă bucur să te văd.

Deveniseră prieteni buni în cursul anilor. Hal era un vizitator regulat şi ajunsese să-l cunoască foarte bine pe doctor.

– Ce face? întrebă Hal pe un ton cît mai neutru.

– Ţi s-a părut rău azi? întrebă doctorul ridicîndu-şi o sprînceană şi Hal scutură din cap.

– Ca întotdeauna. Aşa ţi se pare şi dumitale?

Ştia care era răspunsul, dar oricum îl îngrozea.

Era cea de a treia încercare de sinucidere din partea lui Sybil. Prima luase pe toată lumea prin surprindere, cînd avusese paisprezece ani. A doua, la paisprezece ani, fusese şi mai gravă. De ambele dăţi fusese dusă la spital.

De data aceasta nu mai fusese ceva atît de surprinzător, căci familia era obişnuită deja cu boala ei. Dar, oricum, fusese îngrozitor. Se năpustise asupra încheieturilor cu sete, simţind plăcere în redeschiderea vechilor răni, tăindu-şi cicatricile, accentuîndu-şi ruşinea pentru ca toată lumea să poată vedea.

Doctorul oftă.

– Mă tem că nu se simte nici o ameliorare.

Hal era singurul membru al familiei căruia îi putea spune întregul adevăr.

– Se pricepe foarte bine să mă păcălească în timpul terapiei. După asocierile de idei, visele ei, ai crede că face progrese. Dar cred că o cunosc acum. Nu, Hal – nu e mai bine.

– Va fi vreodată?

Doctorul păru să cadă pe gînduri.

– În clipa asta, boala înseamnă pentru ea mai mult decît orice altceva. Dacă i-am cere să renunţe la ea, ar fi ca şi cum am dezrădăcina un om din propria-i ţară. E tot ce ştie ea, pe ce se poate baza. Lumea în care trăim eu şi cu tine e ceva la care ea a renunţat demult. Pur şi simplu crede că nu merită să se chinuiască să trăiască la fel ca toţi ceilalţi.

Se uită la Hal.

– Eşti important pentru ea, Hal. Abia aşteaptă să

te vadă. Simt asta. Dacă există cineva care o poate ţine legată de viaţă, tu eşti acela.

Hal încuviinţă neconvins.

– Într-un fel nu mă simt ca un colac de salvare zdravăn.

– N-o lăsa baltă, îi spuse doctorul. Uneori cred că eşti ultima ei şansă. E cu ochii pe tine. Ştie cît de mult ţii la ea. Aşteaptă să o dezamăgeşti. Dar eu ştiu că n-o vei face. Asta îmi dă speranţă. Şi ar trebui să-ţi dea şi ţie.

Hal dădu uşor din cap, îi mulţumi doctorului şi ieşi afară în ploaie. Cînd ajunse lîngă maşină, se întoarse. Azilul părea sumbru şi respingător, ascuns în grădinile sale, tufişurile şi copacii întinzîndu-se spre cerul înnorat, iar ramurile ca nişte braţe slăbănoage de foame căutau o hrană la care nu puteau ajunge. Uneori avea impresia că le aude oftînd, cînd asculta cu urechile lui Sybil.

Cel puţin expoziţia îi va oferi o schimbare, îşi spuse el.

Bine că exista Van Gogh.

Zece

16 ianuarie 1953

Timothy Riordan se grăbea.

Trebuia să vadă cîteva persoane în Manhattan în dimineaţa aceea, iar la trei şi jumătate avea întîlnire cu un restaurator din Bronx. O afacere era pe cale de a da rezultate şi el voia să rezolve tot ce mai era de rezolvat.

Şi Catherine îşi alesese tocmai ziua aceea pentru a avea una din obişnuitele ei migrene. Detesta să-i facă treburile. Dar era singura lui soră şi cea mai apropiată rudă care îi rămăsese, aşa că se hotărîse să aibă grijă de ea. Era o fiinţă bolnăvicioasă şi nervoasă, dar o mamă bună pentru cei doi copii ai ei şi o soţie credincioasă pentru Richard.

Nu prea aveau bani, căci salariul lui Richard de contabil şi angajările ocazionale ale lui Catherine ca baby-sitter abia le asigurau existenţa de pe o zi pe alta. În ultimii cîţiva ani, Tim le dăduse cîţi bani putuse, inclusiv o mare parte din cîştigul lui ca veteran. Supravieţuiau, dar nu în mare stil.

Richard activase în armată în timpul războiului, iar Tim la marină. Amîndoi fuseseră răniţi uşor şi se întorseseră cu acea rană interioară pe care o aveau toţi veteranii de război. Dar, în timp ce Tim poseda vioiciunea fostului soldat care prefera presiunile şi inconvenienţele vieţii civile luptei, Richard nu se adaptase la fel de uşor. Avea dificultăţi în a se înţelege cu şefii, bea prea mult şi schimba slujbă după slujbă fără să avanseze nici în grad, nici ca salariu.

Cît despre Tim, el se descurca mai bine decît s-ar fi aşteptat. Înainte să plece în război ajutase la punerea pe picioare a cîtorva întreprinderi mici, începînd de pe la douăzeci de ani, şi acum era pe cale de a-şi cîştiga existenţa ca întreprinzător itinerant în şi în jurul New York-ului. Ajutase la înfiinţarea şi administrarea cîtorva taverne, a unui restaurant şi a două magazine mici.

Era ager, avea ochi pentru ocaziile financiare şi înţelegea că nu poţi avea încredere în nimeni în afaceri. Datorită vigilenţei sale, nici partenerii, nici concurenţa nu reuşiseră să-l facă să piardă nici timp, nici bani. Se fripsese o dată, dar se dusese la respectivul individ şi îl făcuse să-şi dea seama că a greşit. Simpla vedere a trupului său solid şi a ochilor

lui reci a fost de ajuns ca acela să îşi ceară mii de scuze şi să îi returneze toţi banii pe care i-i datora.

Tim încă nu reuşise să pună nimic deoparte, dar era ambiţios. Îşi dădea seama că America avea un mare viitor. În ciuda cinismului său cu privire la lumea afacerilor, nu împărtăşea defetismul celorlalţi veterani ca Richard, al cărui spirit părea distrus de numărul redus al locurilor de muncă bune şi de costul din ce în ce mai ridicat al vieţii. Căci Tim compara stilul de viaţă de acolo cu cel din Irlanda, unde compatrioţii săi se chinuiau cu munca lor sau se luptau cu pământul aspru fără să aibă nici un viitor.

Tim era convins că mintea şi spiritul său de iniţiativă aveau să- i aducă succes financiar. Avea un talent deosebit de a găsi modalitatea de a strecura o firmă în piaţa cea mai aglomerată şi de a aplica presiune asupra oamenilor care o conduceau, astfel încît propriile slăbiciuni să nu-i facă să cedeze.

În ziua aceea, însă, treburile sale trebuiau întrerupte din cauza lui Catherine. Trebuia să-i ia o rochie de la croitoreasă. Catherine dobîndise o conformaţie ciudată: lată în şolduri şi îngustă în talie şi umeri, iar sarcinile o făcuseră şi mai stranie aşa că era greu să-şi găsească ceva pe măsură. Reuşise să găsească o croitoreasă ieftină în West Village. Tim avea să-i ia rochia dimineaţă şi i-o aducea seara, după întîlnirea din Bronx.

Adresa croitoresei fu uşor de găsit, în ciuda traficului intens de pe străzile de la est de Sixth

Avenue. Îşi parcă Packard-ul 1946 la un bloc şi jumătate distanţă – parcarea fiind din ce în ce mai dificilă în vremurile acelea – şi făcu restul drumului pe jos, trecînd pe lîngă tot felul de magazine.

Se uită la cutiile poştale din holul blocului, o găsi pe cea care îi trebuia şi apăsă pe buton. Îi răspunse o voce firavă. El se prezentă şi i se dădu drumul înăuntru.

Apartamentul se afla la etajul cinci. Tim urcă treptele două cîte două, silindu-se să ignore durerea din coapsă care îi amintea de Iwo Jima. Gîfîia puţin cînd ajunse pe palierul etajului al cincilea. Auzi un copil plîngînd undeva în clădire şi un radio al cărui volum era dat la maximum.

Se simţea un miros familiar de mîncare, dezinfectant şi funingine care îl făcu să zîmbească. Clădirea mirosea a sărăcie şi a locatari ocoliţi de noroc. Cunoştea acel miros; crescuse în el. Abia aştepta să-şi încheie misiunea şi să-şi vadă de treburi.

Se uită la cele trei uşi de pe palier şi o găsi pe cea pe care o căuta.

L. Belohlávek, scria pe plăcuţă. *Croitoreasă.*

Bătu, îşi îndreptă cravata şi arboră un zîmbet prietenos.

Dar răsuflarea i se tăie cînd se deschise uşa.

În prag se afla cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Laura se uită la vizitatorul ei.

– Bună dimineaţa, spuse ea. Îmi pare rău pentru că a trebuit să urcaţi atîtea etaje.

– Nici o problemă, spuse el zîmbind. Nu-mi strică din cînd în cînd.

– Sînteţi fratele doamnei Cavanaugh?

– Exact, spuse el întinzînd mîna. Tim Riordan. Încîntat să vă cunosc, doamnă Belolh...

Se chinui puţin cu pronunţarea numelui ei.

– Spuneţi-mi Laura. Şi... domnişoară, spuse ea închizînd uşa în urma lui.

– Nu eram sigur, zise el. Nu păreţi destul de în vîrstă pentru a fi căsătorită – deşi în unele locuri fetele se mărită la vîrste foarte fragede. Păreţi o elevă, domnişoară.

– Spuneţi-mi Laura, zise ea ducîndu-se spre un dulap de unde scoase o rochie învelită în hîrtie. Rochia surorii dumneavoastră e gata. Sper că a ieşit bine. Spuneţi-i, vă rog, să mă anunţe dacă e ceva în neregulă. Voi fi încîntată să repar.

– Ah, nu cred că vor fi nemulţumiri, spuse el. Dacă ai auzi-o pe Cathy cum vorbeşte despre dumneata, ai zice că eşti doamna Chanel în persoană – sau, mă rog, cine mai e la modă la Paris.

– Nu sînt genul ambiţios, spuse Laura rîzînd. Dar fac tot ce pot.

El îi dădu banii de la sora lui şi o privi cînd îi luă. Ea îşi ridică ochii spre chipul lui frumos şi bronzat încadrat de un păr roşcat şi creţ. Avea sprîncene

frumoase, ochi migdalaţi şi ageri şi un maxilar puternic. O domina cu înălţimea lui şi, de fapt, făcea ca întregul apartament să pară mic, căci era înalt de cel puţin un metru optzeci şi cinci, şi avea o construcţie solidă.

Era primul bărbat care intrase în camera aceea de cînd se izolase ea. Numai femei veniseră de cînd îşi adusese maşina de cusut de la mătuşa Martha, cu o vară în urmă şi începuse să caute cliente.

Planul Laurei dăduse rezultate. Anunţurile pe care le lipise în magazine şi biserici, la YMCA, la CYO şi pe alte clădiri publice, îi aduseseră la început un număr mic de cliente, care, mai tîrziu, s-a transformat într-un adevărat şuvoi.

Majoritatea clientelor erau femei din vecinătate care nu găseau lucruri potrivite în magazine şi aveau nevoie de degetele pricepute ale Laurei pentru a le face fuste şi rochii simple din materiale ieftine precum poplinul, catifeaua cord, pe care le aduceau ele. Multe se chinuiseră ani de zile să-şi modifice lucrurile pe care le cumpăraseră pentru că nu găseau o croitoreasă destul de ieftină.

Prima ei mare comandă, mai mare decît se aşteptase vreodată, venise cînd un negustor din vecinătate, a cărui soţie era clienta Laurei, s-a decis să sponsorizeze o echipă de baseball din Mica Ligă şi a comandat echipamente pentru toţi jucătorii. Munca a fost istovitoare şi i-a luat două săptămîni, dar a izbutit să o ducă la bun sfîrşit şi cîştigul i-a permis să plătească o mulţime de facturi şi să publice un anunţ într-unul din

vestimentele din New York.

Acum Laura avea de lucru pe măsura posibilităţilor. Se trezea la şase dimineaţa şi muncea pînă la zece seara, luînd o pauză doar ca să înghită ceva la prînz şi să mănînce o cină modestă. Destul de ciudat, se simţea aproape veselă în singurătatea ei. Nu exista nimeni în viaţa ei şi nimănui nu-i păsa ce făcea sau ce gîndea. Era liniştitor să se piardă în anonimatul grămezilor de materiale, mosoarelor de aţă şi tiparelor necesare pentru confecţionarea veşmintelor.

Acum descoperi cu o oarecare tulburare că acel bărbat puternic şi voinic îi invada micul adăpost, aducînd soarele înăuntru cu pielea lui bronzată şi o adiere de aer curat cu hainele lui care îi veneau perfect. În ochi îi juca o umbră de zîmbet şi ea simţi forţa unei imense încrederi.

– Dacă-mi ierţi o observaţie, domnişoară... Laura, mi se pare că munceşti prea mult, spuse el. O fiinţă fragilă ca dumneata ar trebui să mănînce mai mult, să iasă la aer. Eşti foarte palidă.

– Ah, mă simt foarte bine, spuse ea ridicînd din umeri şi sesizînd un foarte uşor accent irlandez în cuvintele lui.

– Şi e cam frig aici, zise el aruncînd o privire în jur. Ia uite, spuse el ducîndu-se spre fereastră, unde era un geam crăpat. Urîtă crăpătură, zise el. S-ar putea sparge oricînd. Ia uite, trebuie şi călăfătuit în jur. Nu-i de mirare că e atît de frig.

Înainte ca ea să poată protesta, el luă metrul de

croitorie de pe masa ei de lucru şi începu să măsoare geamul crăpat.

– Mă ocup de el imediat, spuse el în final. Am ustensilele jos, în maşină.

– Bine, dar... spuse Laura rîzînd. Nu trebuie să vă deranjaţi, vă rog. Nu mi-e frig.

– Sîntem în ianuarie, spuse el. Stai numai să înceapă iarna cu adevărat. Nu, domnişoară Laura, nu pot să las o femeie care are necazuri. Insist. Termin imediat şi scapi de mine.

Peste douăzeci de minute se întoarse cu un pachet cu materiale pentru călăfătuit şi cu un geam nou. Se apucă de lucru imediat şi refuză cînd Laura vru să îi dea bani.

– Prostii, spuse el. Îl cunosc pe tipul care le face şi mi le dă pe gratis. I-am făcut şi eu cîteva servicii în trecut.

Lucră în linişte, iar Laura îl privi cu coada ochiului în timp ce ea făcea o rochie. El fluiera încet şi îşi ţuguie buzele cînd geamul ieşi. Ea era uluită de încrederea lui, de aspectul puternic al coapselor lui cînd stătea ghemuit lîngă fereastră. Îi observă pistruii de pe mînă. Totul în legătură cu el sugera soare şi forţă.

Cînd termină, îşi ridică privirea spre aragaz.

– Nu-ţi miroase a gaze? întrebă el.

Ea scutură din cap. Întotdeauna îi mirosise puţin a gaze cînd se aflase lîngă aragaz, dar nu dăduse atenţie.

El încercă mai întîi ochiurile şi apoi cuptorul. Ca de obicei, numai două ochiuri ardeau.

– Trebuie curăţat, spuse el. Pun pariu că proprietarul a dat din umeri cînd i-ai spus.

Laura nu spuse nimic. Nu îi vorbise niciodată proprietarului despre gaze, despre apa care picura, despre geamul crăpat, despre robinetele care nu funcţionau, despre vopseaua căzută sau despre alte o duzină de nereguli ale apartamentului. Cînd fusese studentă avusese prea mult de învăţat pentru a băga de seamă ceva în jurul ei. După aceea, în timpul convalescenţei izolate fusese prea absorbită de disperare, iar acum era prea ocupată cu lucrul ca să mai observe.

– Mă întorc mîine şi mă ocup de el.

– Nu e nevoie, domnule...

– Riordan, spuse el. Tim Riordan. Tim pentru tine, Laura. Insist. Încă o mică defecţiune şi te-ar putea omorî în somn. Doar nu vrei să se întîmple aşa ceva, nu?

Ea păli.

– Ce este? întrebă el. Am spus cumva ce nu trebuia?

– Nu, spuse ea scuturînd din cap.

Îşi aminti cît de aproape fusese de a folosi acel aragaz ca armă a sinuciderii. Îi întîlni privirea şi se sili să zîmbească.

– Bine, atunci, zise el vesel. Vin şi îl repar.

– Zău, domnule... Tim... nu e nevoie. Nu pot să...

– Insist.

Francheţea lui era copleşitoare. Era atît de hotărît să o ajute, încît ea nu i se putea împotrivi.

– Bine, zise ea.

Laura nu şi-a dat seama în acea primă după-amiază, dar îşi găsise un protector.

Tim Riordan se întoarse cu trusa de scule şi îi repară aragazul. Examină instalaţia din baie şi mica chiuvetă din bucătărie şi se apucă să o repare pentru a elimina căderea picăturilor de apă, scurgerile şi toate celelalte defecţiuni.

Repară pereţii cu material izolant, revopsi dulapurile de bucătărie, înlocui încuietoarea cu una mai bună, ba aduse chiar şi un covor pe care îl procurase de undeva şi care era mai viu colorat şi mai vesel decît cel care fusese iniţial.

Apoi, îi făcu surpriza şi îi aduse un balansoar din lemn de nuc pentru a înlocui fotoliul uzat.

– Proprietarii sînt nişte prieteni ai mei, spuse el. S-au îngrăşat prea mult şi nu mai pot să stea în el. L-au adus din ţară. Probabil că are o întreagă poveste. Oricum, e perfect pentru tine.

Venea la cîteva zile, reparînd, vopsind, lustruind fără să primească un ban pentru ajutorul lui şi fără să accepte un refuz. Cu trecerea timpului, apartamentul Laurei începu să semene cu un muzeu în miniatură, vesel şi plin de viaţă, în locul văgăunei mizere care

fusese întotdeauna. Molipsindu-se de entuziasmul lui, ea cusu o perdea nouă, viu colorată. Pe măsură ce vremea se răcea, apartamentul părea mai cald şi mai plăcut decît şi-ar fi închipuit că va fi vreodată.

Tim aduse şi mîncare. Venea cu fructe şi legume de la prăvăliile din apropiere şi carne de la un măcelar despre care susţinea că îi este prieten vechi şi că nu îi ia bani.

În schimbul acestor lucruri, Laura îşi întrerupea lucrul pentru a-i pregăti masa de prînz. Ea mînca un sandviş sau puţină supă în timp ce îl privea aşezîndu-se incomod pe unul din vechile ei scaune de bucătărie. Vorbeau puţin, amîndoi părînd absorbiţi de propriile gînduri. Dar zîmbeau cînd li se întîlneau privirile.

Tim nu îi spusese Laurei multe despre sine, dar aceasta bănuia din spusele surorii lui că nu avusese o copilărie plăcută. Nu se înţelesese bine cu tatăl lui în multe privinţe şi fusese extrem de protector faţă de Catherine şi mama lui, pînă la moartea acesteia, cu doisprezece ani în urmă.

Şi fusese erou de război. Cînd Laura încercase să-l descoasă, el recunoscuse că i se acordaseră *Steaua de argint* şi *Steaua de bronz* pentru curaj în luptă, dar el nu voia să fie lăudat pentru eroism.

– E ceva automat, spuse el. Toţi facem asta. Cînd îţi vezi camarazii răniţi, o iei puţin razna. După ala abia îţi aminteşti. Şi ei îţi dau o medalie, zise el încruntîndu-se. Medaliile nu te ajută cu nimic cînd te întorci acasă şi îţi cauţi de lucru, adăugă el. Atunci îţi întorc spatele

destul de repede.

Se însenina cînd vorbea despre cariera şi ambiţiile lui. Îi era milă de rudele lui care rămăseseră în vechea ţară, spunea el. America era o ţară a abundenţei pentru cel care era destul de inteligent pentru a găsi şi exploata posibilităţile. Tim nu avea nimic altceva decît speranţe pentru viitor.

– Sînt un administrator înnăscut, spuse el. Înţeleg concurenţa, Laura. Lumea e mai ocupată pe zi ce trece. Cîine mănîncă pe cîine, cîine mîncat de cîine. Trebuie să-ţi meargă mintea ca să te menţii în frunte. Să nu ai încredere în nimeni, dar să te foloseşti de oricine te poate ajuta. Arată-mi o piaţă şi o să mă uit în toate colţurile pînă găsesc o modalitate de a face bani.

Actualele lui afaceri cu restaurantele şi mici întreprinderi erau doar un început, spunea el. Îşi vedea viitorul în domeniul hotelier, care se dezvolta foarte mult după război.

Vorbea cu un amuzament plin de afecţiune de sora lui, Catherine, despre care ştia că este o femeie bolnăvicioasă şi ocupată. Părea să accepte ciudăţeniile ei şi ale soţului ei fără să spună ceva şi era devotat copiilor acestora.

Laura nu l-a auzit niciodată spunînd ceva urît despre cineva pînă cînd nu s-a adus vorba de problemele politice ale Irlandei. Ai lui erau catolici şi trăiau în Irlanda de Nord de generaţii întregi, iar el nu îi putea suferi pe englezi.

– Dacă nesuferiţii ăia de englezi ar sta în ţara lor şi

ne-ar lăsa să ne rezolvăm problemele singuri, am face-o imediat, spuse el întunecat la chip. Dar nu poţi să faci un englez să-şi ţină nasul departe de treburile altora şi mîinile afară din buzunarele lor. Ăsta-i adevărul. Uneori îmi doresc ca Hitler să le fi dat ticăloşilor ce meritau.

Deodată, încruntarea i se transformă într-un zîmbet.

– Dar totul e la o distanţă de mii de mile şi mulţi ani, aşa că nu ştiu de ce-mi tot bat gura, spuse el cu blîndeţe. Eh, bănuiesc că vechile ranchiune dispar greu. Mai ales printre irlandezi.

Accentul lui irlandez apăruse la fel de repede ca şi furia, după care se stinsese. Era din nou ca de obicei, omul blînd şi atent cu Laura. Termină de mîncat şi îşi continuă lucrul la calorifer, iar la două după-amiază plecă, deoarece avea treabă în Insula Staten.

Laura ştia că avea să-l revadă peste cîteva zile. Îşi făcea griji în legătură cu acceptarea atîtor lucruri din partea lui fără să-i poată oferi ceva în schimb. Dar nu avea inimă să-i refuze ajutorul şi deja îi aştepta vizitele cu o stare învecinată cu emoţia şi poate chiar din necesitate omenească.

În sinea ei era bucuroasă de existenţa lui Tim Riordan. O făcuse să-şi dea seama dintr-odată că fusese prea multă vreme singură şi îi oferise prietenia de care avea nevoie pentru a-şi umple viaţa.

Nu ştia că Tim era vrăjit de fiecare clipă pe care o petrecea cu ea.

Cînd intra în apartamentul slab luminat şi îi vedea ochii negri sclipind pe frumosu-i chip cu piele străvezie, avea impresia că vede un înger.

Era cea mai obsedantă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Înălţimea ei de un metru cincizeci şi greutatea care nu putea să depăşească cincizeci de kilograme păreau să-i amplifice farmecul. În fiinţa ei era un joc de întuneric şi lumină care ar fi putut părea misterios dacă nu ar fi fost atît de natural.

Era o persoană prudentă, închisă în sine şi poate îndurerată de ceva ce el nu ştia. Totuşi, cu cît părea mai rezervată, cu atît mai veselă era primirea pe care i-o făcea.

Cînd el apărea în uşă, ea îl privea cu cea mai dulce expresie de încredere şi candoare. Îi simţea ochii aţintiţi asupra lui cînd lucra. Şi îi observa mîinile subţiri şi firave cînd îi oferea o farfurie sau un pahar de ceai cu gheaţă.

Uneori părea aproape insuportabil de fragilă. Vulnerabilitatea ei îl făcea să vrea să o tragă la piept şi să o înconjoare cu braţele lui protectoare.

Pe de altă parte, cînd îi urmărea cu privirea degetele iuţi zburînd peste materiale şi transformîndu-le cu pricepere în veşminte frumoase, îi părea sigură pe sine şi chiar puternică în talentul ei. Era limpede că, în adîncul sufletului ei, poseda o forţă şi o integritate pe care puţini oameni le aveau.

Iar sensibilitatea ei se vedea din uluitoarea

creativitate a lucrurilor pe care le făcea. Rochiile şi taioarele pe care i le confecţionase surorii lui păreau să pătrundă adînc în personalitatea lui Catherine şi chiar să o înseninеze şi să o vindece.

Hainele pe care Laura şi le făcea pentru ea erau şi mai impresionante. Îi îmbrăcau trupul mărunt şi îi accentuau acea aură personală, cu ungherele ei întunecate şi ascunse, tot atît de frumos cum o orchestră scoate în evidenţă cele mai distincte părţi ale unei simfonii. Nu voia să-i audă complimentele cînd el încerca să-i laude talentul, dar, oricum, acesta exista.

Totuşi, la ea îl atrăgea ceva mai mult decît talentul. Un sentiment extrem de ciudat îl învăluia cînd îi auzea foşnetul fustei în timp ce se mişca în jurul mesei pentru a aranja cîte o parte a veşmîntului la care lucra. Emana o anumită intimitate, era atît de feminină, încît ardea de dorinţa de a se cuibări în căldura ei ca un copil, de a se ascunde de cruzimea rece a lumii la adăpostul fustelor ei.

Ameţit, îşi dădu seama că era un mod în care era atras de senzualitatea ascunsă a Laurei. Totuşi, nu se lăsa niciodată să aibă astfel de gînduri în legătură cu ea. Prefera să mediteze la timiditatea ei, căci aceasta avea un farmec mult mai mare decît simplele atracţii ale femeilor obişnuite.

Laura era creată dintr-o substanţă mult mai feminină şi, cu siguranţă, din necesităţi femeieşti – dar acele necesităţi erau ascunse de puternica ei voinţă

şi de respectul faţă de sine. Era o femeie adevărată, dar făcută pentru a fi protejată şi adorată, pentru sfînta intimitate a patului conjugal, pentru copii şi pentru un cămin încălzit de dulceaţa ei unică.

Astfel că era imposibil să fie dorită fără să fi vrut să o urci pe piedestalul pe care îl merita din belşug. Totuşi, era de asemenea imposibil să o idealizezi fără ca, în acelaşi timp, să cazi sub vraja sexului ei, sex care era capabil de mai mult decît să aprindă doar instinctele unui bărbat. Era capabil de a stăpîni inima acestuia.

Sau i-o stăpînea deja.

Tim plutea în acea dulce derută tot timpul cît se afla în compania Laurei.

Iar atunci cînd ea nu era, o visa şi număra ceasurile pînă cînd o putea vedea din nou.

Într-o zi de vineri, în februarie, o convinse să ia cina cu el. Susţinea că este o întîlnire de afaceri, dar cu o sclipire în ochi insistă să îşi pună pantofii de dans.

Merseră la un restaurant încîntător de pe Greenwich Avenue, unde Tim o tachină în legătură cu faptul că era prea slabă pînă cînd Laura făcea tot posibilul să înghită tot ce i se punea în faţă. Era pentru prima oară cînd mergea la un restaurant după perioada petrecută cu Nate Clear.

La început nu se simţi prea bine. Îşi petrecuse multe luni obişnuindu-se cu golul permanent din ea. Singurătatea îi fusese cea mai bună armă şi, în tot acel timp, ţinuse rasa umană la distanţă.

Dar iată că apăruse acel bărbat, emanînd o puternică energie, voinic şi activ, care nu se temea de viitor şi era teribil de indiferent faţă de trecut. Şi care părea extrem de hotărît să o readucă la viaţă. Ei nu îi venea să creadă că va reuşi, dar simţea o oarecare afecţiune faţă de el, de parcă el ar fi fost cea din urmă şi mai solidă legătură a ei cu planeta.

Bineînţeles că el nu avea să-i afle niciodată secretul – deşi părea să sesizeze amărăciunea din ea şi să-şi dea seama la ce să se aştepte dacă voia să o readucă în mijlocul lumii. Găsea acea încercare ciudat de plăcută, ca mîngîierea unei mîini puternice hotărîtă să-i aline durerea fără să-i invadeze intimitatea cu întrebări fără rost.

În orice caz, era mai bine ca el să nu ştie prea multe despre ea. Adevărul era propria ei povară şi ar fi şters acel zîmbet plăcut de pe chipul lui dacă l-ar fi aflat vreodată. Laura nu voia ca acest lucru să se întîmple.

Cînd orchestra începu să cînte, o convinse să danseze cu el.

O ţinea în braţe pentru prima oară. Văzu o ex-

presie ciudată apărîndu-i pe chip, nu departe de îngrijorare, dar apoi o simţi relaxîndu-se într-o acceptare care îl încîntă.

El era un dansator excelent, plin de graţie şi deloc exagerat în mişcări. Mîna lui mare era uşoară ca un fulg pe mijlocul ei, iar zîmbetul lui o făcea să stea liniştită.

Laura simţi cum ceva de preţ şi rece începea să se topească periculos sub atingerea uşoară a braţelor lui şi a umărului cald lipit de obrazul ei. Durerea se adună în ea încet-încet, dar ea o stăpîni de dragul lui şi îl lăsă să continue ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Cînd se aşezară el comandă cîte o cafea şi o privi în ochi.

– M-am gîndit mult la tine, Laura, spuse el.

Ea îşi ridică o sprînceană.

– La mine? De ce să te fi gîndit la mine?

– Ah, dintr-o mulţime de motive, spuse el zîmbind. Unele mai importante decît altele. Dar cel pentru care te-am invitat aici în seara asta – în afară de plăcerea pe care mi-o oferă compania ta – este unul din cele mai importante.

O privi în ochi cu gravitate.

– Laura, nu poţi continua aşa.

Ea păru mirată.

– Cum?

– Să lucrezi în apartament, spuse el. Să faci clientele să urce cinci etaje ale unei clădiri vechi

pentru a ajunge la tine. E o crimă pentru o persoană cu talentul tău.

– Vrei să spui că ar trebui să caut altă locuinţă? întrebă ea.

El scutură din cap zîmbind.

– Mă gîndesc mult mai departe, zise el. Laura, am făcut nişte afaceri şi în domeniul modei şi ştiu să recunosc un mare potenţial. Lucrurile pe care le faci tu sînt deosebite. De fapt, sînt chiar mai mult decît deosebite. Creezi un produs mult superior faţă de ceea ce găsesc femeile pe piaţă. Şi o faci la un preţ insignifiant. Deci, ce-mi spune asta? Că trebuie să te extinzi. Pur şi simplu.

Ea îl privi uluită.

– Tim, ţi-am spus că nu sînt ambiţioasă, zise ea, în sfîrşit.

– Dar eu sînt, spuse el. Şi nu suport să văd cum se iroseşte un talent ca al tău. Bine, nu-ţi sugerez să încerci să te transformi în Chanel peste noapte. Ştiu cît de mult munceşti. Aş vrea numai să te gîndeşti la o schimbare în modul în care îţi conduci afacerea.

– Ce fel de schimbare?

El o privi cu seriozitate.

– Ţi-am găsit un magazin, zise el. E pe Strada Paisprezece Vest, foarte aproape de Seventh Avenue. Acolo vei putea avea cliente mai bogate. Locul e în bună stare şi chiria nu e mare. Dacă e nevoie de ceva reparaţii, mă voi ocupa eu.

Ignorîndu-i privirea surprinsă, el se înflăcără din ce

în ce mai mult.

– Nu trebuie decît să te muţi şi să le dai clientelor tale noua adresă. Ele vor constitui baza. Vei fi croitoreasă, dar vei avea şi propriul magazin. Poţi să creezi şi să confecţionezi rochii, fuste, îmbrăcăminte sport cum vrei tu, de mărimi standard. Te poţi extinde cît vrei de mult. Îţi poţi folosi inspiraţia, în loc să continui să faci haine pentru femei lipsite de imaginaţie. O să vezi, cît ai bate din palme, vei avea o clientelă de un nivel mai bun. Mă voi ocupa chiar eu de partea legată de afaceri. În fond, e specialitatea mea.

Laura se gîndi la propunerea lui. Deşi nu i-ar fi trecut niciodată prin cap, trebui să admită că avea sens. Apartamentul ei mizer nu era deloc prezentabil pentru a putea fi atelierul unei croitorese. Iar ocazia de a putea face lucruri după propriile modele era foarte incitantă.

Dar de unde aveau să vină banii pentru un asemenea proiect?

– Tim... începu ea.

– Dacă-ţi faci griji în privinţa banilor, renunţă, spuse el. Sînt expert în a pune firme pe picioare. Voi obţine pentru tine un împrumut pe termen scurt de la un prieten al meu care e bancher. Va fi mai mult decît de ajuns. Voi semna şi eu, făcîndu-mă personal răspunzător. Îţi garantez că vei avea profit chiar în primele trei luni.

Ea clătină din cap.

– Eu ştiu...

– N-ai nimic de pierdut, insistă el. În cazul în care, prin absurd, nu vom reuşi, îţi voi da înapoi tot ce ai pierdut din propriul meu capital. Vezi, voi fi primul tău investitor. Dar îţi spun eu că nu vei pierde.

Laura rîse.

– Faci să-mi fie greu să refuz, spuse ea.

– Şi asta face parte din meseria mea, spuse Tim părînd foarte încîntat de sine şi sigur de capitularea ei.

Ea îl privi atunci în ochi. Fără să vrea, simţea cum puterea voinţei şi optimismul lui începeau să-i curgă prin vene.

– De ce faci asta, Tim? întrebă ea.

„Pentru că te iubesc."

Acele cuvinte nerostite au fost trădate doar de blîndeţea zîmbetului.

– Pentru că vreau să ajut un chip frumos, spuse el cu glas tare şi întinse mîna peste masă pentru a-i mîngîia uşor obrazul palid, tot atît de blînd cum ar fi făcut un adult cu o fetiţă.

Pe jumătate convinsă, ea îl întrebă:

– Cum o să-i spunem?

– E firma ta, nu? spuse el zîmbind. Deci, o să-i spunem pur şi simplu *Laura.*

Ea începu să rîdă.

– Te-ai gîndit la toate, nu-i aşa?

– Aproape la toate, spuse el. Sînt plin de energie, Laura.

Se lăsă pe spate, mulţumit că o convinsese.

Ea îşi dădu seama că lui nu i se putea refuza nimic. Simţea mîngîierea acelor ochi care zăboveau asupra ei şi admira chipul acelui bărbat pe care forţa şi siguranţa îl făceau şi mai frumos.

Îndrăzni să se întindă şi să-i apuce mîna, căci acum avea nevoie de sprijinul lui. O uşă dinăuntrul ei se închidea încet-încet în faţa trecutului şi o alta se deschidea spre un viitor pe care nu îl putea prevedea.

Unsprezece

În 1953, scena modei americane era dominată de dezvoltarea industriei confecţiilor şi de crearea unor noi materiale precum nailonul cutat, mătasea artificială, mohairul şi tergalul care, peste cîţiva ani, avea să fie cunoscut sub denumirea de Dacron.

Deşi se spunea că influenţa creatorilor de modă europeni asupra gustului american era în scădere, puterea lui Christian Dior şi a contemporanilor săi ca impunători ai stilului era imensă. Între timp, moda italiană fusese lansată în Statele Unite în 1951 prin intermediul unei gale în cadrul căreia opera lui Emilio Pucci a fost văzută pentru prima oară. La Paris, un

fost angajat al Elsei Schiaparelli tocmai îşi deschisese propriul salon şi folosea culori deschise şi calde. Numele său era Hubert de Givenchy.

Nimic nu ar fi putut atrage mai puţin atenţia în acea perioadă decît deschiderea unui magazin modest al unei croitorese în apropiere de Seventh Avenue în Greenwich Village. Dar tocmai din asemenea începuturi apărea succesul.

Tim îl rugase pe un prieten al său, pictor, să creeze o firmă atrăgătoare, în auriu, pentru vitrină – *LAURA, LTD. – CROITORIE DE COMANDĂ.* Dădu anunţuri în ziarele locale cu privire la deschiderea noii firme şi trimise invitaţii tuturor clientelor Laurei informîndu- le în legătură cu „înaintarea" ei.

În ziua inaugurării, puse un buchet de trandafiri albi într-o vază de pe biroul Laurei. Beau nervoşi o cafea aşteptînd să vadă ce avea să urmeze şi rămaseră surprinşi cînd văzură prima clientă intrînd în magazin înainte de ora nouă.

Gheaţa fusese spartă. În curînd, Laura avu de lucru mai mult ca oricînd. Vechile ei cliente îi erau credincioase şi, pe lîngă ele, apăreau altele noi în fiecare zi – atrase, după cum prevăzuse Tim, de loc. Le primea comenzile cu bucurie şi îşi folosea talentul realizînd pentru ele ce realizase pentru multe altele înaintea lor: surprinderea acelui „ceva deosebit" în legătură cu trupurile şi personalităţile lor pe care numai lucrurile ei păreau capabile să-l redea.

Magazinul fu decorat cu gust de Laura însăşi în nuanţe calde de gri. Descoperindu-şi un neaşteptat

talont ca vitrinieră, creă cîteva toalete atrăgătoare pentru diverse ocazii, le puse pe nişte manechine la mîna a doua procurate de Tim de undeva şi le aranjă în vitrină. Interiorul magazinului era conceput ca spaţiu de prezentare, cu alte articole agăţate pe umeraşe, iar încăperea din spate deveni atelierul Laurei. În ciuda modestiei, dădea impresia unui adevărat salon de modă, cu o anumită eleganţă.

Imediat după ce se instală, Laura se reîntoarse la munca ei de zi cu zi, începînd dimineaţa devreme şi terminînd abia la zece seara sau chiar mai tîrziu. Tim preluă partea legată de afaceri, plătind chiria, înregistrînd firma şi obţinînd toate permisele şi autorizaţiile necesare.

O surprinse pe Laura sugerîndu-i să-şi schimbe numele.

– Nu legal, bineînţeles, spuse el. Doar pentru afaceri. Vreau ca oamenii să ţină minte numele cu uşurinţă. Mă tem că Belohlávek nu e prea uşor.

Laura păru de acord.

– Ce propui? îl întrebă ea atunci.

– M-am gîndit la problema asta, spuse el cu seriozitatea pe care ea ajunsese să o îndrăgească. Ce-ai zice de Laura Blake?

Ea îşi ridică o sprînceană, privind în gol. Ideea de a adopta un alt nume era interesantă, dar îi crea senzia ciudată că ardea punţile din urmă.

– Începe cu B, aşa că nu va trebui să modifici iniţialele de pe batiste, glumi el. E uşor de pronunţat şi de ţinut minte. Ce zici, Laura?

După o pauză, Laura zîmbi şi încuviinţă. Numele era simplu şi avea o demnitate atrăgătoare.

– Laura Blake rămîne, deci, spuse el. Dacă aş avea puţină şampanie, aş propune un toast. Poate va deveni un nume celebru într-o bună zi, Laura.

Ea zîmbi. Nu se aştepta să ajungă celebră, dar era încîntată că Tim era cel care îi schimbase numele, aşa cum îi dăduse şi o nouă viaţă.

Nu trecu mult şi Laura se trezi lucrînd mai mult ca oricînd. Era atît de încîntată să vadă că magazinul producea bani, încît nu observa faptul că se extenua. După prima lună, însă, Tim îi spuse că nu mai putea să se ocupe singură şi de cusut şi de conducerea magazinului.

– O să-ţi fac rost de un ajutor, spuse el simplu.

A doua zi aduse o tînără timidă din Harlem-ul spaniol, pe nume Rita Suarez pentru a o ajuta. Rita abia dacă împlinise douăzeci de ani şi provenea dintr-o familie numeroasă. După purtarea ei prudentă, Laura nu putu să nu bănuiască faptul că unul sau mai mulţi membri ai familiei ei ar fi putut fi rezidenţi ilegali.

Rita, însă, era destul de legală încît să aibă o cartelă *Social Security*. Şi, astfel, Laura se trezi pentru prima oară şefă. Tim o ajută să se înregistreze la *Administraţia Siguranţei Sociale* şi la *Departamentul de Venituri Interne* pentru reţinerea impozitelor. Laura

se întrebă cum va reuşi să o plătească pe Rita şi să ţină şi magazinul pe picioare.

Dar, în curînd, îşi dădu seama că Rita merita fiecare bănuţ din salariu. Sub faţa ei inexpresivă, Rita ascundea un talent înnăscut pentru croitorie transmis de mama şi de bunica ei. Ea avusese o carieră de scurtă durată în domeniul confecţiilor, pînă cînd un val recent de concedieri o lăsase fără loc de muncă. Avea multă experienţă cu maşinile de cusut grele şi se ocupa de tipare cu o iuţeală uimitoare.

La o oră de la sosire, Rita devenea indispensabilă, iar Laura era mai liberă, putînd să se dedice părţii de creaţie. Îşi putea petrece mai mult timp cumpărînd materiale de pe Seventh Avenue, lăsînd-o pe Rita să se ocupe de magazin în absenţa ei. Deşi Rita era foarte tăcută, Laura se legă de ea curînd.

Tim trecea repede pe la magazin după ce îşi termina treburile dimineţii şi le găsea pe amîndouă lucrînd împreună. Aproape că semănau una cu alta, căci amîndouă erau scunde, brunete şi se concentrau asupra lucrului cu o seriozitate care părea aproape religioasă. Tim avea impresia că erau primele două membre ale unei echipe creatoare care urma să realizeze foarte multe.

În curînd, evenimentele începură să-i arate că avea dreptate. Numărul clientelor crescu din ce în ce mai mult, pe măsură ce faima se transmitea de la soră la soră, de la verişoară la mătuşă, de la mamă la fiică şi de la o prietenă la alta. Nu dură mult şi reputaţia

Laurei drept creatoare de modele de un talent unic îi atrase cliente chiar şi din Westchester, Long Island, New Jersey şi Connecticut.

Prima mare surpriză în legătură cu renumele Laurei ca designer vestimentar deveni vizibilă ochiului atent al lui Tim. Femeile care îşi făceau drum spre micul magazin nu mai proveneau din clasa de jos nici ca situaţie materială, nici în ceea ce privea gustul vestimentar. Multe veneau şi din suburbiile bogate şi din zonele mai înstărite ale Manhattanului.

Acestea nu erau mulţumite de ce găseau nici la cele mai bune magazine din oraş şi erau mai mult decît dornice să se depărteze de Fifth Avenue destul pentru a acorda o şansă unei croitorese necunoscute, mai ales dacă ţineau cont de zvonurile care se auzeau despre minunile realizate de Laura. Şi, odată ce erau beneficiarele talentului ei, o considerau descoperirea lor şi le vorbeau prietenelor de ea.

În curînd, *Laura, Ltd.* se dezvoltă foarte mult. Laura încercă să ţină pasul cu volumul de muncă, dar îşi dădu seama că ea şi Rita nu mai puteau face faţă noului val de cliente.

Astfel că se bucură cînd Tim înfiinţă un alt atelier la un bloc distanţă de magazin, unde instală două noi croitorese, sub îndrumarea Ritei, pentru a coase veşmintele create de Laura. Mai angajă şi o tînără atrăgătoare pe nume Meredith Embry pentru a o ajuta pe Laura să conducă magazinul şi să trateze cu clientele. Meredith, o roşcată înaltă cu un zîmbet permanent şi o minte ageră, se întîmplă să aibă perfecta

mărime 8, astfel că, în curînd, ajunse să fie şi model şi vînzătoare, neobosită şi veselă.

Se făcu simţită a doua mare surpriză în legătură cu perspectivele firmei *Laura, Ltd.* Din ce în ce mai multe din noile cliente veneau nu numai pentru hainele croite pentru ciudăţeniile trupurilor lor, dar şi pentru că erau intrigate de stilul distinctiv al modelelor Laurei. Unele din ele nu aveau dificultăţi în a-şi găsi ceva pe măsură şi nici nu erau nemulţumite de ce puteau cumpăra din altă parte. Pur şi simplu voiau să cumpere o rochie sau un costum din creaţia Laurei pe care le văzuseră pe una din prietene.

Laura nu crezuse niciodată că articolele ei ar fi fost unice ca stil sau ca inspiraţie. Dar acum se vedea silită să îşi reevalueze munca. Nu exista nici o îndoială: un anumit „stil Laura" caracteriza toate creaţiile ei. Ca un model ascuns în spatele unui caleidoscop de culori, se simţea şi în cele mai deosebite veşminte.

Era un stil neobişnuit, foarte distinct de tot ce se găsea pe piaţă. Totuşi, într-un fel, era mai natural şi mai feminin decît liniile severe ale modelelor create la Paris şi imitate de marii designeri din America. Laura scotea în evidenţă feminitatea şi sex- appeal-ul unei siluete obişnuite într-un fel la care nu se mai gîndise nici un alt designer.

Acest aspect deosebit al modelelor Laurei, chiar mai mult decît talentul ei de croitoreasă, făcu ca succesul să fie din ce în ce mai mare. Peste cîteva luni, atelierul separat de magazin adăpostea patru croitorese în loc de două, apoi şase în loc de patru.

Tim angajase o asistentă pentru Meredith, al cărei rol era acum de directoare.

Tim se ţinuse de cuvînt şi prezicerea lui se împlinise. Graţie talentului său de promotor şi manager şi pregătirii pieţei pentru creaţia Laurei, firma era în continuă ascensiune. Avea nouă angajaţi, două localuri, figura în paginile galbene ale cărţii de telefon, îşi făcea reclamă în *Women's Wear Daily* şi reprezenta o mică, dar reală, parte din scena modei.

Totul se întîmpla foarte repede, dar Laura se menţinea încă în centrul acelei activităţi intense. Era netulburată în eficienţa ei, găsindu-şi timp că creeze duzinile de articole vestimentare care le ţineau ocupate pe croitorese şi să facă faţă cererii crescînde a clientelor fără să dea semne de oboseală sau de exasperare. Tim se mira văzînd că îşi asuma atîta răspundere fără să se plîngă măcar o dată.

Era un cal de povară şi un geniu, îşi spuse el. Şi, graţie talentului şi originalităţii ei, un număr nelimitat de cliente apăreau de peste tot dintr-odată. Viitorul firmei *Laura, Ltd.* întrecea chiar şi cele mai mari aşteptări ale lui Tim.

Numai că, înainte să se întîmple acest lucru, avu loc un episod cu implicaţii profunde nu numai asupra magazinului, dar şi asupra Laurei înseşi.

Doisprezece

Într-o dimineaţă, Laura fu întreruptă din desenat de Meredith.

– A venit un bărbat care zice că reprezintă *Comisia Clădirilor,* spuse ea. Nu ştiu despre ce e vorba, dar zice că vrea să-ţi vorbească.

Un bărbat scund şi brunet, cu haine cam prea strîmte, fu poftit în biroul Laurei.

– Bună ziua, Laura, spuse el întinzîndu-i mîna. Numele meu e deMarco. Danny deMarco. Încîntat de cunoştinţă.

Laura îi strînse mîna, schiţînd un zîmbet. Îşi dorea să fi fost şi Tim acolo, dar el era plecat din oraş cu

afaceri.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă ea.

– Nimic care să vă îngrijoreze prea mult, spuse el aşezîndu-se pe un scaun din faţa ei. E vorba de *Comisia Clădirilor.* Aveţi un al doilea birou în colţul străzii, nu-i aşa?

Laura încuviinţă.

– Acolo lucrează croitoresele noastre.

– Exact, spuse mărunţelul zîmbind şi trăgîndu-şi cravata. E vorba doar de o problemă tehnică a oraşului. Cînd o firmă îşi deschide o filială, primăria trebuie informată şi dumneavoastră trebuie să plătiţi un impozit pentru faptul că aveţi două clădiri unde lucrează angajaţi. Dacă celălalt loc ar fi fost doar un depozit, n-ar fi fost nici o problemă. Dar acolo aveţi angajaţi şi pentru a mulţumi sindicatele şi companiile de asigurări cu privire la condiţiile lor de lucru, trebuie să vă supuneţi regulamentului. Acest lucru presupune plătirea unui impozit pentru care primiţi chitanţă.

– Cît este acest impozit? întrebă Laura.

– O sută de dolari pe lună, spuse el repede. Ştiu că pare mult şi, vă rog să mă credeţi, nu-mi place că trebuie să-i strîng, dar acestea sînt regulile. Este *Codul Clădirilor.* Nu pot face absolut nimic, chiar dacă trebuie să suport furia tuturor proprietarilor...

Ridică mîinile a resemnare continuînd să zîmbească.

Laura începea să se simtă mai nervoasă.

Ceva în legătură cu acel omuleţ, cu explicaţiile lui

grăbite şi hainele de prost gust, declanşă un sistem de alarmă în mintea ei.

– Voi discuta cu Tim Riordan despre asta. El se ocupă de problemele financiare, cele legate de angajaţi şi aşa mai departe. Nu este aici astăzi, dar, ce-ar fi să-mi lăsaţi numărul de telefon şi să- l rog să vă sune? Sau puteţi veni să vorbiţi cu el aici. Sînt aproape sigură că va veni mîine dimineaţă.

În ochii omuleţului se zări un licăr de îngrijorare.

– Celor de la primărie nu prea le place să aştepte cînd e vorba de astfel de chestiuni. V-aţi putea pierde autorizaţia, spuse el. Ar fi mai bine să terminăm cît mai repede. Cum aţi spus că se numeşte omul dumneavoastră?

– Tim. Tim Riordan.

– Avocatul firmei?

– Nu, spuse Laura scuturînd din cap. Nu avem un avocat al nostru, dar Tim se va ocupa de dumneavoastră.

– Bine, o să vă spun ce o să facem, spuse omul scoţînd o carte de vizită. Voi veni mîine. Sper că acest Tim al dumneavoastră va fi aici, pentru că trebuie să rezolvăm această problemă cît mai curînd posibil.

Laura luă cartea de vizită şi îi strînse mîna. Peste o clipă omul plecă lăsînd în urmă doar miros de colonie.

În seara aceea, Laura îi povesti lui Tim despre episod, puţin îngrijorată. Suma de o sută de dolari pe lună o înspăimîntase. Se îndoia că *Laura, Ltd.* şi-ar fi putut permite să plătească un asemenea impozit.

– E în regulă, spuse Tim. Mîine dimineaţă voi fi acolo. Nu-ţi face griji pentru asta, Laura. Nu e resortul tău. O să mă ocup eu de individul ăsta.

A doua zi dimineaţă, domnul Danny deMarco apăru foarte devreme la magazin. Tim îl aştepta.

Omul îi spuse şi lui tot ce îi spusese Laurei, în acelaşi mod grăbit. Tim îl opri, însă, înainte să termine.

– Pot să văd legitimaţia dumneavoastră? îl întrebă el.

– I-am dat şefei dumneavoastră cartea mea de vizită, zise domnul deMarco.

– Mă refer la legitimaţia dumneavoastră ca angajat al primăriei, spuse Tim şi urmă o pauză.

– Păi, nu sînt chiar un angajat al primăriei, zise celălalt. Lucrez pentru *Building Commission, Inc.* Este perfect legală, dacă asta vă îngrijorează, domnule Riordan. Puteţi să verificaţi.

Tim se ridică încet, se duse la uşă şi o închise.

– Am verificat, spuse el. Nu aveţi nici o legătură cu primăria, domnule deMarco. Nu există nici un asemenea impozit despre care i-aţi spus Laurei, potrivit *Registrului de Impozite al oraşului New York, Registrului de Autorizaţii din Manhattan şi Departamentul Construcţiilor.*

Făcu o pauză privindu-l pe omuleţ cu nişte ochi

reci. Acesta nu părea în apele sale.

– Care ţi-e afacerea, domnule deMarco? îl întrebă Tim încet.

– Nu e afacerea mea, spuse omul întunecîndu-se la chip. Crezi că mă reprezint pe mine însumi? Nu sînt atît de prost, domnule Riordan. Lucrez pentru Frank Rizzo – în caz că acest nume înseamnă ceva pentru dumneata.

Însemna. Frank Rizzo era un foarte puţin cunoscut, dar important şef al Mafiei din New York. Se zvonea că, printre altele, le oferea protecţie micilor întreprinderi din centrul oraşului.

– Şi? întrebă Tim pe un ton mai respectuos acum.

– Şi domnul Rizzo are un aranjament cu cei din branşa dumneavoastră, spuse deMarco trăgîndu-se de cravată cu un aer de mîndrie rănită. Probabil că sînteţi nou în domeniu şi nu ştiţi. Inspectorii primăriei sînt oameni periculoşi, domnule Riordan. Nu ştii niciodată cînd îţi retrag autorizaţia pentru că nu au primit ce li se cuvenea. Graţie lui Frank nu mai trebuie să vă faceţi griji în această privinţă. Are grijă de oraş. Îi plătiţi acest modest onorariu şi el vă apără.

Tim clătină din cap gînditor.

– Şi dacă nu-i plătim domnului Rizzo? întrebă el.

Danny deMarco rîse cu poftă.

– Nimeni n-a încercat s-o facă de mult timp, spuse el. Afacerea lui Frank are două tăişuri. Trebuie să se îngrijească şi de propria reputaţie. Oamenii nu-i spun niciodată nu, Tim. Crede-mă.

Tim păru mai impresionat acum.

– O sută de dolari pe lună... spuse el. Pare foarte mult. Abia ne punem pe picioare, nu ne putem permite o asemenea sumă. Am fi în deficit dacă am plăti-o.

Un zîmbet apăru pe buzele omuleţului.

– Păi, de ce n-ai spus aşa de la început? întrebă e. Frank nu-i un cămătar hain. Bineînţeles că se aşteaptă la cît i se cuvine, dar e maleabil. Dacă îl conving că sînteţi de bună credinţă, sînt sigur că putem găsi o cale de mijloc. Să zicem, cincizeci pe lună? Plătibili săptămîna asta. O să vorbim despre viitor la timpul potrivit. Cinstit, nu-i aşa?

Se aplecă înainte cu o nerăbdare prost mascată. Mîna lui mică părea pregătită să se întindă după bani.

Tim se gîndi o clipă.

– Nu am bani gheaţă aici, spuse el. Dar sînt sigur că-i voi avea pînă mîine. Ce-ar fi să treci pe aici mîine pe la zece, să zicem? N-aş vrea să-l fac pe domnul Rizzo să aştepte mai mult.

Danny deMarco se ridică.

– Asta e, zise el. O să le spun oamenilor lui Frank ce mi-ai zis. Cred că nu vor fi probleme. Felicitări pentru afacere, Tim. Am auzit că această Laura e o adevărată vrăjitoare în ceea ce priveşte îmbrăcămintea de damă.

Tim nu spuse nimic. Nu îi plăcea să audă numele Laurei pe buzele omului din faţa lui. Se ridică şi îi strînse mîna.

– Pe mîine, deci?

– Dis-de-dimineaţă. Pe curînd, Tim.

A doua zi de dimineaţă, Danny deMarco se plimba pe Greenwich Avenue, făcîndu-şi rondul, cînd o voce groasă îl opri, deodată.

– Aveţi un foc, domnule?

Cînd se întoarse, îl zări pe Tim Riordan în capătul unei alei întunecoase, purtînd un palton gros. O clipă nu îl recunoscu. Apoi, chipul i se lumină.

– Ia te uită, domnul Tim Riordan, zise el. Mă bucur să te văd. Pe mine mă căutai?

Tim încuviinţă.

– Aş vrea să nu se afle la birou, dacă nu te superi. Totdeauna e bine să fim discreţi, spuse el mergînd cu spatele pe alee.

– Sînt perfect de acord, spuse Danny deMarco, urmîndu-l. Discreţia e cea mai bună parte a curajului, aşa se spune...

Cînd ajunseră într-un colţ mai retras al aleii, Tim vîrî mîna în buzunarul paltonului.

– Cum preferi? întrebă el. De zece? Zece şi douăzeci?

– N-are importanţă... începu Danny deMarco.

Dar înainte să apuce să mai spună un cuvînt, pumnul lui Tim îl lovi cu putere în nas. Sîngele ţîşni

imediat. Se clătină şi o a doua lovitură mai puternică îi nimeri bărbia.

Danny deMarco se izbi de zid cu toată forţa, zguduindu-se atît de tare, încît se prăbuşi ameţit la picioarele lui Tim.

Acesta se aplecă şi îi spuse încet:

– N-ai nici o legătură cu Frank Rizzo. Credeai că sînt prea prost să verific? Şi Frank Rizzo nu-i necăjeşte pe cei din branşa noastră. Ştiam asta de ieri, dar am vrut să văd ce hram porţi. Nu eşti decît un gunoi care încearcă să jecmănească oamenii.

Un rîs gros şi înspăimîntător se auzi din gîtlejul lui Tim.

– O sută de dolari pe lună... Probabil că o duci foarte bine, domnule deMarco. Îţi doresc numai bine pe viitor. Dar ţi-aş da un sfat. Ar fi bine să te păzeşti. Dacă Frank Rizzo află că te foloseşti de numele lui, n-aş vrea să fiu în pielea ta.

– Bine, bine.

Omuleţul înţelese ameninţarea. Îl privi speriat pe Tim, cu faţa plină de sînge.

– N-am făcut nimic. Ne înţelegem. N-o să mă mai vezi niciodată.

– Aşa te vreau, spuse Tim trăgîndu-l cu brutalitate în picioare şi netezindu-i reverele paltonului. Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască. Succes, domnule deMarco.

Nesigur, omuleţul încercă să-i zîmbească. Cînd o făcu, pumnul lui Tom apăru din senin, lovindu-l în

gură. Zgomotul de buze plesnite şi dinţi sparţi se alătură celui făcut de cap în contact cu zidul de cărămidă. DeMarco se prăbuşi fără cunoştinţă la picioarele lui Tim.

Acesta scoase o batistă şi îşi şterse pumnul cu grijă. Două încheieturi ale degetelor îi sîngerau. Nu respira anevoios, dar era palid. Rămase locului o clipă, studiindu-l pe cel căzut lîngă zid. Părea nehotărît.

Apoi, cu grijă, îl lovi pe Danny deMarco de două ori în coaste. Fără nici o expresie pe chip, îi mai dădu cîte o lovitură puternică în genunchi, una în rinichi şi, în sfîrşit, cea mai tare, în testicule.

– Asta pentru că i-ai arătat Laurei faţa ta urîtă, spuse el uitîndu-se la grămada însîngerată din faţa lui.

Fără să se grăbească, se întoarse şi ieşi de pe alee.

Treisprezece

Într-o zi obişnuită de vineri şi de toamnă, cînd afacerile păreau să meargă mai bine ca oricînd, Tim o luă prin surprindere pe Laura cu o propunere neaşteptată.

– Îmi pare rău să-ţi schimb părerea despre tine însăţi, Laura, dar simplul fapt de a fi croitoreasă nu e pentru tine.

Se aflau în restaurantul lor preferat din Village, unde Tim i-a propus prima oară să deschidă un magazin.

Laura fu uimită.

– Ce vrei să spui, Tim? întrebă ea. Credeam că ne

descurcăm foarte bine. Avem o mulţime de cliente mulţumite şi mai multe comenzi decît putem acoperi...

– Prea multe cliente, spuse el clătinînd din cap. Tocmai asta e problema. Talentul tău a întrecut afacerea noastră. Nu ne putem adapta la piaţa pe care ai creat-o pentru munca ta. Şi asta nu-i tot. Ai uitat de unde ai pornit, Laura?

Ea îl privi uluită.

– Ţelul tău a fost să lucrezi pentru femeile care nu pot găsi în magazine ceea ce vor şi să le oferi la preţuri convenabile haine care să le facă să arate bine. Ei bine, ai reuşit asta extrem de bine pentru un număr de femei care te-au găsit. Dar grosul celor care întîmpină dificultăţi în găsirea unor haine potrivite şi care au bugete limitate există încă. Lucrez de destulă vreme în domeniu ca să- mi dau seama. Trebuie să ajungi la aceste femei. Atunci o să satisfaci setea pieţei pentru produsele tale. Şi o să obţii succesul pe care-l meriţi din plin.

Laura se încruntă.

– Bine, Tim, dar cum? întrebă ea. Ce-aş putea face în afară de ceea ce fac deja? Să angajez alte croitorese?

Tim scutură din cap.

– Asta ar însemna doar o extindere. Trebuie să renunţi la confecţionarea lucrurilor de comandă şi să te axezi pe confecţii de gata.

– Tim, dar toate hainele mele sînt croite pentru anumite persoane. Asta fac eu.

– Ei bine, va trebui să-ţi schimbi specificul, spuse Tim grav şi implacabil.

– Cum?

– Tu eşti geniul, zise el zîmbind. Tu trebuie să găseşti soluţia şi cînd o vei face, eu voi fi pregătit să-ţi vînd marfa. Dar, în caz că te simţi tentată să continui ce faci acum, nu uita: sînt milioane de femei care au nevoie de ceea ce produci tu. Femeile astea nu găsesc nimic care să le facă să se simtă bine. Îţi cer produsele. N-ai nevoie decît de concept, de puntea care să-ţi permită să ajungi la ele. Tu descoperă asta şi eu mă ocup de restul.

Laura se gîndi la acea idee. Era ceva interesant. Cum avea să descopere o „punte" între hainele de comandă pentru femeile cu dificultăţi şi piaţa confecţiilor de gata, care nu era alta decît cea care nu reuşea să le mulţumească pe aceste femei?

Problema aceea îi înceţoşa mintea. Dar ea nu încetă să se gîndească.

Răspunsul veni din cea mai neaşteptată sursă.

O clientă preferată a Laurei din Upper West Side, doamna Kozlowski, se afla în magazin într-o zi, căutînd să cumpere ceva, cînd observă o rochie foarte frumoasă pe unul din manechinele aflate în zona de prezentare. Era o rochie de seară, mulată pe corp care părea croită special pentru modelele subţiri şi

mlădioase din *Vogue* sau *Harper's Bazaar*. Laura o făcuse dintr-un capriciu, fiindcă îi plăcuse desenul, din mătase mov cu garnitură neagră.

– Ce bine ar fi dacă aş putea să port aşa ceva, se plînse doamna Kozlowski. Dar aş arăta ca un hipopotam în ea. N-am picioare pentru aşa ceva. Laura, tu şi Meredith sînteţi atît de norocoase că aveţi nişte siluete atît de perfecte. Puteţi să purtaţi asemenea lucruri.

Laura îşi înălţă privirea curioasă de la birou. Se gîndi o clipă, după care se ridică şi se uită cînd la doamna Kozlowski cînd la rochie. Deodată, îi veni o idee.

– Lăsaţi-mă să încerc s-o fac pe măsura dumneavoastră, doamnă Kozlowski, spuse ea. O să modific cîte ceva pe ici pe colo, poate schimbăm puţin tivul... sînt sigură că o să vă vină ca o mănuşă.

– Cu corsajul ăsta? Fii serioasă, Laura, zise doamna Kozlowski cît se poate de sceptică.

Laura îşi studie clienta. Doamna Kozlowski era o femeie extrem de atrăgătoare pentru cei care o cunoşteau foarte bine. Avea un păr castaniu ondulat, ochi de un albastru intens, un ten splendid şi o fire foarte veselă. Şi era extrem de feminină.

Pe scurt, doamna Kozlowski era aşa cum ar fi trebuit să fie o femeie. Plină de graţie, interesantă şi, în felul ei, foarte sexy. Dar avea mîinile şi picioarele cam scurte, umerii rotunzi şi şoldurile late. Nu avea deloc silueta unui manechin.

Laura reuşise în ultimii doi ani să-i ofere doamnei Kozlowski lucruri care să-i scoată în evidenţă aspectele pozitive fără să atragă atenţia asupra defectelor. Acum avea în faţă o adevărată provocare: de a o face să arate bine într-o rochie de seară strîmtă, croită pentru un trup mult mai înalt şi mai subţire.

Atunci îşi aminti ce îi spusese Tim: Efectul pe care îl voia ea nu trebuia căutat prin modificarea rochiei în aşa fel încît să se potrivească doamnei Kozlowski, ci trebuia să schimbe modelul astfel încît să poată fi produs în masă atît pentru mărimea originală, cît şi pentru cea a doamnei Kozlowski – şi să arate bine în ambele cazuri.

Problema părea imposibilă, dar inteligenţa şi încăpăţînarea Laurei o făcură să creadă că o va putea rezolva.

– O să încerc, îi spuse ea doamnei Kozlowski. Va fi o experienţă. Nu o să vă coste absolut nimic. Dacă rochia iese bine, o veţi primi gratis – ca un dar din partea mea. Dacă nu, o aruncăm şi nu ne mai gîndim la ea.

Doamna Kozlowski ridică din umeri.

– Bine, Laura, dacă tu crezi... Dar să nu fii prea dezamăgită dacă o să arăt ca hipopotamul cel mai bine îmbrăcat din Upper Manhattan.

Timp de aproape două săptămîni, Laura lucră la acest proiect după program.

Aranjă materialul în sute de feluri pe manechinul cu măsurile doamnei Kozlowski pe care îl avea în atelierul din magazin. Încercă să modifice talia îngustă şi corsajul strîmt într-un fel care să o avantajeze pe doamna Kozlowski.

Era uşor de înţeles, îşi dădu seama Laura, de ce designerii ignorau o asemenea siluetă şi se concentrau asupra manechinelor zvelte care făceau ca articolele lor să pară elegante şi sinuoase. Era greu de obţinut acelaşi efect pe o femeie mai scundă şi mai plină.

Rezultatul era, bineînţeles, că toate femeile gen doamna Kozlowski din lume trebuiau să ofteze şi să-şi înfrîngă dezamăgirea cînd vedeau revistele pline de modele pe care ele nu le puteau purta niciodată, din moment ce nu erau croite pentru formele lor.

„Ce bine ar fi dacă aş putea să port aşa ceva!" Erau cuvintele triste pe care le rosteau milioane de femei care se simţeau izolate de lumea modei şi care erau obligate să caute foarte mult pînă să găsească ceva mai puţin captivant care să arate decent pe siluetele lor.

Trebuiau scoase în evidenţă eleganţa înnăscută a femeii obişnuite, subtilitatea ţinutei, graţia mişcării. Laura izbutise acest lucru în mare măsură în hainele ei de comandă. Acum trebuia să izbutească în cele de gata.

Laura se entuziasmă în faţa acelei provocări. Stătea pînă după miezul nopţii lucrînd la proiectul pentru rochia de seară pe care o admirase doamna Koz-

lowski. Netulburată de dificultatea sarcinii pe care şi-o asumase, începu să modifice cîteva din liniile rochiei. Schimbă o cusătură la umăr, una la corsaj şi felul cum cădea materialul fustei. Adăugă nişte epoleţi subţiri. Schimbă nasturii, alergînd unii mai închişi la culoare şi mai vizibili. Apoi, dintr-o inspiraţie lungi rochia cu vreo doi centimetri.

Toate aceste modificări apărură şi pe carneţelul Laurei de schiţe. Emoţionată, îşi luă liber de la magazin şi se duse să cumpere toate accesoriile pe care le văzuse în imaginaţia ei. Creă rochia fărîmă cu fărîmă în apartamentul ei, reproiectînd perfecta mărime 8 pentru a se potrivi formei mai scunde şi mai pline a doamnei Kozlowski păstrînd, în acelaşi timp, aspectul sofisticat al originalului.

O săptămînă mai tîrziu totul era gata. Laura stătea în balansoarul pe care i-l adusese Tim şi îşi admira opera, obosită, dar fericită. Simţea că făcuse ceva deosebit.

Următoarea întrebare era dacă avea să arate bine pe doamna Kozlowski.

Marţea următoare avu loc prezentarea. Laura o invită pe doamna Kozlowski la magazin şi o îmbrăcă personal. În acest timp nu o lăsă să se privească în oglindă. Tim, căruia instinctul îi spunea că se pregăteşte ceva, aştepta în salonul de prezentare împreună cu Meredith şi sora doamnei Kozlowski, Karen.

Rochia venea perfect, aşa cum se aşteptase Laura. Aranjă accesoriile, făcu o mică modificare la coafura doamnei Kozlowski şi o arătă celorlalţi.

Alături de Tim, Karen şi Meredith, mai aşteptau cîteva cliente care se întîmplase să se afle în magazin.

– Iată-ne, spuse Laura făcînd-o pe doamna Kozlowski să înainteze.

Se lăsă o tăcere generală.

Rochia era o revelaţie.

Tim fluieră încet. Meredith dădu din cap admirativ, iar sora doamnei Kozlowski rămase cu gura căscată, prea uluită ca să mai poată spune ceva.

Doamna Kozlowski se întoarse să se privească în oglindă şi, imediat, ochii i se umplură de lacrimi.

– Laura, spuse ea încet. M-ai făcut să par frumoasă.

Urmă un moment îndelungat de tăcere, apoi, Laura îl auzi pe Tim rostind întrebarea care existase în mintea lui tot timpul:

– Vrei să spui că poţi produce în masă asta?

Dragul de Tim! Se gîndea la afaceri ca întotdeauna, îşi spuse Laura.

– Da, zise ea. Rochia se va deosebi uşor de la o mărime la alta, dar fiecare măsură poate fi produsă în masă.

Tim privi rochia cu ochiul său priceput. Era diferită de originalul de la care pornise Laura şi, totuşi, neschimbată. Aspectul general era identic – acelaşi material, aceleaşi linii sofisticate, aceeaşi splendoare şi aceeaşi supleţe. Totuşi, era altfel, fiindcă rochia fusese croită în aşa fel încît să ascundă defectele corpului prea plin, scoţîndu-i în evidenţă calităţile.

Întreaga creaţie era un triumf al logicii şi o dovadă uluitoare a creativităţii Laurei.

O întrebare nu îi dădea, însă, pace lui Tim.

– Ai făcut o treabă excelentă cu rochia asta, spuse el, dar ai putea să faci acelaşi lucru cu o alta? Cu oricare?

Laura încuviinţă.

– Da, Tim. Trebuie doar să mă gîndesc cu foarte mare atenţie. Putem să începem cu o rochie care arată bine pe un model măsura 8 şi să facem modificările necesare pentru a arăta minunat şi pe o măsură obişnuită. Apoi va trebui să producem în masă aceste schimbări pentru diverse măsuri. E o muncă grea, dar, după cum vezi, merită.

Spuse acest lucru de parcă rochiile ar fi fost create astfel de cînd lumea.

Doamna Kozlowski nu asculta, ci continua să-şi privească prin ochii înceţoşaţi silueta de treizeci şi patru de ani care părea să arate, în sfîrşit, frumuseţea elegantă ce părea să fi fost captivă în ea toţi acei ani. Laura deschisese o uşă trupului ei care fusese închisă toată viaţa ei de persoană adultă.

– Laura, spuse ea trăgînd adînc aer în piept. Ţi-aş da toţi banii pe care-i am şi chiar aş mai împrumuta pentru a avea rochia asta. M-ai făcut să mă simt femeie. M-ai făcut să mă simt frumoasă. Nu m-am mai simţit aşa de la naşterea primului meu copil.

Tim clătina din cap.

– Laura, eşti un geniu.

Sora doamnei Kozlowski veni să le îmbrăţişeze.

– Rîndul meu cînd vine? întrebă ea.

Toată lumea se strînsese în jurul lor, studiind rochia în amănunt, rugînd-o pe doamna Kozlowski să se rotească şi felicitîndu-le, atît de ea cît şi pe Laura. Era imposibil de explicat cum reuşise Laura să facă aşa ceva. Cu toate acestea, succesul eforturilor ei era cît se poate de vizibil.

Laura nu avea cum să îşi dea seama că laudele veneau din partea unor persoane cu puncte de vedere diferite. Clientele care studiau rochia doamnei Kozlowski se întrebau cît de curînd aveau să vadă lucruri similare pe ele însele. Meredith admira imaginaţia şi creativitatea Laurei. Tim făcea socoteli hotărînd pe cine avea să anunţe mai întîi. Doamna Kozlowski îşi ştergea lacrimile de bucurie şi se gîndea la miracolul pe care îl realizase Laura cu trupul ei atît de familiar şi o mînă de material.

Toţi cei aflaţi în încăpere simţeau că asistaseră la ceva istoric. Trecutul fusese şters, nu numai pentru Laura şi pentru clienta ei, ci poate şi pentru milioane de femei frustrate.

Ceea ce vedeau în faţa ochilor nu era altceva decît viitorul.

Paisprezece

Din ziua care ajunse să fie cunoscută la magazin sub denumirea de „miracolul Kozlowski", lucrul la *Laura, Ltd.* se schimbă extrem de mult. Personalul fu pus, practic, în stare de alertă pentru a-i permite Laurei să se ocupe de noua afacere.

Aceasta se apucă să facă o serie de alte schiţe, fiecare din acestea demonstrînd aceeaşi adaptibilitate la diverse măsuri ca rochia de seară a doamnei Kozlowski. Laura creă toalete elegante, îmbrăcăminte sport, taioare, compleuri, ba chiar şi costume de baie avînd în minte acelaşi concept fundamental. Fiecare articol putea fi produs în masă pentru toate măsurile,

având grijă ca anumite detalii să fie modificate de la o măsură la alta.

Tim, care fusese îngrijorat cu privire la costul producţiei acelui concept neobişnuit, îşi petrecu nenumărate ceasuri discutînd cu un contractor de modă de pe Seventh Avenue pe nume Millie Edelman, a cărui specialitate era producerea de costume complexe în număr mic. Millie, un adevărat veteran al războiului comercial, cu un simţ al umorului simplu, îi dădu un amestec de veşti bune şi proaste.

– Nu zic că hainele astea nu pot fi făcute, pentru că e posibil, spuse el. Pot fi create pentru diverse măsuri cu transformările de care ai pomenit şi apoi aceste transformări pot fi produse în masă. Dar n-o să-l scoţi pe J.C. Penney din afaceri. O rochie *Laura Blake* va costa treizeci şi cinci de dolari, cel puţin. Femeia ta de rînd va trebui să vîre mîna zdravăn în pungă pentru a scoate banii ăştia. Dar trebuie să recunosc că mie, cel puţin, mi se pare că merită. Cred că s-ar putea să iasă ceva de aici.

În timp ce Tim se ocupa de partea practică a afacerilor, Laura se lăsa absorbită de noua experienţă de a crea propria linie vestimentară. Îşi vedea noile idei căpătînd contur pe hîrtie şi apoi luînd fiinţă din material cu o voinţă a lor. În ciuda oboselii, era plină de o energie şi o emoţie care o împingeau de la o descoperire la alta.

Nu exista nici o îndoială – „stilul Laura" era o realitate, o afirmaţie despre feminitate la fel de originală ca orice altceva în lumea modei. Laura se

descoperise pe sine ca designer.

Dar îşi făcea griji în legătură cu vandabilitatea produselor sale. De cînd aflase de la Tim că rochiile ei aveau să o coste pe femeia de rînd un sacrificiu financiar, se întreba dacă aceasta va considera că merită cheltuiala. În fond, toaletele ei erau puţin cam excentrice în comparaţie cu ce se găsea în mod obişnuit în magazine. Poate că femeile nu aveau să ştie să le folosească.

O femeie putea să ezite să cumpere ceva pentru toată ziua pentru că i se părea prea elegant, prea deosebit. Şi poate că nu avea să aleagă rochia respectivă nici pentru seară, fiindcă nu avea liniile clasice ale lui *Dior* şi *Schiaparelli.* Esenţa stilului Laurei era că ea combina eleganţa cu naturaleţea, demnitatea cu lipsa de formalitate.

Tim nu avea grijile Laurei.

– Trebuie să înţelegi că ai creat un nou stil, spuse el. E firesc să ţi se pară că nu se va vinde, pentru că nu mai e nimic asemănător pe piaţă, dar va veni ziua cînd femeile vor ocoli orice altceva, fiindcă Laura va fi cea care va impune stilul. Crede-mă, toaletele tale n-au nimic care să le facă să fie nevandabile. Există doamna Kozlowski şi toate prietenele ei care să-ţi dovedească faptul că se pot purta şi că sînt splendide. Acum depinde numai de noi să-i convingem pe vînzătorii cu amănuntul de acelaşi lucru.

Timp de aproape trei luni, Laura lucră la noile ei proiecte. Cînd ea şi Tim simţiră că erau gata să se arate publicului, el făcu aranjamentele necesare

pentru o paradă ţinută în faţa unui grup alcătuit din vînzători cu amănuntul din New York şi redactori de modă. Laura găsi modele prin intermediul diverselor agenţii care să se potrivească toaletelor ei. Descoperi şi cîteva fete neprofesioniste, foarte frumoase, dar cu siluete neobişnuite, pentru a demonstra adaptabilitatea creaţiilor ei la măsuri mai puţin obişnuite.

Din sutele de schiţe care apăruseră pe carneţelul ei de la începutul acelui proiect, Laura le alese pe cele mai atrăgătoare. La îndemnul lui Tim, nu se mai sperie de originalitatea conceptelor ei, ci le scoase în evidenţă. Dacă munca ei avea să fie prezentată unor experţi în modă, nu avea nici un sens să le ascundă cele mai bune calităţi. Trebuia să vorbească de la sine.

În săptămînile care precedară parada, emoţia crescu în intensitate din ce în ce mai mult la magazin. Se trimiseră invitaţii tipărite celor pe care îi avea în vedere Tim. Parada avea să aibă loc într-un salon de la *St. Regis.*

14 martie era ziua cea mare. Laura însăşi purta una din cele mai frumoase toalete. Meredith, care şi ea purta o rochie *Laura,* avea rolul de maestră de ceremonii şi de comentatoare a toaletelor. Aşa cum prevăzuse Tim, veniseră mulţi, căci nici un vînzător cu amănuntul nu voia ca un rival să-i fure o eventuală comoară şi nici unul din redactorii de modă importanţi nu voia să rateze ceea ce ar fi putut fi o ştire senzaţioanală.

Dar se adeveri cea mai mare temere a Laurei.

Nimeni nu îi critică toaletele. Nimeni nu rîse de ele. Nimeni nu i le călcă în picioare.

Dar nici nu arătă nimeni vreun interes deosebit.

Toţi au fost politicoşi şi atenţi în timp ce modelele erau prezentate. Meredith a descris caracteristicile unice ale diverselor toalete şi a explicat procedura de modificare de la o măsură la alta care le putea permite să fie produse în masă cu transformări mărunte, dar însemnate.

La sfîrşit, plecară cu toţii fără să spună nimic. A doua zi, presa de specialitate se purtă ca şi cum parada nici nu avusese loc vreodată. Singurul lucru publicat a fost un mic şi enigmatic articol al unei reportere prietenoase de la *Women's Wear Daily* pe nume Sally Giroux.

„Ieri", scria în articol, *„redactorii de modă şi beneficiarii au văzut noua linie vestimentară a Laurei Blake, al cărei magazin din Manhattan a făcut o impresie bună în ultima vreme. Modelele domnişoarei Blake sînt interesante, neobişnuite şi merită o privire."* În articol era inclusă şi adresa magazinului.

Atîta tot. Lumea modei primise cu răceală creaţia Laurei.

Tim era furios pe sine şi pe instituţia modei.

– Îmi pare rău doar că te-am expus unei asemenea încercări, spuse el. A fost numai vina ma. N-am pregătit terenul cum trebuie. Ar fi trebuit să ştiu

mai bine ca oricine cît de ostili sînt ştabii din modă faţă de un nou talent. Nu mi-am închipuit, însă, că pot fi atît de proşti încît să dea cu piciorul unui asemenea talent.

Izbi cu pumnul în biroul ei.

– Îmi vine să-mi dau palme. Poate te-am dat înapoi cu cîţiva ani cu expunerea asta prematură, Laura. N-o să mi-o iert niciodată.

Fu surprins, însă, văzînd că Laura era în aparenţă netulburată de cele petrecute.

– A fost o experienţă bună, spuse ea. Cred că a meritat, Tim. Nu-ţi face griji, o să reuşim noi într-un fel.

Tim o privi nedumerit. Nu putea înţelege cum putea să se arate indiferentă faţă de umilinţa de a-şi vedea cea mai bună creaţie ignorată de slujbaşii modei din New York. Era cît se poate de stăpînă pe sine şi zîmbitoare.

Dar Tim nu îşi dădea seama că, dincolo de calmul acela, Laurei îi venise deja o altă idee.

Cincisprezece

Dintre modelele angajate de Laura pentru paradă, preferata ei era o fată tipic americană, pe nume Penny Heyward, a cărei personalitate efervescentă făcuse impresie tuturor celor care lucraseră cu ea.

Penny avea un corp frumos, dar era cam scundă pentru cariera de manechin, iar ochii ei căprui cam mici nu păreau potriviţi pentru fotografiile din marile reviste de modă. În realitate, însă, era un manechin minunat, cu o perfectă naturaleţe în mişcări şi cu un instinct teribil de a face toaletele să arate bine.

În timpul pregătirilor pentru paradă, Penny, care avea puţin cam multă îndrăzneală, încercase un

experiment cu una din toaletele create de Laura.

– Am avut o întîlnire la *Plaza,* îi spuse ea Laurei, şi n-am putut rezista tentaţiei de a împrumuta una din rochii. Dar o să mă ierţi cînd o să-ţi spun ce s-a întîmplat! Două doamne au venit şi m-au întrebat de unde am cumpărat toaletele. Eh, din moment ce mă aflam la *Plaza* şi ele păreau foarte înstărite, mi-am zis să joc puţin teatru cu ele. Aşa că m-am dat drept o bogătaşă şi le-am spus că n-am cumpărat niciodată nimic din altă parte decît de la *Mainbocher,* dar că o prietenă mi-a spus de o nouă creatoare de modele pe nume Laura. „Are un magazin drăguţ pe Strada Paisprezece", le-am spus „L-am rugat pe şofer să mă ducă acolo, aşa, într-o doară. Dar cînd am intrat, nu mi-a venit să cred. Femeia asta e un geniu. Nu numai că are un stil inimitabil, dar a reuşit să-mi ofere lucruri care să-mi vină perfect, aşa cum n-a izbutit nimeni pînă acum. Ei bine, de atunci n-am mai cumpărat decît de acolo."

Penny rîse, adăugînd faptul că le rugase pe cele două femei să nu mai spună nimănui, pentru că nu voia ca magazinul Laurei să devină prea bine cunoscut de către prietenele ei din înalta societate.

Cele două deveniră cliente constante şi îşi mai aduseră cîteva prietene, în ciuda rugăminţii lui Penny de a păstra secretul. Ceea ce reuşise Penny fără să vrea, îi dădu o idee Laurei şi se hotărî să treacă la acţiune.

Adună modelele ale căror siluete erau mai

apropiate de cele obişnuite şi creă cîte o nouă toaletă pentru fiecare, făcînd tot posibilul să le croiască potrivit tenului şi chiar personalităţii fetei respective.

Cînd totul fu gata, Laura trimise fetele în diverse locuri din Manhattan. Dar ea făcu un pas în plus faţă de Penny. Trimise fetele direct în locurile de unde îşi făceau cumpărăturile femeile bogate: magazinele şi saloanele de pe Fifth Avenue şi la cele mai şic boutique-uri din jurul Manhattan-ului.

Fiecare fată era instruită să intre în localul respectiv ca o simplă clientă şi să se plimbe de colo-colo pînă cînd cineva avea să-i observe toaleta şi să o întrebe de unde o cumpărase. Imitînd ideea lui Penny, fiecare din fete urma să spună despre excelenta descoperire a acelei tinere creatoare de modele, Laura Blake, şi că acum nu mai cumpără decît de la ea.

Laura îşi trimise mica armată şi aşteptă rezultatele. Nu trebui să aştepte, însă, prea mult. Sute de noi cliente din Upper East Side şi suburbiile luxoase dădură năvală la magazin, dornice să devină clientele Laurei datorită neobişnuitelor ei toalete, dar şi abilităţii ei, legendare deja, de a-şi potrivi stilul după silueta femeii de rînd.

Laura le arătă linia ei vestimentară şi rămase uimită cînd le văzu năpustindu-se asupra rochiilor şi compleurilor ca nişte păsări de pradă, exprimîndu-şi încîntarea şi surpriza faţă de preţurile modeste. Căci acele femei înstărite se gîndeau foarte mult la bani.

Cînd auzi ce făcuse Laura, Ţim veni şi el imediat cu idei proprii. Se ţinu o şedinţă cu Meredith şi

modelele şi se dădu o nouă dimensiune operaţiunii. „Fotele Laurei", cum erau numite modelele acum, trebuiau să meargă mai departe de magazine, direct la paradele de modă din oraş. Stînd acolo şi, în aparenţă, examinînd creaţiile altor designeri, propriile lor toalete atrăgeau atenţia şi ele răspîndeau zvonul despre *Laura, Ltd.*

Acest lucru aduse mai multe cliente ca oricînd. Modelele se plimbau acum prin magazine ca *Tiffany* şi *Cartier,* restaurante ca *21* şi *Russian Tea Room.* Mergeau la expoziţii, petreceri pentru strîngeri de fonduri, cluburi de provincie, gale. Oriunde se puteau întîlni femei bogate şi pasionate de modă, modelele Laurei atrăgeau atenţia şi trimiteau cliente la magazinul de pe Strada Paisprezece.

Pînă la sosirea verii, rezultatele erau uluitoare. Atelierul Laurei, plin de croitorese, nu mai putea face faţă cererii uriaşe. Încheie un contract pentru partea ce ţinea de confecţiile de gata cu Millie Edelman de pe Seventh Avenue şi îşi păstră croitoresele pentru toaletele originale. Tim izbuti să închirieze un alt magazin alăturat pentru a dubla spaţiul de prezentare, iar Laura mai angajă trei agente comerciale, experte în domeniul articolelor de damă, pentru a o ajuta pe Meredith să conducă magazinul.

Pînă în toamnă, „stilul Laura" era o parte ascunsă, dar foarte reală din scena modei new-yorkeze. Putea fi văzut în cele mai neobişnuite locuri: pe o gospodină modestă care ieşise la cumpărături cu copiii şi pe o matroană elegantă care îşi făcea cumpărăturile de pe

Fifth Avenue; pe o profesoară din Bronx sau pe o membră elegantă a lui *Junior League*; pe o femeie de rînd care ieşea în oraş seara sau pe soţia unui bancher care se ducea la *Metropolitan Opera*.

Aceste femei se aflau la poluri opuse ale scării financiare şi sociale, dar aveau un singur lucru în comun. Siluetele lor erau celor ale unor femei obişnuite ale căror forme, nu tocmai perfecte, le făceau să nu arate bine în cele mai recente creaţii ale lui *Dior*. Dar toate arătau minunat în veşmintele Laurei, care nu numai că le veneau perfect, dar şi scoteau în evidenţă ceva neştiut pînă atunci în legătură cu trupurile lor, ceva ce nici un desingner nu izbutise să surprindă.

„Stilul Laura", cum avea să scrie un redactor de modă atent mult mai tîrziu, *„celebrează aspectul omenesc al feminităţii. Femeia* Laura *vrea ceva mai mult decît să pozeze în faţa bărbatului ca o membră a unui harem. Vrea să-i fie amantă, tovarăşă, egală şi să se bucure de admiraţia lui sexuală chiar şi după ce i-a adus pe lume copiii. Acest stil posedă o blîndeţe practică şi senzuală şi, în acelaşi timp, o eleganţă zîmbitoare şi muzicală care cere respect, dar şi un erotism care este prea subtil pentru a fi exprimat în cuvinte."*

Femeile se îndrăgostiră de toaletele Laurei. Cînd le purtau se simţeau cu adevărat feminine – libere, atrăgătoare, mîndre că erau ceea ce erau – şi nu ca nişte versiuni diforme ale unei forme ideale care fusese creată pentru 99 la sută din femei şi care se potrivea numai cîtorva modele cu picioare lungi şi

adorate de fotografii şi creatorii de modă parizieni.

Magazinul Laurei era ticsit de cliente, în ciuda extinderii sale. Şi acum, spre satisfacţia ei, începu să primească vizite şi din partea acelor persoane care fuseseră atît de indiferente faţă de parada ei. Acele femei, alertate de şefii lor în legătură cu o apariţie importantă pe scena modei, se uitară mai atent la toaletele Laurei şi rămaseră fascinate.

Însă, în clipa cînd pricepură problema modificării liniei în funcţie de măsură şi imposibilitatea producerii în masă a aceleiaşi toalete doar micşorînd sau mărind acelaşi model, interesul lor scăzu. Erau convinse că şefii lor nici nu voiau să audă de aşa ceva. Ar fi fost prea costisitor de produs şi un risc prea mare pe piaţă.

Cu acea atitudine negativistă în minte hotărîră că, în fond, modelele Laurei erau puţin cam ciudate pentru gustul lor şi puţin cam departe de curentul principal al modei pentru a merita să li se acorde atenţie. Trebuiau să admită faptul că, multor femei le plăceau toaletele şi erau cliente loiale, dar nu era decît un capriciu al cîtorva membre ale înaltei societăţi, un capriciu care avea să dispară în curînd.

Astfel că mesajul Laurei fu ignorat de către vînzătorii cu amănuntul. Dar fu transmis de un număr din ce în ce mai mare de adepte încîntate în toate straturile sociale. În fiecare zi, mai multe femei vorbeau despre Laura şi toaletele ei. Odată ce vedeau „stilul Laura" nu şi-l mai puteau scoate din minte.

Tim Riordan privea acea situaţie cu un sentiment

combinat de admiraţie şi frustrare. Creaţia Laurei era ca o rachetă pe rampa de lansare, gata să ţîşnească spre cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, lipsindu-i doar scînteia care să o lanseze. Publicul naţional era pregătit pentru modelele ei şi şi le putea permite. Dar intermediarul – marele vînzător – nu era acolo.

Laura putea să rămînă un popular dar bine păstrat secret – dacă nu avea să se întîmple ceva în curînd.

Şaisprezece

27 octombrie 1954

Diana Stallworth stătea în faţa oglinzii.

Se afla în salonul ei de acasă făcînd ultimele retuşuri la rochia de seară pe care avea să o poarte în seara aceea la balul de la Sherry Netherland.

Balul era organizat de către *Comitetul Internaţional al Ligii Femeilor Alegătoare* în cinstea ambasadorului Franţei. Primarul avea să fie acolo, ca de asemenea şi cîţiva senatori şi un mare număr de persoane din Organizaţia Naţiunilor Unite. Diana era un membru activ al Comitetului – se înscrisese cînd Hal fusese numit trimis special la NATO de către preşedintele Eisenhower – şi avea să fie cît se poate de vizibilă în

seara aceea. Un fotograf urma să o surprindă pe peliculă alături de ambasador după-amiază, iar presa, atît cea a modei cît şi cea mondenă, avea să fie prezentă la bal cu siguranţă.

În concordanţă cu atmosfera galică a serii, comandase acea rochie elegantă de la Jacques Fath. Era superbă, lungă, fără bretele, din tafta albă de mătase. Accesoriile, printre care o diademă din smaralde şi diamante, o brăţară din smaralde şi cercei asortaţi, fuseseră create de Leila Coffey special pentru ocazia aceea. Întreaga toaletă era făcută în aşa fel încît să scoată cît mai mult în evidenţă frumuseţea Dianei, căci ea urma să reprezinte solidaritatea femeilor americane cu alianţa europeană postbelică.

Lîngă ea se afla Joy Arendt, o fată angajată special pentru a o machia, care tocmai terminase de aplicat destulă culoare pe obrajii aurii ai Dianei pentru a se combina cu albul rochiei.

– Cum arăt? întrebă Diana.

– Senzaţional, spuse Joy atingîndu-i părul uşor cu o perie mică şi rotundă. Cred că o să fii grozavă.

– Sper.

Diana nu putea să nege că imaginea din oglindă nu avea nici un cusur. Exerciţiile fizice constante, inclusiv călăria, înotul, tenisul şi golful, păreau să dea rezultate împreună cu îngrijirea atentă a tenului cu care îl însărcinase pe un specialist dermatolog recomandat de prieteni. Arăta tînără, plină de viaţă şi, cu o anumită rezervă, senzuală.

Cu toate acestea, femeia din oglindă o îngrijora.

Cu certitudine arăta perfect pentru o gală oficială la Sherry Netherland, unde avea să fie înconjurată de demnitari în ţinută de seară. Dar era, oare, perfectă pentru Hal?

Diana avea impresia că părea prea linguşitoare, prea studiată, prea artificială. Silueta ei era atît de ideală pentru toaletele creatorilor de modele că ar fi putut fi manechin dacă ar fi vrut. Dar nu putea scăpa de senzaţia că nu arăta chiar ca o femeie. Şi, oricît de politicos era Hal întotdeauna cînd era vorba de felul cum arăta, ea bănuia că îl lasă rece. Fără să vrea, se bucura că el se afla la Paris în seara aceea şi că nu avea să o vadă etalîndu-se printre toţi acei necunoscuţi.

Oftă cînd Joy îi aranjă o şuviţă rebelă.

– Nu sînt deloc mulţumită de felul cum arăt în ultima vreme, se plînse ea.

– Bine, dar ce te poate nemulţumi? o întrebă Joy în felul ei direct. Pentru numele lui Dumnezeu, Diana, eşti favorita Americii, ai cel mai perfect corp din oraş şi cel mai perfect bărbat – pentru a nu mai spune de cele două sute de milioane de dolari din bancă. Cum poţi să te plîngi?

Diana se încruntă.

– Nu-mi pot explica, spuse ea. Pur şi simplu nu mă mai simt naturală. Îmi cumpăr lucrurile de la firme de renume, acestea mă fac să arăt bine, dar nu mă simt... ei bine, destul de eu însămi.

Majoritatea toaletelor Dianei veneau de la creatori

de modă parizieni ca Fath, Trigère, Dior şi Balenciaga şi, în ultima vreme şi de la tînărul Givenchy. Întotdeauna arăta perfect şi toată lumea importantă o considera o impunătoare de stil. Dar imaginea ei zveltă şi blondă era una stereotip. Părea incapabilă să găsească ceva cu adevărat caracteristic ei cînd se uita în oglindă.

– Diana, nu vorbi prostii, spuse Joy concentrîndu-se mai mult asupra lucrului ei decît asupra nemulţumirilor modelului ei privilegiat. Tu eşti tu şi eşti perfectă.

– Vorbesc foarte serios, spuse Diana. E ceva ireal în legătură cu mine – cel puţin în toaletele astea luxoase şi în fotografii. Parcă nu-mi mai aparţin. Poate ar trebui să revin cu picioarele pe pămînt.

– Ştii... eh, nu contează, spuse Joy deodată.

– Ce este? întrebă Diana.

– Ei bine, e ceva foarte departe de curentul principal, zise Joy ocupîndu-se de o sprînceană. Dar am auzit de o nouă creatoare de modele. Total necunoscută. Nu poţi să-i pronunţi numele într-un mare magazin şi să te aştepţi ca toată lumea să fi auzit de ea. Dar o mulţime de femei pe care le cunosc mi-au vorbit de ea. Se pare că face ceva absolut neobişnuit. Deosebit de restul lucrurilor. Se spune că îţi găseşte toaleta potrivită perfect, indiferent ce măsură ai şi că îţi scoate în evidenţă aspecte de existenţa cărora habar n-aveai. Am cliente care au foarte multă încredere în ea.

Intrigată, Diana o întrebă:

– Cum o cheamă?

– Stai să mă gîndesc. Laura... Laura... nu-mi amintesc al doilea nume. Dar nu cred că foloseşte unul. Magazinul ei se numeşte *Laura, Ltd.* şi e undeva în Village. Ai putea să-i faci o vizită.

– O să mă gîndesc.

Diana era îngîndurată. Imaginea care o privea din oglindă, oricît de frumoasă ar fi fost, îşi pierduse tot farmecul pentru ea. Şi nu putea să nu bănuiască faptul că şi-l pierduse şi pentru Hal. Să fi fost ceva în interiorul ei care să poată fi scos la lumină de un ochi străin? Oricum, nu avea nimic de pierdut dacă încerca.

„Laura..."

Şaptesprezece

Vogue, 15 ianuarie 1955

„Vă facem cunoştinţă cu Diana Stallworth..

Dacă nu ştiţi încă cine este această femeie splendidă, înseamnă că, în ultimii douăzeci şi patru de ani aţi stat cu capul ascuns în nisip. Fiindcă, practic, Diana este o celebritate încă din ziua în care s-a născut.

Fiica lui Harry M. Stallworth şi a Zeldei Gaines, Diana a fost o elevă şi o studentă excelentă la Şcoala Regina Colbert *din Geneva şi la* Smith *şi a fost incontestabila regină a frumuseţii la concursul din 1948, debutul său la Balul Grosvenor făcînd o adevărată vîlvă în societate.*

Acum o multi-talentată absolventă de colegiu, Diana este, de asemenea, viitoarea soţie a lui Haydon Lancaster, adevărat erou american (posesorul Medaliei de Onoare a Congresului) şi, prin consens unanim, cel mai fermecător tînăr din ultimele cîteva generaţii.

La vîrsta de douăzeci şi patru de ani, Diana este deja o legendă a timpului său. În vreme ce scumpul ei Hal îşi continuă misiunea ca trimis special al preşedintelui Eisenhower, pe lîngă ţările membre ale NATO Diana lucrează pentru diverse cauze filantropice şi scrie numeroase articole pentru ziarul Times *despre societatea actuală.*

Diana a apărut de multe ori în aceste pagini purtînd toalete ale unor creatori de marcă precum Dior, Balenciaga *şi* Schiaparelli. *Dar, luna aceasta, ne face o mare surpriză. Mereu o neobosită impunătoare de stil a cărei fire iconoclastă a făcut-o să fie indiferentă la ce spune lumea din înalta societate, Diana a descoperit o nouă creatoare de modele care a luat locul marilor nume pariziene în inima ei.*

Numele acesteia este Laura Blake şi, pînă acum, creaţia ei a fost cunoscută doar unui număr restrîns de doamne, printre care se află cîteva nume bine cunoscute în înalta societate.

Dar abia cînd Diana a cunoscut-o pe domnişoara Blake, împrumutînd numele şi stilul ei superb modelelor acesteia, cariera tinerei creatoare a început să dea roade. Deja Laura *se cere foarte mult şi, de acum încolo, steaua ei nu poate decît să urce.*

În pagina 124, o vedem pe Diana purtînd o îmbrăcăminte sport formată dintr-o pereche de pantaloni roşii de lînă, o jachetă asortată, o bluză din mătase crem, pantofi de la Eliade *şi o poşetă de la* Ruyer. *În pagina 125, Diana apare într-o superbă rochie de seară* Laura *din mătase de culoarea piersicii cu un colier de Zita Villiers. În pagina 126, Diana prezintă un pardesiu de primăvară pînă la jumătatea gambei, din tweed bej cu manşete şi guler de blană, peste un compleu din lînă de un verde deschis. (Fotografii de Cecil Beaton.)*

Credem că cititoarele noastre vor fi de acord că modesta Laura Blake descoperită de Diana Stallworth este o persoană foarte deosebită, destinată unui succes pe măsura superbului ei model."

Diana lăsă revista deschisă în poală şi privi pe fereastră spre Fifth Avenue.

Editorialul din *Vogue* despre Laura o umplea pe Diana de mîndrie personală, nu numai pentru că ea fusese cea care o adusese pe Laura în atenţia unui public mai larg, dar şi pentru că articolele pe care le prezenta în paginile acelea o făceau să pară o altă femeie.

Diana considerase primul drum la magazinul de pe Strada Paisprezece ca un simplu capriciu. Deşi toaletele din vitrină erau, într-adevăr, atrăgătoare, fusese pregătită să creadă că *Laura, Ltd,* era o simplă născocire a cîtorva doamne neobosite din înalta societate.

Dar, cînd o cunoscu pe Laura, totul se schimbă.

Nu numai că era un talent incredibil, cum se dovedi după jumătate de oră, luîndu-i măsurile şi făcînd jumătate de duzină de schiţe pentru ea, care păreau să sară, practic, de pe hîrtie de atîta inspiraţie. Laura era, de asemenea, o persoană minunată. Era aproape netulburată de snobismul iniţial al Dianei şi de felul cum vorbea despre designerii parizieni a căror clientă era în mod normal. Aproape imediat pătrunse prin nervozitatea din spatele comportării Dianei şi o făcu să se simtă bine.

La sfîrşitul acelei prime vizite erau deja prietene. Laura era o persoană cu un asemenea farmec şi demnitate naturală, încît era imposibil să-i reziste cineva. Era deosebit de modestă în privinţa talentului său, preocupîndu-se numai de necesităţile cliëntei. Nu avea nimic din obişnuita primadonă a modei, aşa cum aveau alţi designeri vestimentari cunoscuţi de Diana.

Iar cînd încercă, în sfîrşit, trei toalete pe care Laura le crease pentru ea în cursul lunii care trecuse de la prima vizită, Diana fu absolut convinsă că îşi descoperise designerul ideal. Toate cele trei articole erau de o frumuseţe uluitoare, care îi puneau foarte clar în lumină personalitatea. Erau mai degrabă opere de artă decît nişte simple haine.

Laura reuşi, într-un fel, să înlăture imaginea rece şi monumentală a Dianei pe care o cultivau ceilalţi designeri, lăsînd să i se vadă vulnerabilitatea. Rochiile o făceau să pară o tînără cu sentimente, speranţe, putere şi slăbiciuni, nu o fată bogată răsfăţată şi

narcisistă. Şi Laura reuşi acest lucru într-un mod atît de măgulitor, încît Diana abia putea să se uite la imaginea ei îmbrăcată în acele veşminte fără ca ochii să nu i se umple de lacrimi de recunoştinţă. Pentru prima oară în viaţă, Diana putea să se uite în oglindă şi să se simtă umană fără ca, în acelaşi timp, să-i fie ruşine.

Se hotărî să o susţină pe Laura din toate puterile. Era mîndră de rolul ei de impunătoare de stil în rîndul femeilor din înalta societate şi simţea că este persoana ideală pentru a o lansa pe Laura în modul cel mai impresionant.

Duse cele trei modele direct la *Vogue* şi le arătă redactorilor de modă. Spre surprinderea ei, aceştia nu părură convinşi şi îi amintiră că numai cei mai renumiţi designeri beneficiau de un editorial în paginile revistei. Cu greu se oferiră să publice o reclamă pentru *Laura, Ltd.* cu condiţia să nu plătească ei.

Diana se înfurie în faţa acelei ostilităţi. Le aminti de numeroasele articole şi fotografii pe care revista le făcuse pe seama ei în trecut şi apoi le reaminti de articolele care aveau să apară, cu siguranţă, în viitor, acum că logodna şi căsătoria ei cu Hal Lancaster deveneau o realitate. Le dădu de înţeles foarte clar că, dacă era îndeajuns de nemulţumită de *Vogue*, putea foarte bine să acorde revistei *Bazaar* dreptul de a relata în exclusivitate despre viitorul ei alături de Hal.

Teama de a o pierde pe „iubita Americii" îi convinse pe editori. Acceptară să facă un articol despre

modelele Laurei Blake, prezentate de frumoasa Diana Stallworth.

Şi iată-l. Articolul era excelent. Nu numai că demonstra talentul Laurei de designer, dar o dezvăluia pe invizibila Diana descoperită de Laura. Era o altă Diana şi, fără îndoială, mai bună.

Rareori simţise atîta mîndrie pentru ceva ce făcuse, iar profitul ajungea mai departe de paginile lucioase ale revistei. Diana era încîntată că putuse să ajute o persoană atît de merituoasă ca Laura. Dar era sigură că, în acelaşi timp, se ajutase şi pe sine.

În după-amiaza aceea, avea să-i trimită o copie a revistei lui Hal, la Paris. Data viitoare cînd va veni acasă, îl va întîmpina îmbrăcată în ceva ce Laura crea acum pentru ea. Acum, că o cunoscuse pe Laura şi se simţea mai bine, îl putea privi cu mai mult curaj. Spera din toată inima că zilele cînd îi fusese o tovarăşă încordată şi timorată a frumosului Hal luaseră sfîrşit.

Graţie Laurei Blake, Diana începea să simtă că este femeie.

Optsprezece

22 ianuarie 1955

La vîrsta de şaizeci şi patru de ani, Winthrop Allis Bond al patrulea era un om mulţumit.

Era preşedintele consiliului de administraţie al *W.W. Bond*, al treilea mare conglomerat cu sediul în Statele Unite şi una din primele zece corporaţii din lume ca mărime. Moştenitor al unei averi care începuse să se adune odată cu dezvoltarea căilor ferate în secolul al nouăsprezecelea, crescînd odată cu America însăşi, Whinthrop Bond era acum unul din cei mai bogaţi oameni din lume.

Munca îl ţinea ocupat. Cînd a moştenit compania, aceasta ajunsese dintr-un concern specializat în

construcţii de căi ferate şi minerit, un gigant cu implicaţii în orice domeniu al industriei, tehnicii, comunicaţiilor şi finanţelor. Două războaie mondiale încheiaseră procesul şi *W.W. Bond* era în prezent un adevărat birou de cliring pentru materialele şi banii care făceau comerţul american să funcţioneze.

Destul de ciudat era faptul că Winthrop Bond sau Win, pentru rude şi prieteni, nu era un om de afaceri în adîncul sufletului. Nu fusese niciodată cel care condusese compania în dezvoltarea ei tumultuoasă. Moştenise poziţia tatălui său, dar nu şi personalitatea de afacerist a acestuia. Acea trăsătură părea să sară peste generaţii, într-un fel.

Primul Winthrop Bond, străbunicul lui Win, transformase compania dintr-un şir de firme ipotecate într-o mare dinastie. Dar bunicul Winthrop al doilea se comportase ca un simplu asistent al şovăielnicului imperiu pînă cînd fiul său, Winthrop al treilea, a preluat conducerea, venind plin de energie de pe băncile *Universităţii Yale,* şi a mărit corporaţia de zece ori în tot atîţia ani.

Winthrop al treilea a stat la conducere timp de trei decenii, terorizîndu-şi şi familia şi rivalii, pînă cînd a fost răpus de un atac de cord – o afecţiune caracteristică familiei Bond, accentuată, fără îndoială, de stilul său de viaţă obositor – şi compania i-a fost lăsată lui Winthrop al patrulea.

Deja *W.W. Bond* era un monstru aproape prea mare pentru a mai putea fi împiedicat să crească. Win Bond, care se născuse cu o personalitate în esenţă

conservatoare şi o teamă faţă de riscurile inutile, izbuti să menţină acea creştere în nişte limite rezonabile şi în siguranţă din punct de vedere financiar. Graţie prudenţei sale şi a grijii faţă de situaţia financiară, corporaţia a supravieţuit marii recesiuni, infiltrîndu-se apoi în cercurile puterii financiare internaţionale care au condus lumea în şi după al doilea război mondial.

În cursul îndelungatei sale cariere, Win evitase extrema originalitate şi prostie, în acelaşi timp. Drept urmare, compania sa s-a menţinut pe o cale de mijloc şi a stabilit un standard de profituri şi productivitate cu care puţine alte companii puteau ţine pasul.

Poate că Win s-ar fi putut descurca chiar mai bine. Ştia acest lucru. Dacă s-ar fi aflat pe mîini mai agresive, *W.W. Bond* ar fi putut ajunge cea mai mare corporaţie de pe planetă. Dar, aşa cum stăteau lucrurile, era una din cele mai respectate. Win se descurcase foarte slab.

El, personal, deţinea douăzeci şi şase la sută din acţiunile companiei. Propria sa avere depăşea trei sute cincizeci de milioane de dolari. Toată viaţa trăise ca un rege în adevăratul sens al cuvîntului, înconjurat de valori uriaşe, consilieri îngrijoraţi, telefoane care sunau şi responsabilităţi atît convenţionale cît şi reale.

Şi, tot ca un rege, fusese singur. Prietenii apropiaţi şi adevăraţi nu se înţelegeau cu puterea. Cel care moşteneşte o avere imensă trebuie să-şi fie propriul prieten. Acest mod de viaţă nu i se potrivea lui Win, care, din fire, era un bărbat mai degrabă tandru decît

curajos, născut pentru a iubi şi a fi iubit şi pentru a ocoli cruzimile vieţii.

Dar Win înţelesese destul de bine cine şi ce era pentru a-şi găsi un loc al său în lume. Făcu acest lucru izolîndu-se în cel mai retras colţişor al vieţii sale intime. Soţia sa, Eileen – moştenitoarea averii create de compania *Colston* specializată în îngrăşăminte chimice, care legase averea familiei ei de cea a lui *W.W. Bond* în timp ce s-a ataşat cu adevărat de Win – l-a ajutat foarte mult în acest proces.

Amîndoi ocupau un singur etaj al vilei de pe Madison Avenue, unde şi-au făcut un mic apartament. Lui Eileen îi plăcea să gătească şi lui Win îi făcea plăcere să o ajute la salate şi prăjituri în bucătăria pe care o amenajaseră sus, la etaj. Vizitînd locuinţele din Newport şi Bar Harbor cu rare ocazii de dragul copiilor, cei doi trăiau liniştiţi în casa lor, stînd seara lîngă radio, Win citind ştirile financiare sau vreo carte, în timp ce soţia lui îi tricota pulovere şi ciorapi.

Singura lor „casă departe de casă" era cea pe care Win o construise pe o stîncă pe coasta Napili a insulei Maui. De două, trei ori pe an se retrăgeau acolo pentru două săptămîni de lîncezeală tropicală. Marea, nisipul şi vegetaţia luxuriantă din Hawaii păreau să scoată în evidenţă firea nepăsătoare a lui Win şi în acel mediu exotic, atît de departe de canioanele de oţel ale Manhattan-ului, se simţea mai aproape de Eileen ca oricînd.

Win nu se considera un om extraordinar de

original sau de talentat. Îi plăcea să joace golf, să navigheze cu iahtul său – nu era un înotător foarte bun şi niciodată nu ar fi riscat să piloteze singur o ambarcaţiune cu pînze – iar serile juca table cu Eileen.

Singura sa pasiune era pictura impresionistă. Membrii familiei Bond fuseseră clienţi constanţi ai lui Renoir şi Monet pe vremea cînd aceştia erau în viaţă, graţie bunicii lui Win, Hannah. În colecţia familiei se aflau cîteva din cele mai importante lucrări ale acestora, ca şi capodopere ale lui Degas, Pissarro şi ale incomparabilului Manet.

Cînd era mic, Win se îndrăgostise de acele pînze minunate alergînd pe culoarele casei din Madison Avenue. Peisajele luminoase îi creau sentimente de linişte şi siguranţă, iar femeile lui Renoir, atît de trandafirii şi de pufoase, îi aminteau de mama şi de bunica lui.

Mai tîrziu şi-a făcut un obicei din a cumpăra mai multe. În anii douăzeci şi treizeci, valoarea lor a început să crească, pe măsură ce deveneau mai importante, dar pentru cineva cu banii lui Win Bond, erau un chilipir. Win a cumpărat tablouri de Renoir cu 15.000 de dolari, cîmpuri şi crini de Monet cu 20.000, dansatoare de Degas cu 7.500 şi portrete de Manet cu puţin mai mult.

Pictura era bucuria şi pasiunea lui Win. În prezent, colecţia de lucrări impresioniste a familiei Bond era evaluată la aproape şaptezeci de milioane de dolari şi

din ce în ce mai mult pe măsură ce marii maeştri francezi cucereau lumea artei.

Win se înconjura de tablouri, trăgînd bucuros draperiile peste peisajul Manhattan-ului şi privind cum lumina lămpilor cădea pe femeile lui Renoir de pe pereţii biroului său. Stătea acolo ore întregi după cină, simţind cum vechile dorinţe ale tinereţii erau readuse la viaţă încet-încet în acele culori însorite, savurînd siguranţa pe care pe vremuri o luase drept garantată în zîmbetele veşnice ale femeilor cu rochii albe.

Căci Win era singur acum. Eileen, singura lui tovarăşă adevărată din lume, murise de cancer cu şapte ani în urmă după o îndelungată luptă cu boala. Durerea pierderii ei îl lăsase pe Win fără vlagă. Nu mai avea energie pentru nimic altceva decît să ia parte la şedinţele de consiliu, să citească şi să admire în tăcere.

Cei doi copii, fiul său, Winthrop al cincilea (căruia i se spunea Tony pentru a evita confuzia ridicolă de a avea atîţia Winthropi în familie) şi fiica sa, Gay, nu fuseseră niciodată prea apropiaţi de nici unul din părinţi. Trecuseră prin viaţa lui Win ca nişte fantome, făcînd o uşoară impresie asupra lui, în ciuda grijilor lui pentru o mie de genunchi juliţi, glezne luxate, concursuri şcolare, recitaluri de pian, lacrimi vărsate după prieteni, certuri pentru întîlniri pînă la ore tîrzii. Astăzi, Tony era membru în consiliu şi secretar al Comitetului Executiv, iar Gay se căsătorise în familia Conway, care îşi desfăşura activitatea în domeniul comer-

ţului.

Win şi Eileen se simţiseră întotdeauna singuri. După moartea ei, lui nu i-a mai rămas nimic de valoare. Îşi vedea restul vieţii ca o scădere treptată a responsabilităţilor, pe măsură ce Tony devenea mai încrezător, o mai mare atenţie acordată colecţiei sale şi petrecerea mai multor luni pe an la Napili, unde neobositele valuri îi aminteau de Eileen şi de visul lui drag şi distrus de a-şi trăi bătrîneţea alături de ea.

Cu trei ani în urmă, avusese un uşor atac de cord, nu destul de grav pentru a i se impune restricţii în stilul de viaţă, dar medicii îl sfătuiseră să nu facă excese. Habar nu aveau ei cît de mult îl bucura acel sfat.

Firește, Win nu avea decît şaizeci şi patru de ani. Familia îl tachina în legătură cu faptul că era cel mai atrăgător văduv de pe continentul american, iar colegii săi de la club din New York făceau mereu glume pe seama burlăciei lui şi a vieţii de distracţie pe care ar fi trebuit să o ducă. Dar renunţaseră demult să-i mai prezinte femei disponibile, căci toată lumea îşi dădea seama că nu o putea uita pe Eileen şi că era prea bătrîn şi obosit pentru idile, interesîndu-l numai singurătatea şi amintirile.

Nepoţii săi îi făceau o bucurie cînd veneau la Napili, ceea ce nu se întîmpla prea des, fiindcă drumul era obositor şi lua prea mult timp. Win îşi amintea zilele lor de aniversare şi îi suna, dar nu se ostenea să facă drumurile necesare pentru a-i ţine în braţe, mai mult pentru că propriii săi copii şi per-

soanele cu care se căsătoriseră nu îi plăceau în mod deosebit şi aceştia erau, oricum, sătui de el.

Deşi destul de mulţumit, Win îşi dădu seama că îi supravieţuia nu numai bietei Eileen, dar şi sieşi. Ar fi trebuit să iasă la pensie, dar încă nu avea inima să lase compania pe alte mîini. Simţul său de răspundere faţă de tatăl şi de bunicul său nu îl lăsa să arunce hăţurile.

Trăia, însă, la o distanţă emoţională destul de mare de realitate. În adîncul sufletului era pregătit pentru un sfîrşit liniştit care avea să fie binevenit. Exista numai pentru trecutul care îi păstra vie imaginaţia. Acolo se simţea acasă şi acolo avea să rămînă.

Dacă nu cumva ceva avea să-l readucă la viaţă.

Petrecerea era mare.

Era organizată de *Clubul Republican* de pe Strada Şaizeci şi Trei pentru membrii *Asociaţiei Oamenilor de Afaceri Americani,* o organizaţie a oamenilor de afaceri ale căror averi erau mari, iar contribuţiile lor, generoase.

Întreaga afacere era profitabilă pentru toată lumea, dar necesita organizarea în fiecare an a acelei petreceri, unde duzini de lideri de corporaţii cu proaste maniere şi glasuri zgomotoase se întîlneau cu oameni ca Win, ale căror averi vechi şi firi aristocrate făceau ca apropierea de asemenea rechini lacomi să fie o adevărată tortură.

Şedinţa în sine fusese îngrozitoare. Agenda fusese extrem de lungă, conţinînd creditări, dotări şi tot felul de alte lucruri care să menţină bunele relaţii cu fiscul. Membrii erau agitaţi, căci preşedinţii şi conducerea consiliului ar fi preferat să ia banii oamenilor decît să le dea. Petrecerea care a urmat a fost extrem de plicticoasă, plină de fum, cu aperitive, şampanie şi conversaţii goale.

Winthrop Bond strînse cîte mîini putu, după care se retrase în biblioteca de la etajul doi, unde se aşeză în fotoliul său preferat, privind pe fereastră şi luptîndu-se cu somnul care îi dădea tîrcoale.

Bea o ceaşcă de ceai – nu se mai atingea de cocktail-uri pentru că nu îi provocau decît dureri de stomac şi insomnii – şi nu se simţea deloc prost că era ignorat de colegii săi filantropi, ale căror discuţii şi rîsete se auzeau ca un murmur stins de jos.

Ochii tocmai i se închideau pentru un somn scurt, cînd văzu două mîini mici apărînd de după spătarul canapelei de piele care se afla cu faţa spre cămin. Erau mîinile unei femei, încleştate de parcă aceasta s-ar fi întins căscînd după somn. Braţele îi străluceau albe în lumina lămpilor de citit.

Intrigat, Win deschise ochii mai mult. Auzi un oftat uşor şi un geamăt muzical de trezire. Apoi, scîrţîitul pielii. Două picioare în ciorapi de mătase apărură bălăngănindu-se la capătul canapelei. Mîinile dispărură şi, în locul lor, se ivi un păr bogat şi roşu.

– Mmm, spuse ea căscînd şi întinzînd mîinile din nou.

Apoi, deodată, o tînără se ridică şi rămase cu faţa spre şemineu, întinzîndu-se în voie şi trăgînd aer în piept.

Părul îi era puţin ciufulit după somn, dar era cu atît mai frumoasă. Taiorul sobru pe care îl purta părea prea conservator pentru corpul ei felin, înalt şi suplu. Părea atît de copilăroasă şi atît de plină de tinereţe şi fericire, încît aproape că lumina acea încăpere învăluită în semiîntuneric.

Scutură din cap pentru a-şi da părul la o parte din ochi şi se întoarse spre fereastră. Tocmai dădea să îşi prindă părul cu un ac, cînd îl zări pe Winthrop Bond privind-o de pe fotoliul său.

– Ah, îmi cer scuze, spuse ea. Nu mi-am dat seama că e cineva aici. Am venit să mă odihnesc puţin şi nu-mi mai amintesc nimic după aceea. Sper că n-am sforăit sau...

Win îi întoarse zîmbetul şi clătină din cap pentru a o linişti, dar nu spuse nimic. Nu era obişnuit să stea de vorbă cu necunoscuţi şi nu văzuse nici o femeie în încăperea aceea în cei treizeci de ani de cînd era membrul clubului.

Ea îşi privi taiorul şifonat.

– Nu arăt prea bine, nu? zise ea. Dorm foarte mult. Pot să adorm şi în mijlocul gării *Grand Central* dacă am ocazia. Bănuiesc că nu ştii cît e ceasul, nu?

Win se uită la ceas.

– Nouă patruzeci şi cinci, spuse el.

– Dumnezeule! exclamă ea ducîndu-şi un deget la

buze. Atît de tîrziu? Trebuia să sun la hotel pe la nouă... adăugă ea şi ridică din umeri, zîmbindu-i. Alt defect al meu. Nu am noţiunea timpului. Pare să treacă pe lîngă mine fără să-mi dau seama.

Se aplecă să îşi ia pantofii. În clipa aceea, părul îi alunecă în faţă ca pletele unei amazoane, amintindu-i lui Win de modelele lui preferate din picturile lui Renoir.

Sau personifica cea mai frumoasă balerină a lui Degas aşa cum stătea aplecată să îşi ia pantofii? Avea un corp de balerină, cu umeri frumoşi, membre lungi, cu spatele drept şi sîni rotunzi şi tari sub bluză şi jachetă.

Graţia ei naturală îl fermeca pentru că era atît de tînără. Bineînţeles că era departe de a străpunge fortăreaţa libidoului său îmbătrînit. O privea aşa cum un pensionar priveşte o fetiţă care se joacă în parc cu un cerc – cu o vagă senzualitate sub pielea ei luminoasă, culorile aprinse ale frunzelor de toamnă sub picioarele ei sau umbrele mîngîietoare ale ramurilor pe obrajii ei pistruiaţi.

Ea se aşează pe canapea să-şi pună pantofii.

– Scuză-mă, te rog, că mă îmbrac în faţa dumitale, spuse ea. Bănuiesc că, într-adevăr, n-ar trebui să mă aflu aici.

Win zîmbi.

– N-o să spun nimănui, zise el cu puţin umor în glas.

– Probabil că ar fi trebuit să mă duc, pur şi simplu, înapoi la hotel, spuse ea. Nu ştiu de ce, dar şedinţele

astea mă plictisesc groaznic...

Win încuviinţă, fermecat de candoarea ei.

– De aceea mă ascund şi eu aici, spuse el. Dar, bine, eu nu mai sînt tînăr ca dumneata. Nimănui nu-i place să-şi petreacă seara cu *Asociaţia Oamenilor de Afaceri Americani.* E de-a dreptul ceva nefiresc.

Aparent liniştită de cuvintele lui, ea înaintă netezindu-şi fusta şi se aşeză pe braţul fotoliului din faţa lui. Se uită la ceaşca de ceai.

– Doamne, ce bine arată, spuse ea atunci. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap, dar un ceai mi-ar prinde foarte bine acum.

– Cer să ţi se aducă unul, spuse el trăgînd de cordonul de lîngă lampa sa.

– Eşti teribil de drăguţ, spuse ea zîmbind şi se cufundă în fotoliu întinzîndu-se din nou.

– *Earl Grey,* ca al meu? o întrebă el cînd un chelner tăcut apăru în prag.

– Sună minunat, spuse ea, iar el îi făcu un semn chelnerului, care dispăru pe nesimţite, la fel cum apăruse.

– Numele meu e Liz, spuse ea întinzîndu-i mîna. Liz Benedict. Lucrez la *Rainbow Concepts* din Phoenix. Am fost trimisă la această şedinţă ca un fel de emisar, fiindcă pe domnul Buhl îl doare spatele de la golf – hopa! cred că n-ar fi trebuit să spun asta – şi n-a putut veni.

Deschise poşeta şi căută prin ea o clipă, după care roşi.

– Voiam să-ţi dau cartea mea de vizită, zise ea.

Dar se pare că le-am uitat. Oriunde merg, cunosc oameni cărora ştiu că trebuie să le dau cartea de vizită, dar le uit mereu.

– Nu-i nimic, spuse Win zîmbind. Cunosc *Rainbow Concepts.* De fapt, dacă memoria asta bătrînă nu mă înşeală, cred că-mi aduc aminte şi de Harris Buhl.

– Adevărat? spuse ea şi ochii i se luminară.

El încuviinţă.

– Am jucat golf cu el, şi aici, şi în Vest. Nu-i de mirare că-l doare spatele, fiindcă încearcă să lovească mingea prea tare. Dar e un individ destul de simpatic.

Chipul ei se zbătea încîntător între un zîmbet de recunoaştere şi o grimasă de stînjeneală.

– Sper că n-o să judecaţi compania după mine, nu? spuse ea. Adică, nu sînt cine ştie ce reprezentant, dar domnul Buhl e un om minunat. A fost extraordinar de bun cu mine şi e un şef nemaipomenit.

– Da, Harris e un director foarte bun, aprobă Win, şi apoi se încruntă. Sper că n-o să mă crezi grosolan dacă o să-ţi spun un secret puţin cam jenant.

– Un secret? întrebă ea.

El încuviinţă.

– Hei, nu te speria. Dar, adevărul e că sînt proprietarul companiei unde lucrezi dumneata.

Felul în care ei i se tăie răsuflarea îi spuse că o şocase, într- adevăr.

– *Rainbow* e o filială a lui T.C.L., spuse el, care la rîndul său e o parte din *Continental Industries* – care

aparţine lui *W.W. Bond.*

Ea făcu ochii mari şi se lăsă pe spate ca şi cum s-ar fi speriat.

– Doar nu sînteţi chiar domnul Bond, nu? întrebă ea.

El încuviinţă.

Urmă o clipă de linişte cînd chelnerul aşează ceaşca de ceai pe masa din lemn de mahon, după care ea dădu drumul aerului pe care îl reţinuse, spunînd încet şi încîntător:

– Ei drăcie!

Atunci el îi întinse mîna.

– Winthrop Bond, spuse el. Al patrulea. Să nu mă confuzi cu Numărul Trei care a fost creierul companiei noastre sau cu Numărul Cinci, care este fiul meu şi va prelua, probabil, conducerea nu peste mult timp, făcînd o treabă mai bună decît mine.

Ea roşi şi păru sincer îngrijorată.

– N-o să urîţi compania din cauza mea, nu? Zău n-am vrut să adorm aşa. Nu sînt obişnuită să întîlnesc nume ca Bond, Rockefeller sau Getty la petreceri. Ar trebui să fiu mai prezentabilă.

– Prostii, spuse Winthrop Bond turnîndu-i ceaiul. Eşti cea mai prezentabilă persoană de aici, după părerea mea.

– Sînteţi prea drăguţ, zise ea punîndu-şi puţină frişcă în ceaşcă. Sînt o contabilă bună – zău că sînt – dar nu-s destul de cizelată, bănuiesc, pentru partea socială a afacerilor. Mereu fac cîte o boacănă...

Cît de fals îi sunau cuvintele acum cînd se afla lîngă el! Avea o dulceaţă în comportament care îl fascina şi îl mişca. Şi, dincolo de candoarea ochilor ei verzi şi sclipitori, licărea o uşoară melancolie care îi dădea şi mai mult farmec.

Era neajutorată şi extraordinar de frumoasă, dar părea să nu îşi dea seama de acest lucru. Iar firea ei copilăroasă şi timidă avea o eleganţă proprie.

– Domnişoară... Benedict ai spus? începu el.

– Doamnă. Sînt văduvă. Louis – soţul meu – a murit acum trei ani, spuse ea şi făcu o pauză. Dar vă rog să-mi spuneţi Liz. Sau, dacă vreţi, adăugă ea repede, îmi puteţi spune cum obişnuia mătuşa mea – Lisa. Mi-ar plăcea mai mult.

Oftă.

– La *Rainbow* aud tot timpul Liz în sus, Liz în jos... M-am săturat. Cînd aud numele de Liz, mă gîndesc totdeauna la femeia aceea eficientă cu o mapă de scris în mînă, care deţine totul sub control în permanenţă. Cînd mă gîndesc la mine, mă gîndesc la... ei bine, la un fel de nătăfleaţă care ştie să se simtă bine, dar nu deţine prea multe sub control.

Win se aplecă înainte.

– Ce înseamnă pentru tine să te simţi bine?

Ea zîmbi deodată. Privirea îi era secretoasă şi puţin stînjenită.

– Păi, va trebui să promiteţi că n-o să spuneţi nimănui, zise ea.

– Pe onoarea mea de cercetaş, spuse el ridicînd

palma.

– Cel mai mult, spuse ea cu ton confidenţial, îmi place să merg la circ. Mă duc de fiecare dată cînd vine circul în oraş. Singură. Ah, dacă aş avea nepoţi sau propriii mei copii, i-aş lua cu mine, bineînţeles. Dar n-am, aşa că mă duc singură. Mănînc floricele şi vată de zahăr şi mă simt minunat. Nimeni nu mă bagă-n seamă, pentru că e atîta lume. Dar asta fac.

Se lăsă pe spate privindu-l cu un amestec de neîncredere şi umor.

El îşi ridică o sprînceană.

– Un mod cît de poate de neobişnuit pentru a-ţi petrece timpul liber, spuse el. Eu n-am mai fost la circ de... de mai mult timp decît aş vrea să-mi amintesc. Nu-mi place că trebuie s-o spun, dar nu mi-am dus nici măcar copiii. Am lăsat-o pe mama lor s-o facă. Trebuie să fie... mai mult de cincizeci de ani.

Făcu o pauză şi apoi se uită în ochii ei verzi.

– Spune-mi, totuşi, de ce îţi place circul?

Ea îşi muşcă buzele gînditoare, de parcă ar fi fost pusă să dezlege o ghicitoare.

– Păi, e greu de spus. Ceva în legătură cu zgomotul... ar putea îneca toate cuvintele din lume. Şi clovnii... şi fetele călare pe cai, cu costumele lor sclipitoare. Felul cum fac toţi plecăciuni... E o prostie, într-un fel, dar e atît de frumos...

Făcu o pauză, căutînd un mod de a se exprima mai bine.

– Cînd eram mică şi locuiam la St. Louis, tata

obişnuia să mă ducă la circ. A murit la puţin timp după aceea. Era un anume domn Constantine, un echilibrist. Avea frac, joben, monoclu şi baston. Cînd îşi executa numărul, se făcea linişte... sau, cel puţin, aşa mi se părea mie. Totul era foarte grav şi serios.

Privea dincolo de Winthrop Bond şi ochii îi sclipeau datorită amintirilor.

– În mijlocul arenei era un felinar, pentru domnul Constantine. De genul celor vechi, cu glob de sticlă. Cînd ajungea în vîrf stătea într-o mînă. Atunci am observat că purta mănuşi albe. Stătea acolo în echilibru, cu picioarele, într-un fel, îndoite la spate şi cu cozile fracului atîrnîndu-i în jos. Pantofii erau de piele şi purta ghetre.

Oftă.

– Toată lumea părea să-şi ţină răsuflarea pînă cînd cobora din nou şi, deodată izbucnea un ropot de aplauze. El mulţumea din cap politicos şi se urca din nou pe felinar cu bastonul. De data aceasta se ţinea în vîrful bastonului, cu jobenul în mîna cealaltă. Îi era şi mai greu să-şi păstreze echilibrul, iar lumea era şi mai impresionată. După aceea, făcea acelaşi lucru cu un scaun, balansîndu-se cu un picior al scaunului în vîrful felinarului. În final, se ţinea într-un deget doar în vîrful acelui glob alb.

Se uită din nou în ochii lui Winthrop Bond.

– Pentru mine, totul era incredibil, spuse ea. Nu numai talentul lui, dar şi eleganţa şi seriozitatea lui şi tăcerea mulţimii şi teribila uşurare cînd el sfîrşea

numărul şi sărea jos, teafăr şi nevătămat, şi îşi punea jobenul.

Urmă o pauză, timp în care ea zăbovi asupra acelei amintiri.

– Îl imploram pe tata să mă ducă să-l văd pe domnul Constantine ori de cîte ori putea, zise ea apoi. Bănuiesc că am fost doar de două, trei ori înainte ca tatăl meu să moară, dar mi se părea că serile acelea cînd mergeam la circ durau o veşnicie.

Zîmbi cu melancolie.

– Au trecut destui ani pînă m-am dus din nou la circ. Şi, cînd am făcut-o nu mai era nici un domn Constantine. Erau doar clovnii, elefanţii şi femeile cu caii gătiţi atît de frumos. Dar tot îmi plăcea.

Ridică din umeri.

– Astfel că acum mă duc singură. M-am învăţat să-mi placă toată numerele, chiar şi cele care nu-mi prea plăceau cînd eram mică, ca de exemplu, cele cu cîini şi urşi dresaţi. Îmi plac zîmbetele, zgomotul şi copilaşii din sală. Dacă le priveşti chipurile, vezi că sînt, într-adevăr, speriaţi cînd bat tobele înaintea unui moment dificil. Ochii li se măresc atît de mult...

Rîse de propria ei candoare şi sorbi o înghiţitură de ceai din ceaşcă.

– Spune-mi, domnule... Bond al patrulea? zise ea zîmbind.

– Spune-mi Win.

– Bine... Win. Ce îţi place cel mai mult?

El se gîndi o clipă. Ştia că va trebui să ascundă

adevărul şi anume faptul că nimic nu avea atîta însemnătate pentru el ca aceea ce ea tocmai descrisese. Vidul din existenţa lui îi crea problemo acum.

Se gîndi la picturi şi la amintirile în legătură cu Eileen. La cornurile de la micul dejun umplute cu gemuri englezeşti, la serile cînd stătea singur în fotoliu şi citea ziarul *Times* în timp ce focul ardea în cămin. Nu, nu aceste lucruri îi plăceau cel mai mult. Erau doar obişnuinţele unui om care nu trăia, ci privea cum trece viaţa pe lîngă el. Erau moduri de a-şi petrece timpul liber menite să-i netezească drumul spre mormînt.

Dar apoi se gîndi la Napili şi izbuti să găsească o minciună acceptabilă.

– Am o casă în Hawaii, spuse el. La Napili – pe insula Maui. Apa e foarte liniştită acolo. Poţi să stai pe vîrfuri şi să simţi cum valurile te înalţă şi te coboară... Nici măcar nu trebuie să dai din picioare. Celelalte insule se văd la orizont şi apa e foarte albastră. Te face să nu te mai gîndeşti la nimic.

– Sînt convinsă, spuse ea. Sună interesant.

Urmă o altă pauză. Ceva în gîndurile lor părea să-i fi apropiat, deşi nu existau cuvinte care să exprime acest lucru.

El observă umbra de melancolie din ochii ei frumoşi şi se hotărî să rupă tăcerea.

– Mama ta trăieşte? o întrebă el şi ea scutură din cap.

– Au murit amîndoi odată, spuse ea. Într-un incendiu, acasă la St. Louis. Eu eram la şcoală. Profesoara mea a primit un bilet şi m-a dus în biroul directorului. Acolo mi-au dat vestea...

Expresia de pe chipul ei aproape că îi aduse lacrimi în ochi. Părea o crimă ca disperarea să se citească pe nişte trăsături făcute doar pentru bucurie şi rîsete. Dar ea îşi reveni repede, parcă temîndu-se să nu-l facă să se simtă prost, şi îi aruncă un zîmbet care era aproape golit de orice durere.

Acum el înţelese tristeţea pe care o observase în ochii ei mai devreme. Făcea parte din ea, deşi încerca să o ascundă sub atitudinea aceea de nepăsare. Era o făptură sensibilă şi profundă, dar nu arăta acest lucru. Ceea ce o făcea şi mai irezistibilă.

Căci Winthrop Bond începea deja să se gîndească la ea astfel.

– Spune-mi, cum ai ajuns să lucrezi pentru Harris Buhl? o întrebă el.

Credea că, schimbînd subiectul, îi alunga tristeţea. Dar ceea ce îi povesti acum – deşi cu un cinism vesel – îl făcu să se înfioare şi distruse melancolia pe care i-o creaseră amintirile ei în legătură cu circul.

Se căsătorise cu primul ei şef, Louis Benedict, imediat după ce terminase colegiul. Îi plăcuse mica lui companie, *Benedict Products,* şi tocmai învăţa să se descurce în domeniul electronicii, cînd compania a fost preluată brusc de *American Enterprise, Inc.* şi Louis Benedict a primit funcţia formală de director.

Winthrop Bond cunoştea *American Enterprise* şi alte companii asemănătoare ei foarte bine. Se extindeau acaparînd alte fime şi contribuiau foarte puţin la dezvoltarea comerţului american. Nu trebuia să i se spună ce se alesese de *Benedict Products* odată ce ajunsese pe mîinile marelui conglomerat.

Soţul Lisei Benedict se sinucisese în garaj cînd aflase vestea că acea companie pentru care muncise o viaţă întreagă fusese dizolvată subit de *American Enterprise.* Soţia lui, ca aproape toţi ceilalţi angajaţi, a fost concediată. L-a îngropat, a vîndut casa, a tras adînc aer în piept şi a început să-şi caute de lucru. În cele din urmă a găsit funcţia modestă de la *Rainbow Concepts,* lucrînd pentru Harris Buhl.

– Aşa că, iată-mă, încheie ea veselă plină de hotărîrea de a-şi ascunde durerea şi de a înfrunta viitorul.

– N-aţi avut... copii? îndrăzni Win să o întrebe.

Ea scuturâ din cap şi zîmbi slab. În spatele acelui zîmbet, el sesiză un regret profund.

– Louis era un om foarte ocupat, spuse ea. Iubea compania atît de mult. Şi, în plus, credeam că avem toată viaţa înainte. Eu eram atît de tînără... Pe urmă, a venit preluarea şi, într-un fel, n-a mai fost timp pentru nimic altceva decît pentru griji. Şi, apoi, dintr-odată, Louis s-a dus.

Winthrop Bond căzu pe gînduri. Fata aceea trecuse prin lucruri îngrozitoare. Propriile lui tragedii păreau o joacă de copil în comparaţie cu morţile care

o lăsaseră orfană de două ori – căci, după cum vorbea, soţul ei îi fusese un al doilea tată, un om blînd pe care se bizuia pentru protecţie şi îndrumare.

Ţinînd cont de acele lucruri, căldura ei părea insuportabil de curajoasă şi emoţionantă.

– Trebuie să-ţi mai placă şi altceva în afară de circ, spuse el căutînd un subiect mai plăcut. În fond, nu poţi să mergi în fiecare zi la circ.

Ea rîse.

– Ai dreptate. Păi, să mă gîndesc... Îmi place să mă plimb. Cînd locuiam la Sacramento, obişnuiam să merg la lucru pe jos şi o mai fac şi acum. Merg prin parcuri, pe alei, îmi place să privesc copiii jucîndu-se, zise ea şi oftă. Mi-ar plăcea foarte mult să mă plimb şi prin Nėw York, dar toată lumea îmi spune că e foarte periculos.

– Ba deloc, zise Winthrop Bond venindu-i o idee. New York-ul e un oraş minunat în care să te plimbi. Trebuie să ştii doar pe unde.

Se aplecă înainte, surprins de propria îndrăzneală.

– Vrei să te însoţesc?

Ea făcu ochii mari.

– Acum? întrebă ea. În seara asta?

El încuviinţă.

– De ce nu? Ne-am săturat amîndoi de petrecerea asta. Mi-ar prinde bine puţină mişcare după ce am stat atîta pe fotoliu ca un bătrîn. Şi sînt sigur că şi tu simţi nevoia de puţin aer curat. Ce zici?

Ea păru să ezite. Probabil se gîndea că nu îl cunoştea destul de bine şi că avea anumite responsabilităţi faţă de şeful ei şi de întrunire.

– Te conduc înapoi la hotel oricînd vrei, spuse el. Ştiu că mîine trebuie să fii odihnită.

Cînd se uită la ceas, se încruntă.

– Bineînţeles, e foarte tîrziu. Dacă eşti obosită, n-aş vrea să te reţin.

În sinea lui îi părea rău că rostise acele cuvinte, dar acum era prea tîrziu să le mai retragă.

Ea păru să se mai gîndească puţin, după care zîmbi.

– Nu sînt deloc obosită. Mi-ar face mare plăcere să vin cu tine.

– Aşa te vreau, spuse el ridicîndu-se deja şi întinzîndu-i mîna.

Cînd degetele ei le strînseră pe ale lui, se simţi mai tînăr cu zece ani decît cu o jumătate de oră în urmă.

În ciuda orei tîrzii, făcură o plimbare liniştiţi pe Fifth Avenue. Şoferul lui Win, un bărbat solid şi brunet, cu o înfăţişare extrem de potrivită pentru a-i speria pe necunoscuţi, îi urma la o distanţă de vreo doisprezece yarzi în Rolls-Royce-ul 1947, care fusese maşina preferată a lui Eileen.

Emoţionată de noutatea plimbării, Lisa Benedict îi vorbi lui Win despre munca şi speranţele ei de viitor.

Ca răspuns la întrebările lui, îi povesti despre copilăria petrecută la St. Louis şi despre California, despre anii cînd crescuse la rudele ei, despre şcolile pe care le urmase. Din nou el îi găsi relatările atît de pline de un optimism încăpăţînat, încît trebui să-şi folosească imaginaţia pentru a-şi da seama cît de tragică îi fusese existenţa în realitate.

Înainte să plece, el dăduse un telefon de la *Clubul Republican* şi acum o surprinse ducînd-o în salonul de la ultimul etaj al lui *Bond Building* din *Rockefeller Center* pentru o salată rece de homari, şampanie şi caviar. Îi arătă diverse puncte importante pe ferestrele imense în timp ce erau serviţi de chelneri în uniforme. Uluită de tot ce o înconjura, Lisa îi reproşă că se deranja atît de mult pentru ea. El zîmbi doar şi îi admiră chipul care strălucea în lumina lumînărilor.

La miezul nopţii o întrebă dacă voia să plece. I se părea prea devreme să o lase să plece şi, totuşi, prea tîrziu ca să o mai reţină. Ea încuviinţă şovăitoare şi părăsiră clădirea prin holul imens care ducea spre Sixth Avenue.

În drum spre hotelul ei, Win fu tăcut. O ciudată senzaţie de tulburare şi frustrare nu îi dădea pace. Avea impresia că o cunoştea pe fata aceea de o viaţă. Gîndul de a o vedea dispărînd în *St. Regis,* fără speranţa de a o mai revedea era o pedeapsă prea cumplită pentru plăcerea de a fi petrecut acea seară minunată alături de ea.

– Cînd te întorci în Arizona? o întrebă el în sfîrşit

temîndu-se puţin să audă răspunsul.

– Poimîine, spuse ea. Avem o şedinţă a noastră, la biroul din New York. N-o să fie plăcut, dar trebuie să fiu acolo.

– Vrei să-i transmiţi salutări din partea mea lui Harris Buhl cînd o să-l vezi? întrebă el. A trecut foarte multă vreme...

– Bineînţeles! zise ea. O să fie încîntat. A vorbit de tine atît de des...

– Bine...

Tăcu o clipă, făcîndu-şi curaj în spatele unui zîmbet trist.

– Mă întreb dacă vrei să-mi mai faci un serviciu, spuse el.

Ea îl privi agreabil.

– Cînd vei mai avea drum prin New York, sper să mă anunţi, spuse el şi rîse nervos. Aş menţine o legătură cu *Rainbow* şi Harris. Mi-ar face mare plăcere să te revăd...

Expresia de pe chipul ei îi spuse că subterfugiul său nu o păcălise.

– Nu prea mă pricep să mint, nu? întrebă el încet. Atunci, dă-mi voie să încerc să-ţi spun adevărul, Lisa. M-am simţit extraordinar în seara asta. Ştii, n-am mai fost în salonul acela în afara orelor de program de cînd s-a construit clădirea. Nu mi-ar plăcea să mă gîndesc că nu se va mai întîmpla. Pare o dovadă de egoism, ştiu. Dar dacă mi-ai face o vizită data viitoare, ai face o mare plăcere unui bătrîn.

– Nu eşti deloc bătrîn.

Rosti cuvintele acelea cu multă seriozitate însoţindu-le de un zîmbet care îi încălzi inima şi îl zăpăci plăcut.

– Şi mie îmi va face plăcere să te revăd oricînd. În fond, zise ea atingîndu-i mîna, o fată nu poate să se plimbe singură pe Fifth Avenue după ce se întunecă, nu-i aşa?

Încîntarea provocată de vorbele ei îl însoţi pînă la *St. Regis* şi îl făcu să poată îndura tristeţea de a o vedea dispărînd. Pe drum înapoi spre casă, fu torturat de sentimente contradictorii, alternînd între emoţia unui şcolar şi ruşinea unui bătrîn care nu ştie cum să se poarte la vîrsta lui.

Odată întors în biroul său familiar, cu tablourile de Renoir pe pereţi, se simţi alunecînd spre deprimare. Speranţa de a o revedea pe Lisa Benedict nu schimba faptul că ea pleca acum şi că nu se va întoarce probabil decît peste mult timp. Avea propria ei viaţă în Vest, în care se aflau, cu siguranţă, bărbaţi tineri, planuri de viitor. Indiferent ce promisiuni îşi făcuseră, probabil că nu avea să o mai vadă niciodată.

Brusc, exilul lui Win păru mai dureros ca oricînd după dispariţia lui Eileen. Îşi turnă un coniac în ciuda orei înaintate şi se plimbă prin casă în smoching, incapabil să se aşeze. Nu suporta ideea că o lăsase pe Lisa să-i scape printre degete. Dar îi lipseau atît pretextul cît şi curajul de a o opri.

În cele din urmă, se aşeză posomorît în fotoliul său, învîrtind coniacul în pahar şi privind absent prin încăpere. Avantajele intimităţii sale i se păreau atît de lipsite de farmec acum şi deloc familiare.

Cărţile, picturile, mobila foarte veche...

Deodată, privirea îi căzu pe numărul din ziua aceea al ziarului *Times,* pe care valetul i-l lăsase în locul obişnuit, pe măsuţa de lectură. Îl luă şi începu să îl răsfoiască, de parcă ar fi căutat ceva care să-l salveze.

Habar nu avea ce căuta. Dar înainte să-şi dea seama, răspunsul îi apăru în faţa ochilor ca prin farmec.

Era o reclamă pe pagina de *Divertisment.*

„Veniţi la cel mai senzaţional spectacol de pe pământ!

Mai sînt doar şase zile!"

Winthrop Bond oftă uşurat şi zîmbi. Hotărîrea fusese luată pentru el.

Circul se afla în oraş.

Nouăsprezece

5 martie 1955

Laura se îndrepta spre vila Dianei Stallworth de pe Fifth Avenue.

Stătea pe bancheta din spate a unei limuzine albe pe care Diana o trimisese pentru a o lua de la magazin. Lîngă ea se aflau cutii cu o jumătate de duzină de toalete de primăvară şi vară pentru care Diana avea planuri importante. Nu îi spusese despre ce era vorba, dar eleganţa toaletelor alese o făcu să bănuiască motivul. Erau două rochii de seară, două de cocktail din mătase chinezească, un costum superb cu pantaloni pentru întîlniri neoficiale şi o pijama extrem de senzuală evident pentru o seară romantică

petrecută acasă.

Luate la un loc, toaletele păreau ideale pentru etapa finală a promisiunii făcute de o femeie frumoasă bărbatului pe care îl iubeşte, de la jurămintele făcute în intimitate la sărbătorirea în public. Laura bănui că Diana era pe cale de a se logodi oficial.

Pusese foarte multă imaginaţie şi muncă în realizarea acelor modele, nu numai pentru că îi datora foarte mult Dianei, dar şi pentru că ajunsese să o placă.

Cînd Diana sosise la magazin cu şase luni în urmă, Laura fusese pregătită să o suporte ca pe o bogătaşă narcisistă căreia trebuia să-i satisfacă toate capriciile în schimbul faptului că îi era clientă. Diana reprezenta o provocare mai mare decît celelalte, căci era mult mai vizibilă în societate şi prezenta adesea modele pariziene în *Vogue* şi *Harper's Bazaar*. Trebuia neapărat să se poarte cu ea cu mănuşi.

Într-adevăr, la început, Diana păruse rece şi înfumurată cînd îşi rotise privirile prin magazin dîndu-i voie Laurei să-i ia măsurile. Fiind o clientă constantă a celor mai mari saloane pariziene, nu era deloc impresionată de magazinul aglomerat al Laurei. Stătu liniştită cît aceasta făcu cîteva schiţe preliminare şi schimbă cîteva cuvinte cu prietena care o însoţea.

Destul de ciudat, nici aspectul aristocratic al Dianei, nici bîrfele schimbate cu prietena ei nu o făcură pe Laura să nu o agreeze. Aceasta simţea ceva îngrijorat şi fragil în spatele acelei armuri a Dianei. Cinismul ei rece era evident o mască menită

să-i ascundă temerile în legătură cu propria feminitate. Părea să aibă mare nevoie de siguranţă.

Laura era bucuroasă să i-o ofere, căci era mişcată de faptul că o femeie atît de vizibilă şi admirată putea fi victima unor griji personale. Găsi în acea parte ascunsă a Dianei o legătură convenabilă cu propria ei personalitate pe care o exprima în modelele pe care le crea.

Spre suprinderea Laurei, Diana a fost încîntată de desene, cu atît mai mult cu cît aerul de superioritate făcu loc spontaneităţii unei eleve emoţionate cînd şi-a exprimat încîntarea. Cele două femei au trecut imediat de la discuţiile despre liniile generale ale toaletelor la întrebări despre materiale, garnituri şi accesorii. Deşi Diana era o clientă foarte pretenţioasă şi, fireşte, indiferentă faţă de costul lucrurilor pe care Laura le făcea pentru ea, era dezarmant de maleabilă în privinţa preferinţelor. Părea că vrea ca Laura să-şi urmeze propriile instincte estetice în crearea modelelor.

S-ar fi putut crede că Diana dorea prietenia Laurei la fel de mult ca munca ei. Era o schimbare plăcută faţă de celelalte cliente bogate ale Laurei şi aceasta răspundea dînd tot ce avea mai bun. Toaletele create de ea înmuiau aspectul monumental, aproape glacial al Dianei şi o făceau să pară umană aşa cum nu reuşea colecţia ei de lux.

Diana a fost atît de încîntată de lucruri, încît i-a convins pe cei de la *Vogue* să facă un editorial şi să le pozeze. Numărul respectiv apărea în cursul acelei luni şi Laura nu putea să ignore importanţa acestuia

pentru viitorul salonului ei. Prezentarea în *Vogue* împreună cu susţinerea Dianei Stallworth însemna recunoaşterea ei de către înalta societate, baza tuturor marilor designeri.

După acea primă comandă, Diana mai venise de cîteva ori cu diverse cereri de toalete. Dincolo de entuziasmul vădit al Dianei faţă de munca Laurei, mai era un element misterios dificil de indentificat. I se părea că, în toate modelele, Diana cerea ceva.

Laura ajunse să bănuiască faptul că acel ceva era înfăţişarea care să-l atragă pe viitorul soţ al Dianei, Haydon Lancaster. Era bine cunoscut faptul că îndelungata prietenie a Dianei cu frumosul posesor al *Medaliei de Onoare* şi emisarul lui Eisenhower trebuia să ducă în curînd la o logodnă oficială. Agitaţia Dianei în legătură cu toaletele şi îngrijorarea ei faţă de cît de bine va arăta cu ele dădeau de înţeles că era neliniştită în privinţa apropiatei logodne.

De aceea, Laura nu se miră prea mult cînd Diana o rugă să-i ducă ultimele creaţii acasă, să le poată proba într-un mediu familiar. Dorea cu disperare să fie perfecte, iar Laura era bucuroasă să-i facă pe plac.

Laura avea o idee foarte vagă cu privire la averea familiei Stallworth. Credea că avea o legătură cu chimicalele, dar nu era sigură.

Era absolut nepregătită pentru splendoarea casei

care îi apăru în faţa ochilor cînd şoferul intră pe poarta adresei de pe Fifth Avenue. Cu o structură elegantă neoclasică, albă, vila îi amintea Laurei de marile case europene pe care le văzuse în manualele de arhitectură la colegiu. Intrarea avea un aspect respectabil, cu coloanele sale masive, ca şi frontoanele şi pilaştrii care decorau faţada.

Chiar în momentul în care Laura se întreba dacă era posibil ca astfel de case să existe în New York-ul pe care credea că îl cunoaşte, şoferul şi un servitor în livrea veniră să o ajute să coboare şi să ia cutiile pentru a le duce în casă. Laura zări o pajişte cu arbuşti frumos îngrijiţi şi îşi imagină petreceri organizate vara cu o totală indiferenţă faţă de oraşul supraaglomerat de dincolo de zidul de granit.

– Vă rog să mă urmaţi, spuse valetul care îi deschise uşa. Domnişoara Diana vă aşteaptă.

Laura îşi dădu seama că intrase pe o uşă laterală şi că măreaţa faţadă a vilei destinată primirii oaspeţilor rămase invizibilă. Totuşi, ceea ce văzu în faţa ochilor era deja de ajuns. Valetul o conduse de-a lungul unui coridor cu măsuţe sprijinite de perete şi scaune aparţinînd unor diverse perioade istorice, a căror valoare trebuia să fie astronomică. Mesele erau din lemn de nuc sculptat şi din mahon, cîteva avînd suprafeţe de marmură, şi etalau porţelanuri atît europene cît şi orientale pe care Laura nu le putea aprecia. Pereţii erau decoraţi cu tablouri ale unor pictori despre care studiase la colegiu: Mary Cassatt, Rouault, Chagall, Matisse. Toate erau încadrate de

rame ornamentale şi luminate de cîte o mică lampă ascunsă.

Ochii Laurei îi ieşiră practic din orbite la vederea atîtor originale nepreţuite. Nu îi venea să creadă că o singură familie putea să posede asemenea comori. Nici nu îşi imagina cît plătise familia Stallworth pentru acele opere la licitaţiile de la Paris sau Londra.

Cu toate acestea, deşi era uluită de tablouri, îi era milă de ele. Păreau şi mai închise şi mai izolate acolo decît ar fi fost într- un muzeu. Laura bănui că locatarii acelei case treceau grăbiţi pe coridor îndreptîndu-se spre treburile lor, fără să le dea vreo atenţie picturilor, pe care îndelungata familiaritate le făcuse să devină invizibile. Pînze pentru care un student ar fi dat orice pentru a le putea privi ore în şir stăteau agăţate acolo, în singurătate, reduse la simple obiecte de decor.

Valetul o conduse sus cu un mic ascensor şi o pofti într-un salon puternic luminat ale cărui covoare groase şi mobilă *Sheraton* erau combinate cu o serie de peisaje europene datînd din secolul al optsprezecelea, în rame aurii, alături de cîteva portrete ale strămoşilor Stallworth. Mai erau, de asemenea, şi o superbă tapiserie *Aubusson* pe peretele interior şi o colecţie de porţelanuri franţuzeşti chiar mai impresionante decît cele de jos.

– Domnişoara Diana va veni imediat, spuse valetul. Doriţi să vă aduc ceva între timp?

– Nu, mulţumesc. Nu vreau nimic.

Laura se întoarse apoi să privească afară prin uşile franceze. Încăperea oferea o privelişte minunată

a parcului, cu debarcaderul şi chioşcul orchestrei vizibil în depărtare, iar lacul dincolo de el. Oamenii se plimbau pe jos sau cu bicicletele pe aleile parcului care avea o frumuseţe de ilustrată invizibilă de jos. Absolut, nu exista un singur New York. Căci acesta era unul pe care Laura nu îl cunoştea, a cărui existenţă fusese, pînă în ziua aceea, la fel de îndepărtată ca o notă de subsol dintr-o carte de istorie.

În salon, razele soarelui luminau firişoarele de praf din apropierea ferestrei. Era o încăpere mare, lungă de vreo zece metri, rezervată în aparenţă oaspeţilor care nu erau apropiaţi familiei. Mobilierul, deşi impresionant, nu era foarte cald.

Singurul lucru familial în afară de portretele de pe pereţi era un colţişor cu fotografii pe o masă cu piedestal. Laura se duse mai aproape. Înfăţişau diverşi membri ai familiei la diferite vîrste.

Era o fotografie amuzantă a Dianei împreună cu cele două surori ale ei. Acestea erau mult mai mari decît ea, căci acolo erau deja adolescente, în timp ce Diana era o fetiţă neastîmpărată de şase ani, care nu se simţea bine deloc în rochiţa de dantelă.

Laura aflase numele surorilor de la Diana, Christina şi Gilberte, dar nu ştia care cum era în fotografia aceea. Fiecare fusese una din cele mai invidiate debutante ale vremurilor respective şi amîndouă făcuseră căsătorii importante care legau averea Stallworth de altele pe măsură.

Diana, însă, cea mai mică, era, fără îndoială şi cea mai frumoasă, mai răsfăţată şi mai admirată dintre

cele trei. Ochii ei albaştri, silueta subţire, părul blond şi mătăsos înflăcăraseră imaginaţia tuturor. Fusese considerată cea mai atrăgătoare fată a generaţiei sale.

Deşi nu excelase nici la pensionul european, nici la *Smith,* mai multe povestiri copilăreşti ale ei, poezii şi eseuri şi-au făcut apariţia în paginile revistelor *Vogue* şi *Harper's Bazaar* de-a lungul anilor. Înalta societate americană o privea pe Diana ca pe o sculptură perfectă, superbă şi promiţătoare care îi aparţinea.

Pe măsuţă mai erau fotografii ale surorilor Dianei alături de soţii lor şi una mai veche cu mama şi tatăl lor. Doamna Stallworth era o femeie distinsă, cu ochi mari şi părul negru. Soţul ei, un bărbat înalt şi blond, cu un piept lat şi trăsături aspre, fusese cel care transmisese fiicelor sale culoarea deschisă a părului.

Domnul Stalllworth părea un bărbat puternic, obişnuit să obţină ceea ce voia. Cu toate acestea, Laura nu putu să nu observe că din fotografii lipsea un element care, în ochii lui şi ai celor din jur, trebuia să fie cel mai important – un fiu.

Acesta era secretul pe care fotografiile acelea încercau să-l ascundă. Domnul Stallworth, al cărui nume mic Laura nu îl ştia, nu avea nici un fiu care să-i ducă numele mai departe. Aproape că se simţea efortul său de a-şi ascunde dezamăgirea în timp ce îşi revărsa mîndria paternă asupra celor trei fiice.

Cît de uluitoare putea fi o fotografie, se gîndi Laura. În ele vedea nu numai sentimentele materne şi paterne pentru fiecare din fete, dar şi jocul de

personalităţi şi relaţii care îi unea ca familie şi, probabil, îi şi opunea unul altuia.

Evident că membrii familiei încercaseră să-şi ascundă adevăratele euri în dosul zîmbetelor studiate, dar nu reuşiseră în totalitate. Prin ele se puteau vedea secrete fizice şi de caracter de-a dreptul interesante. Erau chiar mai interesanţi, într-un fel, decît dacă ar fi fost în carne şi oase, înarmaţi, cu siguranţă, cu toate manierismele şi graţiile caracteristice clasei.

Cu acest gînd în minte, Laura se uită la cea mai recentă fotografie a Dianei. Aceasta înfăţişa o tînără de douăzeci şi ceva de ani, care dădea impresia că toată lumea i se afla la picioare. În spatele acelei atitudini clasice, Laura nu putu să nu distingă îngrijorarea interioară care o impresionase atît de mult la acea Diana pentru care crease modelele. Sclipea în umbra tenului ei perfect şi în irisurile ei ca nişte giuvaere, aproape la fel cum umbra unui nor se reflectă printre vălurelele de la suprafaţa unui lac albastru.

Acum credea că înţelegea de ce era astfel. Diana era la fel de cunoscută ca familia regală a Angliei, ai cărei copii trebuiau să crească şi să se căsătorească sub ochii atenţi ai unei întregi naţiuni. Diversele etape ale tinereţii ei erau la fel de bine cunoscute publicului ca propriei familii.

Cum putea o femeie să fie încrezătoare în sine sub presiunea zilnică a unei asemenea atenţii? Cum putea să se asigure că feminitatea ei era la înălţimea aşteptărilor atîtor oameni?

Într-adevăr, cum putea cineva să trăiască printre atîtea lucruri de preţ fără să se simtă intimidat de ele şi de trecutul lor? Cum putea Diana să lupte împotriva propriei personalităţi în mijlocul atîtor obligaţii?

Laura se mai uita încă la fotografiile de familie, căzînd pradă acelor gînduri nedorite la vederea casei Dianei, cînd un zgomot neaşteptat din încăperea alăturată îi întrerupse reveria. Părea un oftat profund sau un geamăt de durere.

În ciuda temerii de a se mişca din locul unde i se spusese să aştepte, îndrăzni să iasă încet din salon şi să se ducă spre camera alăturată. Pe măsură ce se apropia, zgomotul era şi mai distinct. Ca şi cum o persoană respira greu din cauza oboselii. Laura nu îşi putea da seama ce se întîmpla, doar dacă cineva nu muta mobila sau nu repara ceva.

Aruncă o privire şovăitoare înăuntru şi văzu ceva uluitor. În mijlocul unui alt salon, cu mai puţine articole de mobilier, tablouri şi fotografii, se afla un bărbat într-un trening gri, al cărui corp se contura în dreptul ferestrei.

Laura rămase cu gura căscată.

Bărbatul stătea în mîini.

Ea nu spuse nimic, ci doar privi în tăcere cum acesta umbla dintr-un capăt în altul al camerei, cu

picioarele uşor îndoite din genunchi, ocolind cu uşurinţă scaunele, canapelele şi măsuţele fără să atingă nimic.

Spre uluirea Laurei, bărbatul continuă să facă acest lucru timp de două minute, singurul indiciu al oboselii fiind eliberarea din cînd în cînd a aerului pe care ea o auzise din camera cealaltă. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva, decît poate la circ.

Se întrebă dacă nu cumva era puţin nebun. Poate era vreo rudă excentrică ale cărui ciudăţenii erau tolerate de familie.

Impresia fu şi mai accentuată cînd el o observă şi veni imediat spre ea, gîfîind.

– Hopa, zise el, cu chipul distorsionat din cauza sîngelui care i se lăsase în jos. Companie.

Înainte ca ea să poată găsi o formulă de salut politicoasă, el făcu un salt iute înapoi şi reveni în picioare. Avea ochi negri, sclipitori şi o privea curios, fără urmă de stînjeneală, în vreme ce răsuflarea lui anevoioasă răsuna între ei.

Laura se simţi ciudat de lipsită de apărare în faţa lui, nu numai datorită înălţimii şi forţei trupului său atletic, dar şi pentru că ea era o străină în casa aceea, iar el un cunoscut al acesteia.

Zîmbetul de pe chipul lui era, însă, molipsitor şi plin de urări de bun venit.

– Ei bine, spuse el gîfîind încă. Nu cred că ne-am mai văzut, nu? Eşti o prietenă a Dianei? Încîntat de cunoştinţă. Eu sînt Hal.

Laura îl recunoscu abia atunci, căci aspectul lui răvăşit ascundea prezenţa superbă şi elegantă din reviste şi ziare. Deci, acela era Haydon Lancaster, trimisul special admirat şi controversat al preşedintelui Eisenhower la NATO şi cel mai superb tînăr celibatar al naţiunii.

Atunci, acesta era viitorul soţ pentru care Diana avea nevoie de toate acele toalete splendide – şi, deci, motivul indirect al faptului că Laura se afla acolo în ziua aceea.

Deodată, mîna Laurei dispăru într-una mare şi bronzată, care era încă umedă în urma efortului de a sprijini un corp omenesc care trebuia să cîntărească vreo nouăzeci de kilograme, dacă nu şi mai mult.

– Ah, iartă-mă, te ud, spuse el privind-o. N-ar trebui, nu? N-ar face o impresie prea bună, nu?

Rîse.

– Sala de gimnastică de jos se renovează şi, fiindcă eram presat de timp, m-am gîndit să folosesc toată casa în acest scop astăzi. Mi s- a părut că zidurilor astea le-ar prinde bine să mai vadă şi altceva în afară de petreceri cu bancheri şi alţi membri ai înaltei societăţi. Şi e o sală de gimnastică atrăgătoare, nu crezi?

Părea să-l distreze propriul umor şi nu arăta deloc tulburat de împrejurările în care se cunoscuseră. Era, însă, cît se poate de conştient de Laura, căci ochii săi erau atenţi şi cercetători şi încă nu-i dăduse drumul mîinii. Pe ea nu o deranja umezeala palmei lui. Chiar şi transpiraţia care îi uda treningul, fruntea şi obrajii

părea firească şi, într-un fel, plăcută.

– Foarte atrăgătoare, spuse ea. Ai un fel foarte neobişnuit de a te antrena.

– Ah, asta? spuse el zîmbind. E o ciudăţenie a mea. Îmi place să văd lumea cu susul în jos. Încă de cînd eram mic mi-a plăcut. Obişnuiam să stau întins pe spate şi să mă uit în tavan, imaginîndu-mi că era o podea curată şi albă, pe care umblau creaturi nevăzute de noi, oamenii obişnuiţi. Cred că aveam o imaginaţie mult prea bogată.

Îi dădu drumul mîinii. O domina cu statura lui şi vitalitatea aceea o făcea să fie puţin nervoasă. Se simţea ca o păsărică speriată, ascunsă în sine, în comparaţie cu acel individ vesel şi expansiv.

Cînd se uită la ea, păru să-i simtă starea de spirit şi să i-o evalueze. Zîmbetul lui era plin de o ciudată înţelegere.

– Dar încă nu mi-ai spus cum te cheamă, zise el. Nu eşti o spioană, nu? Nu mă ţii sub observaţie pentru J. Edgar Hoover? Dacă stau să mă gîndesc bine, mersul cu capul în jos ar putea fi interpretat drept o înclinaţie spre comunism.

Ea scutură din cap, lăsîndu-l să o tachineze.

– Sau călătoreşti incognito? continuă el. Eh, ar fi ceva romantic. Nu ne-ar strica puţin romantism pe aici.

– Nimic din toate astea, spuse ea rîzînd. Am venit doar să aduc cîteva toalete domnişoarei Stallworth.

– Trebuie să fii Laura, zise el înseninîndu-se la

chip. Am auzit că trebuia să vii. Diana e înnebunită după lucrurile pe care le faci. Mă bucur că te-am cunoscut personal.

Pe ea o impresionă faptul că o cunoştea după nume. Era, evident, genul de om căruia îi plăcea să ţină minte persoane şi lucruri. Probabil că memoria făcea parte din munca lui la fel ca şi zîmbetul acela superb.

Părea să aibă în jur de treizeci de ani şi să combine maturitatea cu o spontaneitate copilăroasă care sugera păstrarea unei mici părţi de adolescenţă. Farmecul său în carne şi oase avea o calitate de Peter Pan care nu se observa în fotografiile pe care le văzuse Laura. Îl făcea să pară mult mai uman şi mult mai frumos, de asemenea. Era ca o gură de aer curat în mijlocul acelor lucruri vechi.

– Şi celălalt nume al tău e... nu, nu-mi spune..., zise el şi închise ochii concentrîndu-se, Blake. Laura Blake, spuse el pînă la urmă.

– Exact, exclamă Laura rîzînd fără să vrea.

O uimea faptul că un om atît de important ca el, care trebuia să ţină minte o mulţime de nume la cel mai înalt nivel al diplomaţiei internaţionale, îşi amintea numele unei persoane atît de nesemnificative ca ea.

Cît de ciudat era gîndul că îi purtase numele în minte timp de săptămîni întregi, asociindu-l cu Diana şi cu ideile despre rochii şi ocaziile la care erau purtate, ca şi cu întrebările despre cum arătau, oare, Laura şi magazinul ei. Acest lucru îi dădu Laurei

ciudatul sentiment că era cunoscută de multă lume, ceea ce era foarte plăcut.

– Nu te gîndi la asta, spuse el. Memoria n-a fost niciodată o problemă. N-am avut bătăi de cap cu lucrurile de care voiam să-mi amintesc. Cele de care aş vrea să uit mă deranjează, spuse el zîmbind. N-ai simţit nici o clipă acest lucru?

Urmă un moment de linişte. Laura era vrăjită de el şi îşi dădu seama cum de reuşea să creeze o asemenea impresie oriunde se ducea. Dar se simţea puţin stînjenită, de parcă în spaţiul cîtorva cuvinte, el îi arătase cît de mult din ea putea să atingă, deşi nu avea nici un gînd rău.

– Păi, mă bucur că toaletele par să dea rezultate, spuse ea ocolindu-i întrebarea. Diana e o femeie superbă şi n-aş suporta să nu- mi dau toată silinţa pentru ea.

– Se pare că o înţelegi mai bine decît oricine altcineva, spuse el admirativ. Scoţi în evidenţă femeia din ea mai bine decît acei creatori parizieni ale căror modele le aduce acasă. Bineînţeles, asta e doar părerea unui bărbat...

O privi mai atent.

– Pun pariu că porţi unul din modelele create de tine, spuse el. Nu-i aşa?

Laura încuviinţă uitîndu-se la taiorul simplu pe care îl purta. I se păreau cît se poate de obişnuite, mai ales în comparaţie cu ce adusese pentru Diana.

– Habar n-am cum faci, spuse el gînditor,

frecîndu-şi bărbia în timp ce o studia. Cred că ştii ceva despre femei ce nişte tipi ca mine trebuie să înveţe. Ai un mare talent.

– Mulţumesc.

Laura roşi uşor. Nu exista nici o îndoială că era un politician înnăscut. Înfăţişarea şi comportamentul lui erau însoţite de o memorie extraordinară care îi servea în orice împrejurare. La fel cum splendidul său păr negru, trupul de atlet şi ochii sclipitori erau făcute pentru fotografiile din presă care sfărîmau inimile a nenumărate femei – căci Haydon Lancaster era considerat cel mai sexy personaj public care existase vreodată.

El aruncă o privire încăperii din spatele ei.

– Ai mai fost aici vreodată?

Laura scutură din cap.

– E o casă frumoasă, nu? spuse el.

– Da, aşa este. Unele din picturile de jos se aflau în manualul meu de artă de la colegiu. N-aş fi crezut niciodată că există asemenea colecţii particulare, cu atît mai puţin că voi ajunge să văd una.

– Vino, spuse el arătînd spre o uşă din partea cealaltă a salonului. Să-ţi arăt ceva neobişnuit.

Atingîndu-i cotul uşor, o conduse dincolo de o uşă dublă care dădea într-un superb solariu plin de plante exotice şi mobilier din trestie indiană.

Laura privi pe ferestrele acelea mari. Central Park părea aproape tropical cînd era văzut dintr-un asemenea mediu luxuriant.

Se întoarse să-i zîmbească lui Hal Lancaster. Aşa cum stătea acolo, cu transpiraţia încă umezindu-i pielea bronzată şi treningul, părea să facă parte integrantă din acea încăpere. Arăta atît de exotic şi plin de o energie ciudată.

– E minunat, spuse ea.

– Acum uită-te acolo, îi spuse el arătîndu-i spre colţul opus uşilor duble.

Laura îi urmări privirea şi văzu un bazin fermecător plin cu peşti tropicali, pe fundul căruia se aflau o mulţime de monede aruncate, fără îndoială, de nepoţii şi strănepoţii familiei Stallworth de-a lungul anilor. Apa curgea în bazin printr-un frumos dispozitiv din aur de forma unui peşte cu gura deschisă.

Lîngă bazin se afla o mică statuie care înfăţişa o balerină. Era înaltă de vreo jumătate de metru şi avea un braţ ridicat, de parcă tocmai aruncase o monedă în apă. Făcea o figură foarte frumoasă în atmosfera plăcută a încăperii.

Aproape instantaneu, însă, forma feţei şi a trupului balerinei o făcu pe Laura să-şi dea seama de motivul zîmbetului de pe chipul lui Haydon.

Fetiţa nu înfăţişa pe nimeni altcineva decît pe Diana Stallworth la opt, nouă ani, surprinsă în rochiţă de tul şi balerini de către un sculptor care o crease intenţionat în stilul dansatoarelor lui Degas. Erau uşor de recunoscut buzele şi ochii strălucitori ai Dianei, bărbia ei ovală şi trupul subţire, chiar şi la vîrsta aceea fragedă.

– Seamănă, nu? Şi după atîta timp, spuse el.

– E superbă, zise Laura.

– A fost realizată de un anume Foré, spuse el. Bănuiesc că a fost celebru la vremea lui. A murit la puţin timp după ce a făcut asta.

Laura recunoscu imediat numele lui Octave Foré. Îi văzuse sculpturile la *Metropolitan Museum.* Era un modernist, apropiindu-se de cubism în mai toată opera sa, dar, pentru statuia aceea, apelase cu afecţiune la impresionism. Murise cu vreo cincisprezece ani în urmă, îşi aminti Laura. Poate fusese bolnav cînd realizase statuia. Părea să fi pus în ea ultimele fărîme de tinereţe şi sănătate, parcă pentru a ţine la distanţă boala care îi punea capăt zilelor. Statuia era plină de farmecul pre-adolescenţei.

– Era drăguţă, nu? spuse Haydon Lancaster. Nu o cunoşteam prea bine pe atunci. O văzusem doar la o petrecere. Dar o ştiam ca pe zvăpăiata cu cea mai ascuţită limbă pe care am auzit-o vreodată. Deloc ca pe o balerină docilă. Se încruntă. Dacă stau să mă gîndesc bine, şi acum are limba la fel de ascuţită, spuse el. Dar sînt sigur că nu i-ai cunoscut-o. E rezervată pentru tatăl ei şi pentru mine – cînd o prindem pe picior greşit.

Întinse mîna să mîngîie fustiţa balerinei. În clipa aceea, privirea i se opri asupra trupului mărunt al Laurei, cu o admiraţie atît de delicată şi elocventă, încît aceasta avu impresia că fusese sărutată.

Era limpede că Haydon Lancaster se afla la începutul maturităţii şi se pricepea extrem de bine la

femei. Ba mai mult, nu se temea să-şi arate admiraţia.

Nu spuse nimic, ci doar o urmări pe Laura care îi privea mîna atingînd şoldurile balerinei şi trecînd uşor un deget peste scobitura spatelui ei.

Laura aproape că roşi, atît de ciudat era sentimentul de intimitate care se înstăpînise între ei prin intermediul statuii.

– Aici m-au nimerit cînd am fost în Coreea, spuse el atingînd punctul de lîngă baza şirei spinării. Dacă n-aş fi făcut toate acele exerciţii ca să-mi menţin muşchii tari, aş fi ajuns probabil să merg în baston tot restul vieţii, spuse el şi îi zîmbi. Asta ar fi o explicaţie a purtării mele ciudate.

Ea nu spuse nimic. O durea gîndul că un trup atît de perfect fusese atins de armele crude ale războiului. Hal părea atît de echilibrat fizic, încît nimeni nu ar fi crezut că sub acel trening banal se aflau răni adînci.

Zîmbetul lui Hal dispăruse, căci acele gînduri o umpluseră de o milă aproape mult prea dureroasă şi, de asemenea, de o amărăciune pe care nu o putea exprima.

– Te interesează arta, Laura? o întrebă el schimbînd subiectul. În fond, nu eşti altceva decît o artistă. Îmi imaginez că ai ochiul format pentru pictură şi alte chestii din astea.

– Destul ca să-mi fac o idee de cît valorează picturile din casa asta, spuse ea. De fapt, am studiat arta o perioadă la colegiu. Acel Chagall de jos se afla

pe coperta unuia din manuale.

– Eşti pictoriţă? Sculptoriţă?

Ea ezită o fracţiune de secundă înainte de a scutura din cap.

– Eu... nu. Sînt doar o admiratoare.

– Ei bine, eu sînt, spuse el cu un zîmbet plin de mîndrie. Nu un artist, dar un desenator, oricum. Un creator de benzi desenate poate ar fi mai exact. Habar n-am despre artă, dar îmi place foarte mult să desenez. Sînt un amator şi mă mîndresc cu asta.

– Foarte bine, spuse ea. Cred că-i mai bine să ai curajul să te murdăreşti pe mîini decît să stai să te uiţi.

– Drăguţ din partea ta că spui asta, zise el. Dar nu o faci doar din diplomaţie, nu? Pentru că sînt nevoit să trăiesc toată ziua cu astfel de oameni.

Laura scutură din cap.

– Eh, atunci e bine, zise el. Dar, nu-ţi face griji, n-am nevoie de încurajări. Ştii, îi spuse el apoi pe un ton confidenţial, în dormitorul Dianei e un portret al ei făcut de mine. Cred că l-a pus acolo ca să mă simt eu bine şi, bănuiesc, ca să fie sigură că nu-l mai vede nimeni. E prea urît ca să-l pună în altă parte. Poate o să-l vezi într-o bună zi, dar dacă acest lucru o să se întîmple, ai grijă să nu rîzi prea tare.

– Promit, spuse Laura. Deşi, sînt sigură că e minunat.

– Deci, pînă la urmă, eşti o diplomată, spuse el cu un zîmbet plin de neastîmpăr şi o oarecare tandreţe.

Privirea lui părea să o ia şi să o ducă înăuntru,

unde îşi avea rădăcina infinita sa încredere. Ea se simţi dezbrăcată de cercetarea lui atentă şi învăluită în farmecul lui. Într-adevăr, era mult mai frumos decît arătau fotografiile.

Pentru o clipă, tăcerea dintre ei se prelungi. El nu îşi lua ochii de la Laura, iar aceasta căuta cu disperare cuvintele care să rupă vraja.

– Ei, spuse ea în cele din urmă, ar trebui să mă întorc, altfel Diana va crede că am dispărut.

– Aşa e, spuse el zîmbind puţin trist. Un lucru tot am învăţat de la viaţă şi anume că oamenii trebuie să se întoarcă mereu. Acolo unde e nevoie de ei, vreau să spun.

Cît de ciudat suna acea expresie! Era ca şi cum ar fi avut toată viaţa la dispoziţie pentru a sta de vorbă şi a se juca cu ea, ca doi copii, şi era dezamăgit să o vadă luată de lîngă el de nişte răspunderi de adult. Totuşi, el era cel ocupat, omul public, cu o mie de obligaţii.

Regretul lui atinse o coardă sensibilă în Laura. Era limpede că păstrase o legătură cu copilul care fusese, aşa cum nici un adult pe care îl cunoscuse Laura nu putea să o facă. Nu întîmplător purtarea aceea capricioasă o făcuse să se gîndească la Peter Pan.

Dintr-odată, acest lucru o iritä şi simţi un impuls irezistibil de a se depărta de el, cu atît mai mult cu cît zîmbetul lui devenea din ce în ce mai cald.

– Mi-a făcut plăcere, spuse el întinzîndu-i mîna.

– Şi mie la fel, zise ea cu un glas stins.

El îi luă mîna şi i-o ţinu cu grijă de parcă ar fi fost un pui de găină abia ieşit din găoace.

Acum, că atmosfera despărţirii plutea între ei, expresia din ochii lui se schimbă. Magnetismul irisurilor lui întunecate era atît de puternic, încît Laura îşi feri privirea.

O voce din prag o făcu aproape să tresară.

– Deci aici te ascundeai. Mă întrebam dacă nu cumva te-ai rătăcit, Laura. Ţi-a arătat Hal cum eram ca balerină?

Sclipind ca un miraj în pragul uşii, purtînd o pereche de pantaloni albi şi o bluză de mătase pe care Laura le recunoscu ca aparţinînd lui Balenciaga, Diana Stallworth îşi privea cei doi oaspeţi cu ochii ei albaştri şi limpezi.

Hal dădu drumul mîinii Laurei şi porni repede spre fata aceea superbă din prag. O sărută pe obraz şi o cuprinse pe după umeri.

– Doar n-ai de gînd să-mi murdăreşti costumul *Balenciaga,* nu? îl întrebă ea înfiorîndu-se puţin, după care îi întoarse sărutul şi îl bătu pe piept posesiv. Eh, cred, totuşi, că n-are nimic.

O privi pe Laura din îmbrăţişarea lui.

– Ce mai faci, Laura? Mă bucur că ai reuşit să vii atît de devreme. Cred că astăzi e ziua cea mare, nu?

Laura zîmbi.

– Sper că totul e în regulă.

Se întoarseră cu toţii în salon. Laura avu impresia că o vede pe Diana privind-o cu coada ochiului.

Aceasta mergea cu obişnuita ei graţie, pulpele lungi şi şoldurile suple mişcîndu-se în perfectă armonie, în timp ce Hal o ţinea pe după umeri. Laura aproape că îi simţea fericirea.

Cu toate acestea, un al şaselea simţ o făcu conştientă de acea nesiguranţă pe care o observase la Diana şi altă dată, chiar şi în cele mai fericite clipe. Era chiar mai vizibilă acum.

Ajungînd în salon, Diana se desprinse din îmbrăţişarea lui Hal.

– Noi, fetele, avem treabă, probăm toalete care să vă facă plăcere vouă, bărbaţilor. Ce-ar fi să te duci să faci un duş şi să ne vedem la prînz? Hai să mîncăm devreme. Trebuie să fiu la un vernisaj la două şi jumătate.

Hal se uită la Laura.

– Acum ai înţeles ce-am vrut să spun? o întrebă el. Fiecare trebuie să fie undeva. Mi-a părut bine, Laura. Ai mare grijă de ea, adăugă el făcînd un semn spre Diana.

Şi, după ce făcu cu mîna, dispăru pe coridor.

– Ei, spuse Diana întorcîndu-se spre Laura cu un aer autoritar. Începem?

Vocea îi era prietenoasă, dar, într-un fel, tăioasă.

S-ar fi putut crede că tocmai se întîmplase ceva extrem de neplăcut, ce acum, din fericire, se terminase.

Douăzeci

O săptămînă mai tîrziu, Laura stătea singură în atelierul din spatele magazinului.

Era unsprezece şi jumătate dimineaţa şi se simţea ca şi cum s-ar fi aflat în ochiul unui uragan. Volumul de muncă luase amploare foarte mult de cînd faptul că Diana Stallworth era clienta firmei *Laura, Ltd.* devenise binecunoscut printre bogătaşii din New York, Philadelphia, Boston şi chiar Washington. Noi clienţe aşteptau pentru programări, iar Laura şi croitoreselo ei nu mai făceau faţă nici măcar pentru cele mai fidele cliente.

Dimensiunea redusă a magazinului părea mai

chinuitoare ca oricînd. Cuvintele lui Tim din urmă cu cîteva luni se adeveriseră: Laura nu era pregătită să facă faţă pieţei pe care propria ei muncă o crease. Ceva trebuia să cedeze în curînd. Ori avea să fie silită să înceapă să refuze comenzi, ori avea să-şi ia inima în dinţi şi să deschidă o fabrică proprie pentru a-şi produce confecţiile, ceea ce ar fi fost un mare risc financiar.

În acea clipă, în mod absurd, era singură în magazin. Meredith şi Judy, asistenta ei, se aflau la o întîlnire cu un designer de materiale din Canada ale cărui creaţii îi impresionaseră pe Tim şi pe Laura în ultima vreme. Una din agentele comerciale, Sheila, se îmbolnăvise, iar cealaltă, Pam, avusese o pană de cauciuc pe Williamsburg Bridge şi nu avea să sosească înainte de prînz. Rita se dusese pînă la atelier la croitorese, iar Tim, ca de obicei, era într-una din misterioasele dar foarte necesarele lui misiuni care îl ţineau departe de magazin mai tot timpul.

Laura trebuia să rămînă singură pe baricade pînă avea să vină Pam. O clientă importantă din Long Island, domna deForest urma să sosească la ora unu pentru a proba cele trei rochii pe care Laura i le terminase săptămîna aceea. Nu avea nimic de făcut decît să stea să aştepte.

Lucra grăbită la un model pentru o nouă toaletă, cu gura plină de ace şi cu carneţelul de schiţe deschis pe un scaun în faţa ei, cînd auzi o bătaie uşoară în uşa atelierului.

Cînd îşi ridică privirea, îl văzu pe Haydon Lancaster zîmbindu-i.

„Oh, nu." Acel gînd îi veni în minte înainte să înţeleagă ce însemna.

– Te-am prins într-o zi slabă?

O clipă nu ştiu ce să-i răspundă şi rămase, pur şi simplu, încremenită, privindu-l.

– Nu-mi spune, zise el. Toată lumea e în pauză, numai tu ai rămas să ai grijă de magazin.

Cu gura plină de ace, Laura încuviinţă.

El observă că pălise brusc şi se simţi jenat.

– Ei bine, nu te voi împovăra cu o vizită nedorită, spuse el atunci. Mă aflam prin zonă trebuind să mă întîlnesc cu doi tipi de la bursă şi memoria mea fotografică mi-a spus că magazinul tău e pe undeva pe aici. Aşa că mi-am zis să trec să te salut.

Laura îi aruncă un zîmbet chinuit şi începu să scoată acele cît de repede putea.

– Pfiu, spuse ea oftînd cînd termină. Bună ziua, domnule...

Privirea lui însă o opri:

– Hal, spuse ea atunci.

– Aşa, zise el intrînd în atelier şi postîndu-se în faţa mesei de lucru.

Era îmbrăcat într-un costum negru cu dunguliţe foarte subţiri şi cel mai frumos palton din caşmir pe care ea îl văzuse vreodată. Purta hainele cu o graţie uluitoare şi apărea din ce în ce mai des pe listele *Celor Mai Bine Îmbrăcaţi Bărbaţi* de cînd devenise o

figură politică după întoarcerea din război.

În comparaţie cu eleganţa lui, Laura se simţea prost îmbrăcată în halatul ei de lucru. Şi, în ciuda zîmbetului fermecător pe care i-l arunca, golul din stomac nu îi dădea voie să-l salute cum trebuia.

– Frumos din partea ta că ai trecut pe aici, izbuti ea să spună zîmbind slab. Ce mai face Diana?

– E înnebunită după toaletele tale, dar se întreabă cînd să le poarte, zise el. Îi e teamă să strice rochia verde la o ocazie care să nu o merite. Aşa că, deocamdată, se gîndeşte...

În clipa aceea, Laura realiză că o femeie ca Diana nu putea să poarte o toaletă mai mult de două ori. Îşi mai aminti, de asemenea, de bănuiala ei că petrecerile care aveau să sărbătorească logodna cu Hal urmau să înceapă în curînd. Acest gînd o făcu să se simtă şi mai stînjenită pentru faptul că se afla singură cu el.

Urmă o pauză, timp în care el o ţintui cu privirea. Parfumul lui o sufoca, aducînd şi aerul curat al dimineţii.

– Deci, spuse el uitîndu-se pe geamul care despărţea atelierul de salonul de prezentare, aceasta e *Laura, Ltd.*

– O mare parte, spuse ea. Mai avem oameni care lucrează într-un atelier din colţul străzii. Acolo sînt croitoresele. Dar clientele vin aici.

– Mi-am permis să mă uit la toaletele tale, spuse el arătînd spre manechine. Reclamele nu sînt pe măsura

muncii tale. Faci, într-adevăr, minuni.

– Îţi mulţumesc, spuse ea.

Ochii lui negri părură să se încălzească subit. Deodată, timpul păru să se întoarcă la acea ultimă clipă în solariul Dianei cînd, încă ţinîndu-i mîna, el o privise cu o expresie atît de plină de căldură şi regret încît ea s-ar fi topit dacă n-ar fi apărut Diana.

Acum, însă, Diana nu mai avea cum să apară. Erau singuri.

– Bănuiesc că ai o zi foarte plină, spuse el. Cliente şi aşa mai departe...

– Foarte, spuse Laura care nu se simţea în apele ei.

– Ia te uită cît s-a făcut ceasul, spuse el. Nu mi-am dat seama că e aproape prînzul. Ar trebui să plec. Bănuiesc că aştepţi pe cineva...?

– Doamna deForest trebuie să vină la unu, spuse ea. Dar am atîtea de făcut...

– Îmi închipui că ţi-ai adus un sandviş, ceva, din moment ce ştiai că vei fi atît de prinsă, spuse el.

Laura tăcu. Adevărul era că nu se gîndise la prînz, într-atît de preocupată fusese de noul model la care lucra. Adesea se întîmpla să uite să mănînce în timpul zilei pînă cînd cineva de la magazin îi aducea aminte. Munca o ţinea prea ocupată ca să se mai gîndească la mîncare.

– Dacă nu te superi, aş vrea să-ţi fac o mică observaţie, îi spuse Hal Lancaster. Cred că nu te hrăneşti destul de bine, Laura. Eşti cam palidă şi pari

să te oboseşti prea mult. Ce spune mama ta despre felul cum arăţi?

– Mama a murit... cu mult timp în urmă, zise Laura.

Expresia lui se schimbă subit. Ochii îi erau plini de o compătimire atît de intensă, încît Laura se simţi aproape jenată de propriile cuvinte.

– Îmi pare rău, spuse el. Mamele sînt importante. Iartă-mă dacă am făcut o gafă.

– Nu-i nimic, spuse ea zîmbind.

– Oricum, cu atît mai mult ar trebui să ai grijă de tine, zise el. N-ai pe nimeni care să se ocupe de tine?

Laura se gîndi la Tim. Îi spunea tot timpul să aibă mai multă grijă de ea, să se odihnească mai mult, să mănînce mai mult. Dar aceste mustrări nu puteau ţine pasul cu volumul muncii.

Totuşi, hotărî să nu-i spună lui nimic din toate acestea. Pur şi simplu ridică din umeri şi se uită la el.

– Atunci, lasă-mă pe mine să joc acest rol, să zicem cel puţin o oră, spuse Hal. Ştiu un local plăcut la numai două blocuri distanţă. Nu o să dureze mult.

Avea ceva copilăros, aproape inocent, care o fermeca. Simţi că nu se mai putea concentra asupra lucrului.

– N-ar trebui să plec, spuse ea. Pam nu va sosi înainte de amiază şi telefonul ar putea să sune...

– Mai sînt douăzeci de minute doar, zise el. Îi pot lăsa un bilet.

Logica lui era extraordinară.

– Lucrez la ceva care trebuie neapărat terminat astăzi, spuse ea continuînd să se împotrivească.

– Vei lucra mai bine după ce vei mînca ceva. Ai nevoie de energie.

– Eşti foarte drăguţ...

– E un loc foarte plăcut, spuse el. Îi cunosc pe proprietari. Domnul şi doamna Goldman te vor plăcea la nebunie. Ea face cea mai bună salată de cartofi din Manhattan. Şi, în plus, nu m-ar mira să-ţi trimită o mulţime de cliente. Are un număr incredibil de prietene...

Laura îi aruncă o privire lungă, plină de scepticism.

– Să nu spui nu?

Făcu rugămintea pe un ton de întrebare, ademenitor.

Laura cedă. Cu un zîmbet de reproş amuzat, lăsă creionul să cadă pe masă.

– Mă duc să-mi pun paltonul, spuse ea.

– Uf, spuse el oftînd bucuros şi privindu-i trupul mărunt cînd se ridică şi îşi scoase halatul. Drăguţ din partea ta. N-o să regreţi. Îţi promit.

Se dădu puţin înapoi pentru a-i face loc să treacă. Văzînd magazinul gol în faţă şi simţind trupul înalt al lui Haydon Lancaster în spate, Laura spera să aibă dreptate.

Localul era mai aglomerat decît îşi închipuise Laura. Era înţesat de oameni gălăgioşi pe ale căror chipuri se citea satisfacţia faţă de mîncare şi ambianţă, dar şi preocuparea pentru problemele de zi cu zi. Aproape toţi erau oameni de afaceri din împrejurimi şi secretare. Cîţiva, judecînd după costumele scumpe şi aspectul îngrijit, puteau fi angajaţi ai bursei de pe Wall Street sau bogătaşi atraşi de reputaţia localului.

Laura privi zîmbind cum Hal dădu comanda unui chelner grăbit şi nervos, care la rîndul său, i-o transmise strigînd unui bucătar din spatele tejghelei care o înregistră fără să dea nici cel mai mic semn fizic cum că ar fi auzit.

Peste cîteva clipe, un bărbat slab şi cu aspect obosit, purtînd o pereche de pantaloni largi şi un şorţ murdar veni să-l salute pe Hal şi să-i fie prezentat Laurei. Era Myron Goldman, proprietarul. Îl trata pe Hal cu un ciudat amestec de respect şi familiarism, care, la început, o şocă pe Laura.

Apoi, îşi dădu seama că domnul Goldman, un om foarte ocupat la ora aceea de vîrf, considera că faptul de a-şi face timp să-i salute pe tînărul diplomat şi prietena lui era un gest de mare ospitalitate. Familiarismul lui fără urmă de zîmbet era, în realitate, un semn de respect.

Izbuti să schiţeze un zîmbet pentru Laura, care parcă îi provoca durere, după care se întoarse grăbit la lucru, nu înainte de a-i informa că pîinea tocmai era scoasă din cuptor, iar salata de varză era extraordinar de bună în ziua aceea.

Cînd rămaseră singuri, Hal o privi pe Laura cîteva clipe fără să spună nimic, avînd pe chip un zîmbet slab. Atinse paharul de apă din faţa lui şi apoi observă cartonaşul de sub el, pe care scria: *„Goldman's Delicatessen, cele mai bune mîncăruri evreieşti"*, avînd alături un simbol ebraic şi o mică imagine a unui cuţit şi a unei furculiţe.

– Să nu rîzi, zise el scoţînd un pix din buzunar. Ţi-am spus că sînt un desenator amator şi acum o să-ţi demonstrez. Asta îţi va arăta cît de mult am încredere că n-o să rîzi de mine.

Începu să deseneze cu mişcări iuţi, nervoase, uitîndu-se de la cartonaşul pătat de apă la Laura. Ochii i se făcură mici în timp ce îi studia chipul. La un moment dat, ezită destul de mult, de parcă ar fi încercat să se decidă încotro să apuce, după care continuă repede pînă termină.

– Poftim, spuse el dîndu-i cartonaşul fără nici o ceremonie.

Laura privi desenul în linişte. O ului. Deşi îi lipsea studiul, dădea dovadă de o reală sensibilitate, un evident simţ al proporţiilor şi, de asemenea, un curios simţ al umorului. Îi surprinsese chipul oval deasupra trupului mărunt, forma părului ei negru şi chiar şi

mîinile. Erau vizibile şi cutele puloverului şi nici medalionul de la gît nu îi scăpase.

Eşti foarte talentat, îi spuse ea atunci cu toată sinceritatea. Ar trebui să desenezi mai mult. Ai încercat să şi pictezi?

El ridică din umeri.

N-am timp. Asta-i viaţa, Laura. Trebuie să sacrificăm un lucru pentru a face un altul.

Ea se uită din nou la desen, încercînd să-l facă să nu i tremure în mînă.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă el.

– Mă tem că m-ai surprins prea bine, zise ea. Par isterioriată ca o şcolăriţă.

El păru abătut.

– Aşa te simţi? Eu te fac să te simţi astfel?

– Nu, spuse ea rîzînd. Nu tu. Eu însămi. Mă tem că nu sînt cea mai curajoasă persoană din lume.

Scutură din cap zîmbind din cauza cuvintelor alese.

– Păi, nu ştiu ce să spun, zise Hal. Eşti creierul unei afaceri foarte bune, de succes. Angajezi oameni, ai foarte mult talent. Şi te impui. În fond, femei ca Diana Stallworth nu îşi cumpără toaletele de la oricine. Mie îmi pari o tînără inteligentă, talentată şi ambiţioasă pe care o aşteaptă un foarte mare succes.

Laura zîmbi, uimită de a se auzi descrisă prin ochii altcuiva, dar conştientă de faptul că asculta părerea unui diplomat de profesie.

– Pe de altă parte, adăugă el, unii oameni nu îşi mărturisesc ambiţiile foarte uşor şi îi înţeleg. Preferă să trăiască liniştiţi în lume decît să încerce să o cucerească. Nu sînt sigur că e ceva chiar atît de rău.

Laura îi simţi privirea aţintită asupra ei şi, pentru prima oară, nu vru să i-o întîlnească. Părea să o cunoască mult prea bine. Capacitatea lui de înţelegere îi sublinia puterea de intuiţie.

Privirea lui o încălzi plăcut, dar simţea aceeaşi panică pe care o cunoscuse la Diana. Unei părţi din ea îi plăcea mîngîierea sinceritătii şi farmecului său, în timp ce o altă parte din ea ar fi vrut să fugă de el pînă nu era prea tîrziu.

„De ce-oi fi venit? Probabil că sînt nebună." Gîndurile i se învălmăşeau în minte, luptînd împotriva blîndeţii lui şi, totuşi, o cucerise deja. Propria ei imagine o privea de pe cartonaş, modificată de el pentru a-şi exprima interesul şi înţelegerea. Ar fi vrut să se afle la sute de mile distanţă de locul acela. Ar fi vrut să nu-l fi întîlnit niciodată. Dar acele dorinţe veneau prea tîrziu. De acest lucru era cît se poate de sígură, sigură pînă la disperare.

Nu îi spuse că aceea nu era prima demonstraţie a talentului său artistic. Văzuse şi portretul Dianei în dormitorul acesteia, deşi nu ea i-l arătase. Era cu totul diferit de ceea ce făcuse cu cîteva clipe mai înainte, atît ca stil, cît şi ca subiect. Diana era înfăţişată prin nişte linii verticale, reci şi nu zîm-

boa. Hal reuşise să facă aluzie la încordarea dinăuntrul ei fără să pună accent, însă, pe acest lucru.

Avea dreptate, fără îndoială, cu privire la motivul pentru care Diana ţinea portretul în dormitor: pentru a i face plăcere lui Hal şi pentru a-l avea aproape, dar şi pentru a-l feri de ochii curioşilor.

– Oricum, păstrează-l, spuse Hal despre desenul din mîna ei. Aş vrea să-l păstrezi.

– Ah, nu, nu pot, spuse ea încet cînd chelnerul îi aşeză farfuria în faţă şi plecă repede să aducă un alt şervet pentru Hal. Zău...

Hal păru jignit.

– Trebuie, spuse el. Ce rost are să faci portretul unei persoane dacă nu i-l poţi da? Şi, în plus, o să-ţi amintească de mine. Ai fost destul de drăguţă să-mi arăţi o mică parte din tine. De ce să nu păstrezi şi tu această mică parte din mine? O să mă simt mai bine...

Cuvintele lui se încolăciră strîns în jurul ei, pline de aluzii tăcute şi înţelesuri ascunse. Începea să îşi dea seama că avea mult mai multe calităţi decît o memorie foarte bună şi un instinct înnăscut pentru diplomaţie. Era un om extraordinar de inteligent şi mult mai sensibil decît îi cerea profesia. Acesta era adevărul secret al farmecului său, împreună cu singurătatea dulce şi aproape tristă căreia cu greu îi puteai rezista.

– Îţi mulţumesc, spuse Laura atunci. Eşti foarte drăguţ.

– Deloc, zise el zîmbind. Poţi să-l arunci imediat ce ajungi acasă, dar să nu-mi spui.

Vorbea de parcă el ar fi fost amatorul stînjenit şi ea, criticul sever. Dar ea nu putea să nu aibă senzaţia că el îşi crease un avantaj asupra ei făcînd acel desen şi convingînd-o să-l primească. Se trezi că mîinile îi tremură din nou cînd împături hîrtia şi o vîrî în poşetă.

Ştia că nu o va arunca.

– Bănuiesc că ai o perioadă foarte plină, spuse el şi ea încuviinţă.

– Dar tu?

– Luni trebuie să plec în Europa, zise el. La Paris, la sediul NATO. E o treabă foarte obositoare diplomaţia asta. Trebuie să te chinuieşti foarte mult ca să realizezi extrem de puţin. Dar, bănuiesc că lumea n-ar putea exista fără ea, zise el privind-o şovăitor. O să stau plecat o vreme. Poate chiar o lună. Tu ce o să faci?

– O să lucrez, spuse ea. Cred că o să treacă foarte mult pînă-mi voi lua prima vacanţă.

– O altă Lege Lancaster, spuse el zîmbind. Oamenii trebuie să fie într-un anumit loc, nu?

Ea încuviinţă.

– Aşa cred.

– Eh, mă bucur că am reuşit să te văd înainte să plec.

Tristeţea îi apăru din nou în privire, o umbră ciudată pe fundalul căreia chipul lui frumos era ca o

icoană a tot ce era tînăr, bărbătesc şi promiţător. Laura îi privi părul negru, mîinile şi umerii puternici de sub haină. Totul o umplu de o spaimă involuntară pe care nu o mai simţise niciodată.

Avea impresia că plecarea lui în Europa era o salvare pentru ea.

Numai că acel gînd nu era deloc liniştitor. Căci ceva îi spunea că nu va trece mult şi îl va revedea pe Hal Lancaster.

Gînd care o speria mai mult decît orice altceva.

Douăzeci şi unu

Următoarele patru săptămîni au fost un amestec chinuitor de groază şi nelinişte pentru Laura.

A muncit la magazin mai mult ca oricînd şi nu din dorinţa ei. Lucrurile scăpaseră atît de mult de sub control, încît Tim ajunse să negocieze cu Millie Edelman să dubleze contractul cu *Laura, Ltd.* Toată lumea, de la Meredith pînă la Millie şi Tim, erau din ce în ce mai obosiţi şi irascibili, căci singura soluţie era să încheie o înţelegere cu unul sau mai mulţi vînzători cu amănuntul importanţi pentru a servi drept piaţă de desfacere. Dar aceştia încă şovăiau, deşi „stilul Laura" devenea din ce în ce mai cunoscut în afara

New York-ului.

Lucrul a ţinut-o foarte ocupată în prima săptămînă, dar tot atunci a primit o ilustrată de la Paris înfăţişînd sediul NATO. Hal încercuise un glumă fereastra biroului unde lucra. Mesajul său era scurt şi plin de umor:

„Găsit timp să mă duc la recenta paradă de modă a lui Dior *din Faubourg St. Honoré. Văzut două femei în sală purtînd toalete* Laura. *Amîndouă se simţeau vinovate. O să te ţin la curent şi cu alte succese."*

Era semnat *„H".*

Din ziua aceea, Laura citi ziarele new-yorkeze din scoarţă-n scoarţă, căutînd să afle veşti despre Hal. Nu peste mult timp deveni o expertă fără voie în afacerile zilnice ale preşedintelui Eisenhower şi ale Departamentului de Stat, dar nu descoperi lucrurile despre Hal pe care le căuta.

Totuşi, observă cîteva articole despre Diana Stallworth în paginile mondene. Nici o pomenire a Dianei nu era lipsită de speculaţii cu privire la momentul în care avea să îşi anunţe oficial logodna cu Hal Lancaster.

Laura o văzu pe Diana o dată la magazin, cînd aceasta aduse o rochie pentru a fi modificată uşor. Amîndouă întreţinură o conversaţie prietenoasă şi Laura făcu cîteva schiţe pentru nişte toalete viitoare ale Dianei. Numele lui Hal nu se pomeni, însă.

Pînă la sfîrşitul celei de a doua săptămîni, Laura ajunse să doarmă prost şi să mănînce mai puţin ca

oricînd. Colegii ei îi observară paloarea şi ea născocea scuze neîntemeiate în legătură cu volumul prea mare de muncă şi cu grijile pentru *Laura, Ltd.* Între timp, se extenua şi mai mult, dar descoperi că îi era mai greu să se concentreze asupra desenelor. Degetele ei păreau să aibă amintiri proprii şi dorinţe care le făceau să fie neîndemînatice şi neascultătoare.

Seara stătea în balansoar, privind în gol, gîndurile fiindu-i pline de imaginea lui Hal, de zîmbetele şi rîsul lui, de căldura lui şi de ciudatul amestec de singurătate şi bună dispoziţie care îl deosebea de alţi bărbaţi. Laura închidea ochii şi se lupta să-l alunge din minte. Ştia că nu era nebunie mai mare decît să mediteze la vraja pe care el o aruncase între ei doi în timpul celor două întîlniri scurte.

Dar era zadarnic. Departe sau nu, Hal ajunsese ca o obsesie. Încercările ei de a-l izgoni din minte nu făceau decît să ducă la momente de surpriză şi tristeţe cînd îşi dădea seama că, în ultimele cinci, zece sau douăzeci de minute, se pierduse în vise legate de el.

Trase adînc aer în piept, îşi îndreptă umerii şi îşi reluă lucrul. În sinea ei, însă, se întrebă ce avea să se întîmple, oare, cu ea.

Pînă la urmă, el se întoarse.

Într-o zi de marţi, în aprilie, Laura văzu anunţul pe

care îl aştepta. *„LANCASTER URMEAZĂ SĂ-I RAPORTEZE LUI IKE DESPRE ÎNTRUNIREA NATO"*, suna titlul. Hal avea să stea cîteva zile la Washington înainte de a veni la New York.

Primi un telefon de la el chiar în prima seară petrecută în capitală.

– Cum merge treaba? o întrebă el. Tot mai eşti ocupată?

– Prea ocupată, spuse ea. Sîntem copleşiţi în fiecare zi. Cum a fost în Europa?

– La fel ca întotdeauna, zise el. Aceleaşi feţe şi nici una deosebit de încîntată să mă vadă. Mi se făcuse dor de casă, Laura. Mă bucur că m-am întors.

Urmă o pauză încărcată de nervozitate de ambele părţi.

– Mă întrebam dacă n-ai vrea să facem o plimbare duminică, spuse el. Nimic deosebit... O plimbare prin Manhattan. O ieşire duminicală. Ce zici, Laura? Îţi poţi face timp?

Ea nu mai trebuia să se gîndească. O făcuse deja.

– Eşti foarte drăguţ, spuse ea. Dar tu? Nu eşti prea ocupat?

Auzi un rîs gros la celălalt capăt al firului, de parcă el ar fi considerat acea întrebare absurdă.

– Să vin să te iau de acasă? o întrebă el. La unu?

– Bine. La unu, spuse ea şi îi dădu adresa.

– Abia aştept. La revedere, Laura.

– La revedere... Hal.

Şi astfel se întîmplă. Veni cu o maşină micuţă

europeană şi străbătură zona pustie a bursei îndreptîndu-se spre Battery Park. Ea fu fermecată de imaginea zgîrie-norilor care păreau sumbri şi ameninţători sub cerul cenuşiu – căci era o zi umedă şi amîndoi purtau impermeabile.

– Îmi pare rău că vremea nu cooperează, spuse Hal.

– Nu contează, zise ea privindu-l tăcută cum conducea.

Într-un fel, ploaia îi pria. Părea şi mai plin de viaţă şi mai viril în impermeabilul subţire, închis în spaţiul îngust al maşinii, alături de ea. Expresia din ochii lui era caldă şi introspectivă, în timp ce conducea pe străzile pustii, unde numai apariţia ocazională a cîte unui taxi galben înviora atmosfera cenuşie. Hal însuşi părea să fie singura culoare adevărată din lume în ziua aceea.

Spre surprinderea Laurei, parcă maşina lîngă punctul de pornire în turul cu vaporaşul al Golfului New York.

– Te superi? o întrebă el uitîndu-se pe geam cum burniţa. Am adus şi o umbrelă pentru orice eventualitate.

– Asta era plimbarea la care te-ai referit? întrebă ea privind cele cîteva maşini din care turişti curajoşi coborau împreună cu copiii pentru a se îmbarca pe vaporaş în ciuda vremii.

– Uneori simt nevoia să mă îndepărtez de ţărm, zise el. Dar nu cu o barcă cu pînze la Southampton

nnu altceva în genul ăsta. Vreau să fiu departe de ţărm, dar chiar aici, în oraş. Ca să-l văd fără să fiu înghiţit de el. Înţelegi ce vreau să spun?

Laura păru gînditoare.

– Un ban pentru gîndurile tale? întrebă el.

– Tocmai îmi spuneam că n-am mai fost aici de cînd eram mică, spuse ea. Obişnuiam să venim aici şi să ne plimbăm cu vaporaşul.

El ezită.

– Nu trebuie s-o facem neapărat, dacă nu vrei, spuse el. Putem merge oriunde în altă parte...

– Nu, spuse ea zîmbind. Vreau.

Coborîră din maşină şi se alăturară turiştilor, iar cîteva minute mai tîrziu, se aflau pe vaporaş, într-un loc retras de lîngă proră, ascultînd cum vuiau motoarele cînd ambarcaţiunea se depărta de ţărm.

Insula Guvernatorilor se vedea ca o mogîldeaţă cenuşie undeva în faţă. Laura privi în stînga la podul Brooklyn care arăta fantomatic. Undeva, dincolo de el, se afla Queens, meleagurile copilăriei ei, unde niciodată nu se simţise acasă, deşi acolo i se înfiripaseră primele vise. Începea să înţeleagă ce voise să spună Hal.

Strîmtoarea se observa în depărtare între Brooklyn şi Insula Staten, abia vizibilă din cauza ceţii. În faţă, era Statuia Libertăţii şi în dreapta, Insula Ellis, conturată pe fundalul verde al oraşului New Jersey.

Hal stătea lîngă ea şi se uita spre Insula Ellis.

– Ai tăi au intrat în oraş pe aici? o întrebă el.

– Bună întrebare, spuse Laura privindu-l. Nu știu, nu mi-au spus niciodată. Bănuiesc că da, adăugă ea ridicînd din umeri. Au murit cu mult timp în urmă. Îi presupun că nu-i interesa să discute asemenea lucruri cu o fetiță.

Hal păru să cadă pe gînduri.

– Dacă ar ști de cîte ne privează păstrînd amintirile pentru ei, zise el. După o generație, două, uităm oamenii și lucrurile care au avut o importanță deosebită pentru familiile noastre, pur și simplu pentru că nimeni nu se ostenește să pomenească de ele. Toată lumea se gîndește la viitor, așa încît nimeni nu-și dă seama că trecutul dispare, decît cînd e prea tîrziu.

Apoi adăugă arătînd spre insulă:

– Strămoșii mei au venit pe aici. Ah, ar vrea să credem că au stat mîndri pe Stînca de la Plymouth. Dar nu. Erau niște bieți emigranți ca toți ceilalți, refugiindu-se aici din cauza dușmanilor de acasă. Pun pariu că jumătate din ei aveau necazuri cu legea.

Oftă.

– Apoi au început să muncească. Dincolo fuseră mineri, așa că au luat-o de la capăt. Dar, într-un fel, mutarea i-a schimbat și, ca atîția alți emigranți s-au obișnuit să creadă că totul era posibil. Și-au economisit banii și i-au investit într-o mină de cărbuni din Pennsylvania. Mai bine să aibă una aici decît să muncească toată viața într-una din Newcastle. După aceea, totul a fost simplu. Au adunat bani și au avut grijă ca aceștia să se înmulțească.

Se făcu liniște. Valurile erau mai mari acum și

picături de apă fine veneau dinspre prora. Majoritatea pasagerilor începuseră să se retragă în interior şi să privească peisajul prin ferestre.

– Mă gîndesc adesea la ei, spuse Hal. La arăstrăbunicul meu, la fraţii săi şi la toţi verii Lancaster. Ce mai clan! N-au făcut niciodată nimic individual, ci totdeauna în grup, cu banii şi energia lor adunate la un loc. Îi admir pentru ceea ce au realizat, dar ştii ceva, Laura? Cînd mă pun în locul lor, muncind optsprezece ore pe zi pentru a strînge acea avere, nu pot să nu mă gîndesc că fiecare din ei trebuie să se fi întrebat, măcar cînd şi cînd, dacă nu cumva pierdea jumătate din el însuşi pentru a o întemeia. Dacă nu cumva îşi punea ochelari de cal, ignorînd altceva ce i-ar fi putut oferi viaţa.

Zîmbi.

– Într-un mod foarte ciudat, parcă erau mineri pînă în adîncul sufletului, îngropîndu-se sub pămînt în timp ce viaţa trecea neobservată, la suprafaţă. Se pare, însă, că singurătatea aceea nu i-a deranjat. Pe mine, m-ar fi deranjat.

Încă nu ploua, dar picăturile fine de apă ale golfului le acopereau feţele. El îi ridică gulerul şi o privi în ochi.

– Uneori nu simt că sînt un Lancaster, spuse el. Surorii mele Sybil îi place să spună că sînt un fel de mutant. N-am aparţinut niciodată cu adevărat acestei familii. Stewie – fratele meu – a aparţinut. Era un Lancaster pînă în măduva oaselor. Simţea la fel ca

tata şi ca toţi strămoşii noştri. Dar eu nu mă simt bine deloc în pielea unui Lancaster. Vreau ceva cu totul deosebit – dar mă simt şi ciudat pentru asta. Bănuiesc că de aceea m-am hotărît să intru în politică. Nimeni nu poate să spună că serviciul public este o crimă, chiar dacă ai mei nu sînt de acord. Nu sînt sigur că o să reuşesc, deşi...

Zgomotul valurilor îi acoperea glasul acum şi cînd se uită la Laura îşi dădu seama că ea nu îl mai asculta. Se întorsese cu faţa spre el, o făptură scundă cu părul umezit de picăturile de apă şi cu mîinile încleştate pe gulerul impermeabilului. Ochii ei nu priveau în sus spre ai săi, ci la pieptul lat apropiat de faţa ei. Într-un fel, Hal simţi că acea privire era aţintită asupra celui mai profund loc din spatele vorbelor lui, dincolo de motivul invocat pentru acea plimbare.

Alte picături fine îi umeziră obrazul. El îl atinse uşor cu degetul şi mîinile i se opriră pe umerii ei, mîngîind-o şovăitor.

Apoi, dintr-un impuls, îşi descheie impermeabilul, pentru a o aduce mai aproape, pentru a o apăra de ploaie. Îi simţi palmele moi odihnindu-se pe puloverul său de lînă, cînd mîinile de pe umerii ei o traseră mai mult.

Ea păru să renunţe la o bătălie interioară şi să se lase atrasă spre el de o forţă mult mai subtilă decît ceaţa şi mult mai groaznică decît oceanul mişcător de sub ei. Mîinile îi erau lipite de el atît în semn de implorare cît şi de rezistenţă, iar chipul i se aplecă

aproape tragic pentru a se ascunde la pieptul lui.

În capitularea ei era ceva atît de copilăros, aproape ruşinos, încît el o trase încă puţin, la fel de tandru cum ar fi ţinut un tată un copil în braţe. Ea rămase nemişcată, cu obrazul lipit de puloverul lui, simţindu-i răsuflarea şi bătăile inimii.

Nu mai spuseră nimic. Nimeni nu îi observa, căci turiştii erau înăuntru ascultînd ce le spunea ghidul cu accentul său specific Brooklyn-ului. Golful trecu pe lîngă ei nevăzut şi în timpul drumului înapoi. Abia cînd se apropiară de ţărm, locul unde începuse totul, el îi vorbi încet la ureche.

– Să te duc undeva unde e cald?

Ea nu spuse nimic, dar trupul acela mărunt lipit de al lui spunea da într-o mulţime de moduri pe care el nu le putea înţelege greşit.

O ţinu de mînă cînd coborîră pasarela şi pînă ajunseră la maşină. Cînd se amestecară printre celelalte maşini de pe şosea i-o ţinu din nou, apăsîndu-i degetele în timp ce îi vorbea încet, dar ea nu îl asculta. Auzise destul.

Nu ştia unde se aflau. Era un hol micuţ, atrăgător, cu un miros plăcut şi un ascensor placat cu lemn de nuc.

Ieşiră pe un coridor mic cu un covor închis la culoare şi se îndreptară spre o uşă cu un număr pe ea.

El o descule şi se opri, uitîndu-se la ea. Părul îi era încă umed, iar pe chip avea o expresie aproape

angelică în frumuseţea ei.

– N-o face dacă nu vrei, spuse el încet. O să înţeleg. Crede-mă, Laura.

Acum, frumoşii ei ochi negri îi întîlniră de ai lui cînd mîna ei micuţă îi atinse buzele pentru a-l face să tacă. Privirea îi era plină de o gravitate pe care nu o mai văzuse niciodată la o fiinţă omenească. Ca o fereastră spre o altă lume.

Uşa se deschise larg şi Hal Lancaster se dădu la o parte zîmbind.

– Doamnele mai întîi, spuse el.

Şi Laura intră.

Douăzeci şi doi

Hai nu dormi deloc în noaptea aceea.

Stătu în pat şi privi în tavan, văzînd imagini pe care nu le mai văzuse din copilărie. Îl umplură de mirare, căci trecuse multă vreme de cînd le uitase frumuseţea – dar şi de teamă, căci se întrista dîndu-şi seama cît pierduse maturizîndu-se.

Cînd era mic, Hai crezuse în taină că lumea avea o faţă ascunsă, plină de infinite promisiuni şi mistere, care îl privea din dosul privelişti lor obişnuite de zi cu zi. Graţie unui al şaselea simţ, vedea că lucrurile din jur aveau şi ele suflete, că oamenii pe care îi cunoştea erau nişte giganţi şi că zilele care urmau una după

alta erau niște aventuri mistice care duceau spre ceva minunat.

Se trezea dimineața, pe vremea cînd camera lui Stewart era vizavi de a sa și cînd Sybil, încă foarte micuță, se afla în odaia ei, și visa în patul lui, gîndurile fiindu-i legănate de farmecul ascuns al pămîntului și de inima lui tînără.

Pe măsură ce creștea, acea viziune personală se ofilea în ei, izgonită de grijile pe care le aducea maturitatea și poate de faptul că nimeni altcineva nu părea să mai vadă culoarea interioară a lucrurilor ce existaseră atît de intens pentru el altă dată. Cînd privea înapoi, ceea ce se întîmpla din ce în ce mai rar, își amintea că ceva era foarte trist și că cerea o anumită vulnerabilitate sau inocență. Din moment ce nu mai era atît de inocent și întorsese spatele tristeții, frumusețea asupra căreia zăbovise pe vremuri dispăruse din viața lui.

Dar în ziua aceea se întorsese ca prin farmec. Uitînd de toți acei ani, se întorsese la el, de parcă, printr-un noroc incredibil, păşise pe poteca fermecată și căzuse exact în vizuina de iepure în care trebula să cadă, chiar la momentul potrivit – în țara minunilor a copilăriei lui.

Hal era ameţit. I se părea că toate greşelile, slăbiciunile, hotărîrile eronate și anii irosiți din trecut erau șterse de lumina care îl orbea acum și viața îi curgea puternic prin vene. Într-adevăr, avea impresia că asta aşteptase toți acei ani, întoarcerea la sanctuarul tainic din el însuși, unde toate lucrurile

erau dăruite cu un farmec ocult, unde toţi oamenii erau creaturi de basm şi unde lumea era cu adevărat un tărîm magic.

Şi, pentru că îl regăsise, toţi acei ani trăiţi departe de el, nu erau chiar irosiţi. Acolo, pe tavan şi în mintea lui, se afla secretul care făcea ca viaţa să merite să fie trăită, care umplea inima mai mult decît s-ar fi putut aştepta cineva.

Şi totul datorită unei plimbări cu vaporaşul prin ceaţă, unei după-amieze furate, unei femei mărunte.

Cele mai întunecate ceasuri ale nopţii trecură ca nişte vizitatori stranii. Somnul se afla la ani-lumină distanţă de Hal, dar lui nu-i păsa.

Cînd zorii îşi arătară lucirea cenuşie prin fereastră, el nu îşi mai putu suporta singurătatea. Trebuia să spună cuiva ce simţea. Trăia din nou, după atîta vreme, şi nu putea ţine acest lucru ascuns în suflet.

Dar cui să spună? Cărei persoane adulte i-ar fi putut împărtăşi secretul?

Răspunsul veni aproape înainte să apuce să formuleze întrebarea. Ca un copil în dimineaţa de Crăciun, se frecă la ochi, se dădu jos din pat şi se pregăti să întîmpine ziua cea mare cu braţele deschise.

Îşi puse pantalonii şi un pulover şi coborî la maşină fără să se bărbierească, pornind spre Midtown Tunnel. Văzu doar cîteva maşini, căci era încă foarte devreme. Apucă apoi pe Northern Boulevard îndreptîndu-se spre Glen Cove fără să observe nici soarele care răsărea, nici circulaţia din ce în ce mai

intensă.

Cunoştea drumul pe de rost şi conducea mai repede decît ar fi trebuit, bătînd cu degetele în volan. Era încă devreme cînd ajunse la destinaţie, deşi se aştepta ca oamenii să se fi trezit.

Parcă în cercul din faţa clădirii vechi. Pavajul era acoperit cu frunze moarte şi ude de ploale. Intră în hol, vorbi cu femeia din spatele biroului şi i se dădu voie să îşi continue drumul singur.

Găsi uşa pe care o căuta şi bătu.

– Cine e? se auzi o voce dinăuntru.

– Hal.

Ar fi vrut să spună mai mult, ca o exclamaţie a apariţiei lui la acea oră matinală, dar nu îşi găsi cuvintele.

Imediat, Sybil îi deschise. Îi văzu expresia de pe chip şi ceva licări brusc în ochii ei. Se întoarse în cameră mergînd cu spatele, aproape provocîndu-l să o urmeze, iar el închise uşa.

Ea părea emoţionată şi avea un aer extrem de conspirativ, la fel ca pe vremea cînd erau mici şi îşi aveau secretele lor.

Se aşează pe marginea patului şi vorbi prima, uluindu-l cu perspicacitatea ei.

– Cine e? îl întrebă Sybil.

Douăzeci şi trei

Din ziua plimbării cu vaporaşul, Laura deveni cu totul altă persoană.

Trăia doar pentru Hal. Tot timpul cît era trează, nu se gîndea la nimic altceva decît la chipul, la zîmbetul lui, la miracolul atingerii lui, iar fiinţa lui îi stăpînea visele.

În zilele care le mai rămăseseră înainte de întoarcerea lui în Europa se văzură cît de des putură. Făcură toate sacrificiile necesare, întîlnindu-se chiar şi seara tîrziu dacă era nevoie sau în zori.

Nu mai puteau respira pînă nu făceau dragoste. Farmecul sexului fizic era deschiderea unuia faţă de

celălalt şi faţă de o intimitate pe care nici unul din ei nu o bănuise vreodată. Alături de Hal, Laura avea impresia că se află în paradis, întîlnind şi atingînd cel dintîi bărbat de pe pămînt. Atît de copleşitoare era pasiunea ei, încît, uneori îi era greu să se uite la el, de parcă vederea iubitului ei ar fi orbit-o, l-ar fi făcut să dispară sau i-ar fi mistuit pe amîndoi.

Recunoscătoare întunericului, îl trăgea lîngă ea şi îi dădea sărutări în care îi oferea toată inima ei. Cînd se afla în ea, o umplea atît de total, încît nu mai simţea bariera dintre pielea ei şi a lui, ci numai diferenţa mistică dintre bărbat şi femeie, creată în acea îmbrăţişare parcă pentru prima oară şi născînd-o pe ea în acel moment extraordinar ca pe o fiinţă menită să-i aparţină.

Cînd totul se termina, ea stătea întinsă atingîndu-l, ascultîndu-i şoaptele sau privindu-l cum se plimbă prin încăpere. Şi se gîndea la nebunia care pusese stăpînire pe ea. Nu mai putea să gîndească raţional, nu mai era capabilă de teamă sau grijă, nici măcar de fericire. Iubirea era singurul ei element.

În acest răstimp, ajunse să afle multe despre Hal. Destul de ciudat, nu avea nevoie de acest lucru, căci dragostea ei era lipsită de curiozitate. Oricine şi orice ar fi fost, ea îi aparţinea în întregime.

Dar ceea ce descoperi o făcu să-l iubească şi mai mult chiar.

Îşi dădu seama în curînd că Hal era un adevărat paradox. La fel cum trupul lui puternic şi senzual

ascundea un caracter aproape de adolescent, întreaga lui viaţă consta dintr-o suprafaţă complexă sub care se mişcau curenţi contradictorii.

Renunţase demult la caracteristicile Lancaster, în toate modurile posibile. Se separase de tatăl său rigid şi distant, a cărui dragoste o căutase copil fiind, şi de toţi Lancasterii, cu devotamentul lor lipsit de umor faţă de putere şi cu părerea lor neschimbată cu privire la cine erau şi unde îşi aveau locul. Hal era exilat de ai săi şi voia ca lucrurile să rămînă astfel.

Răzvrătirea lui se vedea nu numai în faptul că alesese politica drept mijloc de existenţă, refuzînd destinul pe care fratele său, Stewart, l-ar fi moştenit cu plăcere de la tatăl lui. Se vedea şi în faptul că alesese o poziţie liberală şi internaţională care îi făcea deja o mulţime de duşmani în arena reacţionară dominată de mccarthysm. Hal n-ar fi putut alege o cale mai bună de a zădărnici planurile conservatorului său tată.

Totuşi, chiar acea încăpăţînare cu care Hal se ţinea de alegerea sa, era o trăsătură caracteristică familiei la fel ca şi puternicul său simţ al datoriei. De asemenea şi farmecul său personal cu care îşi dezarma oponenţii făcîndu-i să se gîndească mai bine înainte să-l considere un duşman de urît şi de temut. Hal înţelegea că avea nevoie de putere pentru a ajunge unde voia şi era destul de deştept să-şi facă prietenii strategice care să-l susţină. Şi în această privinţă era un Lancaster.

Dar paradoxul lui Hal era şi mai profund. Datorită faptului că din fire era mai sensibil decît ambiţioşii săi colegi în ale politicii, poseda o concepţie mai largă şi mai profundă despre problemele întregii lumi decît ei. Într-adevăr, datorită faptului că inima lui era cu mult mai tînără şi mai nepătată de cinism decît ale lor, aborda problemele politice cu mai multă maturitate şi era mult mai tolerant.

Tocmai acea maturitate precoce îl impresionase atît de mult pe Dwight Eisenhower convingîndu-l să-l ţină pe Hal de partea lui în ciuda opiniei celorlalţi. Ca şi Hal, Eisenhower cunoştea ororile războiului pe propria piele şi dorea o poziţie sigură pentru America într-o lume primejdioasă. Se săturase de glasurile stridente din jurul său care îl sfătuiau să adopte o politică externă agresivă şi care îl preveneau neîncetat de comunismul care creştea în spatele fiecărei tufe ca o plantă otrăvitoare.

Dar cea mai mare ciudăţenie, după cum avea să-şi dea seama Laura în curînd, era faptul că Hal nu era croit pentru a fi politician. Firea lui blîndă şi visătoare arăta acest lucru foarte clar. Hal era născut pentru fericire, nu pentru mari ambiţii. Era născut să facă plăcere lumii cu farmecul lui şi să înveţe lucruri interesante din şoaptele ei misterioase. Incomparabilul său simţ al umorului îl deosebea de camarazii lui politicieni la fel de mult ca intelectul său extraordinar.

Dacă nu s-ar fi născut un Lancaster, Hal ar fi putut fi un mare istoric, un filozof sau poate un ziarist. Dacă

şi-ar fi dezvoltat talentul artistic, ar fi putut fi un pictor, un poet sau un romancier. Cu siguranţă ar fi putut fi un strălucit satiric politic. I-a arătat Laurei caricaturile pe care le făcuse politicienilor zilei şi ea a rîs cu lacrimi cînd a văzut figurile lui Foster Dulles, Joe McCarthy, Sherman Adams şi Dick Nixon.

Hal vedea arena politică asemeni unui circ plin de măşti antice care trebula observat cu un imens simţ al absurdului dacă nu voiai să fii distrus de seriozitatea lui ucigătoare. Umorul său străpungea acele măşti fără cruţare şi, totuşi, îşi ierta colegii pentru slăbiciunile omeneşti din spatele sloganurilor lor artificiale. Chiar şi pe McCarthy îl vedea ca pe o figură tragică pe care America o putea suporta dacă nu o lua în serios.

Astfel că Hal făcuse o alegere ciudată pentru sine şi avea de gînd să ducă totul la capăt cu succes. Poate că era un rebel şi un inadaptat, dar era un supravieţuitor. Prin acest lucru se deosebea de sora sa, Sybil pe care o admira pentru absoluta ei separare de viaţa pe care părinţii i-o stabiliseră, dar pe care o compătimea pentru autodistrugerea care o împiedica să îşi folosească marele potenţial de fiinţă omenească.

Hal avea, însă, un lucru foarte important în comun cu Sybil: rănile fizice care îi însemnau trupul şi care dovedeau că, pînă la urmă, era deosebit de alţii şi avea să fie totdeauna. Totuşi, Sybil îşi făcuse acele răni ea însăşi cuprinsă de furia împotriva vieţii pe care o trăia în timp ce Hal le obţinuse în lupta disperată

pentru ţara sa.

Cînd Laura îi contempla acele răni şi se gîndea la profunda preocupare pentru onoare care se afla la baza alegerii carierei politice, i se părea că toate misterele în legătură cu Hal duceau înapoi la *Medalia de Onoare* şi la episodul din Coreea care îi marcase existenţa mai mult decît orice altceva. Căci, în Coreea, Hal devenise erou.

Un exilat de propria sa familie atît din proprie voinţă cît şi prin temperament, Hal era ca peştele pe uscat printre infanteriştii săi datorită diferenţei sociale şi de clasă de care nu era vinovat. De aceea, pe malul acelui rîu din Coreea, în urma unei erori de raţionament uşor de înţeles, care a pus în pericol întreaga companie, Hal s-a năpustit asupra duşmanului de parcă, dacă şi-ar fi dat viaţa în schimbul oamenilor săi, ar fi stabilit o ultimă legătură cu ei, dezlegînd nu numai greşeala sa de tactică, dar şi enigma propriei sale existenţe.

Acel moment din Coreea a fost, evident, hotărîtor în viaţa lui Hal. Prin el încercase să plătească pentru moartea în război a scumpului şi admiratului său frate. Şi, mai încercase să plătească într-un fel şi pentru propriul său exil. Dar pentru a izbuti acest lucru, trebuise să devină lider, ceea ce nu-i stătea în fire.

Şi mai trebuise să devină şi figura cea mai paradoxală, un erou. Căci eroii sînt oameni care se sacrifică pentru alţii cu o generozitate învecinată cu autodistrugerea şi cu un abandon care nu este

departe de sinucidere.

Laura ajunse să afle toate aceste lucruri despre Hal şi multe altele în timpul orelor pline de pasiune trăite alături de el. Şi deveniră o parte din puternica ei iubire pentru el. Îl iubea pentru bunătatea, curajul, umorul şi tristeţea exilului său. Îl iubea pentru caracterul incomplet şi misterul lui, la fel ca şi pentru remarcabila lui inocenţă şi sinceritate.

Ştia cum s-o facă să rîdă aşa cum nu reuşise nimeni niciodată şi el era fermecat de rîsul gutural şi senzual pe care i-l smulgea cu umorul său. Dar acele sunete îl atingeau atît de aproape de miezul instinctelor sale masculine, încît nu le putea auzi fără să o ia în braţe şi să o facă să tacă sărutînd-o.

Laura îi privea cicatricile şi le atingea cu mîinile ei moi, parcă încercînd să vindece rănile interioare pe care le ascundeau. Dar, în curînd, atingerea ei se transforma într-o mîngîiere de dragoste, iar şoaptele de afecţiune în gemete de dorinţă. Era imposibil să-i admiri tinereţea şi vulnerabilitatea fără să cazi victimă teribilelor sale puteri sexuale. Şi era la fel de imposibil să-i guşti plăcerile trupului fără să te îndrăgosteşti de inima lui inocentă şi chinuită.

Astfel că Laura contempla acele cicatrici adînci şi perfecţiunea trupului cu un ciudat sentiment matern. Uneori, după ce făceau dragoste, el îşi punea chilotul

înainte de a se da jos din pat şi să se plimbe prin încăpere. Ea îl privea şi se trezea fascinată de chilot, căci îl făcea să arate ciudat de copilăros, ca un băieţel pe care ea îl iubea ca o mamă.

Totuşi, nu era un băiat, ci un bărbat. Ea ştia că sub materialul alb aştepta uluitoarea putere a sexului său, adăpostit în bogăţia părului negru şi creţ pentru a ţîşni drept la vederea trupului ei, la atingerea mîinii ei, la auzul glasului ei.

Stîrnită de un impuls neastîmpărat, ea îi spunea ceva şicanator şi îi vedea ochii negri aţintindu-se asupra ei cu o dorinţă nestăpînită.

– Vino încoace, frumosule.

Rostea cuvintele cu aceà voce răguşită pe care numai el i-o provoca. Şi, cu o neruşinare de nimfă care totdeauna îl înfierbînta, se tîra pînă la marginea patului, se ridica în genunchi şi îi înconjura mijlocul cu braţele, sărutîndu-i pieptul, sfîrcurile, umerii, trăgîndu-i în acelaşi timp chilotul în jos peste pulpe.

Dar gluma ei mersese prea departe, căci terîbilului zeu îmbăţoşat dintre picioarele lui îi era poftă de ea şi nu mai putea să aştepte nici măcar o clipă. Ea îl trăgea atunci deasupra, îi simţea vîrful dulce şi senzual zăbovind la intrarea sexului ei, cald şi lent, pînă cînd, cu o enormă plăcere, aluneca în ea în întregime, smulgînd gemete de uluire de pe buzele ei.

Ritmul magic îl prindea din nou, unindu-i şi mai mult, apoi din ce în ce mai repede, pînă cînd ei îşi

dărula esenţa adîncurilor femeieşti care o cereau, gemetele lui de extaz răsunînd în urechile ei ca muzica unui destin pe care aşteptase o viaţă întreagă să-l întîlnească. Nu crezuse că un bărbat se putea dărui astfel.

Cînd totul se termina, rămîneau tăcuţi, savurînd furtuna care îi unise şi calmul care îi urma. Ştiau că perioada pe care o petreceau împreună era limitată şi că acele ceasornicului se apropiau de clipa în care trebuiau să se despartă, dar nu le păsa, fiindcă orele intimităţii lor existau departe de timpul uman şi erau, în felul lor, veşnice.

Apoi se despărţeau din nou, separaţi de vălul subţire al timpului şi spaţiului, lucrului şi realităţii, care li se părea amîndurora la fel de lipsit de substanţă ca un vis, atît de concentraţi erau asupra următoarei întîlniri.

Laura muncea mai mult ca oricînd, urmărind creionul care umplea pagină după pagină, creînd modele de o nouă senzualitate care reflectau tumultul din inima ei fără să-şi dea seama. Stătea în spatele geamului care separa atelierul de salon, la suprafaţă fiind absorbită de lucru, dar adîncurile emoţiilor ei atîrnînd în gol în aşteptarea următorului telefon al lui Hal.

Cînd acesta suna, ea ţinea receptorul la ureche şi

îi asculta glasul fermecător, cu ochii pe jumătate închiși, fascinată, și trupul îi tremura ușor în halat. Nu stătea să se întrebe dacă starea ei era observată de cineva prin geamul de sticlă.

Astfel că nu simțea privirea lui Tim din partea cealaltă a salonului aglomerat și, deci, nu își dădea seama cît de îngrijorat era pentru ea.

Douăzeci şi patru

La sfîrşitul lunii aprilie, Hal se întoarse la misiunea sa de la Paris. Cînd plecă el, Laura se temu că acea absenţă de o lună avea să-i distrugă nou descoperita fericire lăsînd-o mai singură ca oricînd.

Uluitor, absenţa lui nu avu nici un efect asupra intimităţii lor, ba dimpotrivă, îi apropie şi mai mult. Îi scria în fiecare zi şi o suna de cîteva ori pe săptămînă; atît de dornic era să-i audă vocea, încît nu se gîndea la notele de plată uriaşe ale telefonului. Ea afla despre complicaţiile diplomatice de la NATO şi rîdea cînd îi auzea întrebările despre cele mai mici detalii ale mult mai puţin importantelor activităţi de la

Laura, Ltd.

Cînd el se întoarse acasă, la începutul lunii iunie, Laura se simţea ca o soţie a cărei despărţire de soţ nu făcuse decît să confirme iubirea care era esenţa existenţei ei. Ştia acum că acea iubire se întinsese pînă în cele mai tainice unghere ale personalităţii ei şi îi pusese stăpînire pe inimă. Într-un fel, acea capitulare totală o făcea să se simtă în siguranţă. Din moment ce dragostea ei era atotcuprinzătoare, nu îşi imagina nici o limită care să-i pună capăt. Orbită de vrajă, nu vedea nici un nor negru la orizont.

Pe neaşteptate, avea să-şi deschidă ochii cu mîna ei chiar.

Ea şi Hal ieşeau foarte rar în plină zi. Aveau o înţelegere tacită în legătură cu celebritatea lui şi cu faptul că new-yorkezii îi cunoşteau chipul foarte bine. Astfel că mergeau la cele mai retrase restaurante şi la cinematograf la matineuri, lăsîndu-se învăluiţi de întuneric. Vizitau muzee la ore ciudate şi Laura îi arăta tablourile preferate fără teama că cineva i-ar fi putut vedea împreună.

Uneori, după-amiaza tîrziu, se plimbau pe aleile mai puţin frecventate din Central Park pînă la carusel. Se aşezau pe o bancă retrasă şi Laura îndrăznea să-i ţină mîna în timp ce priveau copiii care se jucau veseli. Se întreba dacă simţea şi el ca ea cînd vedea

acele trupuri micuţe ce se învîrteau pe căluţii lor viu coloraţi. Apoi lăsa îndoielile la o parte, căci mîna pe care o ţinea îi spunea că poseda deja destul din Hal pentru a-i umple inima pînă la refuz.

Singura excepţie de la regula lor de a *nu* ieşi în public împreună era una neobişnuită, acceptată la insistenţele lui Hal.

Îi plăcea să-şi petreacă timpul liber înotînd. Spunea că singurul lucru care îi făcea să suporte tensiunea muncii era înotul care îl elibera de toate grijile. O convinse pe Laura să îl însoţească la un mic club de înot din Lower Manhattan unde era un bazin foarte atrăgător folosit foarte rar de către cei care locuiau în apropiere.

Laurei începu să îi placă să înoate cu Hal aproape mai mult decît alte momente petrecute împreună. Plăcerea lui copilărească de a fi acoperit de apă era nemaipomenită. La fel cum plimbarea cu vaporaşul îl depărta de ţărmul sufocant al Manhattan-ului, apa piscinei îi oferea o distanţă minimă de uscatul grijilor, distanţă de care el avea o nevoie disperată.

Ochii i se luminau cînd o vedea apărînd din vestiar în costumul de baie. Îi plăcea să-i vadă trupul sumar îmbrăcat în public. O convinse să se joace cu el în piscină şi despicau apa împreună, de nerecunoscut din cauza părului ud, deşi celor cîtorva înotători puţin le păsa de cei doi tineri.

O mîngîia în apă făcînd-o să cedeze impulsului de a-l atinge şi ea. Apa, alunecoasă şi caldă, deveni

elementul deosebit al intimităţii lor, căci îi înviora şi făcea ca mişcările lor să fie languroase şi senzuale. Laura ajunse să împărtăşească încrederea aproape mitică a lui Hal în puterea apei de a alunga orice grijă şi de a ţine lumea la distanţă.

Era fermecată de fericirea care îl stăpînea cînd se afla în piscină. Îşi dădea seama mai mult ca oricînd că Hal era un copil, posedînd încîntarea şi inocenţa unui copil, păstrate ca prin farmec în trupul unui bărbat.

Atît de superb era zîmbetul de pe chipul lui cînd înota, încît ea hotărî să-l aibă pentru sine. Astfel că îl întrebă pe Tommy Sturdevant, fotograful firmei, dacă avea un aparat pe care i-l putea împrumuta. Acesta îi dădu un *Hasselblad* care, spunea el, era foarte bun pentru interior.

Laura puse film în aparat şi îl luă cu ea într-o zi. Cu asentimentul amuzat al lui Hal, îi făcu fotografie după fotografie în apă, pe trambulină şi pe marginea piscinei. Imaginea lui în obiectiv o ameţea. Părul lui ud părea atît de negru şi ochii atît de plini de fericire; trupul lui dezbrăcat era incredibil de frumos. Laura nu se mai sătura de el. Emoţia de a-l surprinde pe film o făcea să vrea şi mai multe fotografii.

Cînd ajunse la ultima poziţie de pe film îl rugă să stea în picioare în faţa ei, avînd piscina în spate. Tocmai ieşise din apă şi picăturile îi şiroiau pe trup formînd o baltă la picioare.

Niciodată nu fusese mai frumos. Dar Laura ezita. Aparatul părea ciudat în mîinile ei. Simţi deodată

teama că, dacă făcea acea fotografie, încălca o limită, viola ceva prea perfect pentru a fi dezvăluit sau surprindea un lucru menit să nu fie înregistrat. Poate că imaginea iubitului ei în toată splendoarea lui era ceva ce ar fi trebuit gustat şi lăsat să se piardă în uitarea zilei lor de fericire împreună. Poate că era un păcat să o facă să fie permanentă.

Dar îşi alungă teama, spunîndu-şi că era, fără îndoială, vreunul din gîndurile ei de zi ploioasă, apărut din senin ca să-i strice buna dispoziţie. Îl iubea pe Hal prea mult pentru a da atenţie unor astfel de lucruri.

Făcu fotografia.

Cînd developă filmul, zîmbi în faţa pozelor, dar zîmbetul îi dispăru cînd se uită la ultima.

Hal era înfăţişat în întregime, cu braţele pe lîngă trup, privind drept în obiectiv, cu umerii lui pătraţi şi pectoralii săi tari deasupra mijlocului şi pulpelor. Cicatricile i se vedeau ca nişte umbre albe fantomatice pe pielea bronzată.

Pereţii erau invizibili în spatele lui, iar apa forma o masă întunecată şi nedesluşită care îl înconjura ca o aureolă.

Hal zîmbea cu o tandreţe adresată Laurei înseşi. Ochii îi sclipeau plini de încredere şi părea să o mîngîie din imagine, spunînd parcă: „Să nu mai existe gînduri triste pentru tine, Laura. Acum eşti a mea". Cu

toate acestea, fundalui din spatele acelui zîmbet era mai degrabă înspăimîntător, ca un cer întunecat care prevesteşte o ploaie torenţială.

Totuşi, cel mai izbitor lucru în fotografie era faptul că Hal era foarte ud. Apa îi şiroia din păr, pe obraji, pe piept şi excelentul aparat de fotografiat surprinsese toate picăturile de pe pielea lui şi cele care i se scurgeau de pe degete formînd o baltă la picioare.

Era ceva tulburător în toată apa aceea care predomina. Prospeţimea picăturilor, ca roua care scînteiază în soarele dimineţii, radia din Hal şi din zîmbetul său. Dar întunecimea fundalului şi a bălţii care se forma la picioarele lui părea să evoce adîncimi infinite de teamă şi tristeţe. Din acea perspectivă, picăturile de pe chipul şi pieptul lui nu mai păreau atît de luminoase, ci ca nişte lacrimi de suferinţă care curgeau peste el dintr-o sursă misterioasă.

Suferinţă pentru ce? Laura nu îşi putea da seama.

Dar, într-un fel, clar-obscurul înspăimîntător al fundalului îl făcea pe Hal să pară cu atît mai superb, căci oferea profunzime fericirii lui. Zîmbetul său părea să spună: „Ce importanţă are dacă apa e mai mare decît mine, dacă umbrele sînt prea întunecate pentru ca zîmbetul meu să le alunge? Sînt aici cu tine şi nimic nu ne poate tulbura fericirea".

Şi mai era ceva în legătură cu fotografia aceea.

Înfăţişîndu-l pe Hal cu acea privire destinată numai Laurei, părea să conţină toate zîmbetele, toate sărutările, întreaga simfonie a afecţiunii lui, din prima zi petrecută împreună. Ceea ce se vedea în fotografie nu era numai Hal, ci însăşi iubirea lor.

Şi, dacă era astfel, atunci aparatul, surprinzînd imaginea lui Hal şi făcînd-o eternă, surprinsese şi participarea timpului la dragostea lor. Căci aceasta era delimitată în timp în nenumărate moduri şi, totuşi, într-un fel, la fel de eternă ca acea imagine.

În fond, dacă Laura nu ar fi făcut vizita aceea acasă la Diana cu trei luni în urmă, nu l-ar fi cunoscut pe Hal şi acesta ar fi rămas un simplu nume pentru ea. Dar graţie acelei vizite, graţie faptului că Diana aflase de talentul Laurei şi o căutase, graţie unor nenumărate jocuri ale sorţii care o aduseseră pe Laura de la copilăria ei uitată din Queens la magazinul de pe Strada Paisprezece – graţie tuturor acestor lucruri, Laura îl cunoscuse pe Hal, îi dăruise inima ei şi putuse să-i facă acea fotografie care dovedea puterea superbă a iubirii lor.

Dar, dacă timpul şi întîmplarea făcuseră ca relaţia dintre ei să fie posibilă, tot ele puteau să-i pună şi capăt. Cine ştia ce avea să aducă ziua de mîine? Cîtă vreme avea să dureze fericirea din fotografie în realitate? Dacă îi aparţinea lui Hal cu trup şi suflet astăzi, avea să fie destul de norocoasă să-i aparţină şi mîine? Îşi dădu seama că aceasta era semnificaţia umbrelor din fotografie. Simbolizau forţele implacabile ale vieţii care erau mult mai tari decît acea clipă

fermecătoare în care îşi aparţineau unul altuia atît de perfect. Iar acele forţe nu puteau fi învinse, la fel cum umbrele nu puteau fi şterse din fotografie sau picăturile de apă triste şterse de pe trupul gol şi vulnerabil al lui Hal.

Pentru prima oară, Laura îşi dădu seama că avea să-l piardă. Ba mai rău chiar, realiză că ar fi trebuit să ştie de la bun început că Hal nu îi va aparţine niciodată. Totuşi, ajunseseră atît de departe şi îi dăruise toată inima ei. Nu o mai putea lua niciodată înapoi.

Îi arătă toate fotografiile. El rîse, arătîndu-i anumite aspecte amuzante în unele din ele şi îşi aminti de ziua cînd fuseseră făcute. Ea îşi ţinu răsuflarea o fracţiune de secundă cînd veni rîndul celei din urmă, dar el nu spuse nimic.

– Asta îmi place foarte mult, spuse ea. Pari atît de real.

– Zău? întrebă el uitîndu-se din nou la fotografie. Pentru mine e doar un tip ameţit care stă lîngă o piscină şi îşi doreşte ca frumoasa din spatele aparatului să nu mai facă fotografii şi să-i dea un sărut.

Laura îl luă de gît şi îi dădu ceea ce îşi dorea.

Nu mai vorbiră despre fotografii în ziua aceea. Dar Laura le păstră şi se uita la ele adesea. O luă pe ultima şi o duse la un laborator pentru a o mări, păstrînd-o mereu printre cele mai personale hîrtii ale ei. Seara tîrziu o scotea şi se uita la ea, speriată de

vraja pe care o emana, dar prea fascinată ca să o lase deoparte.

Peste cîteva săptămîni, dintr-un impuls subit, făcu o copie de pe negativ şi i-o dădu lui Hal.

– Aş vrea s-o păstrezi, spuse ea. Să o pui undeva aproape de tine, unde cei din jurul tău să o poată vedea. Astfel, cînd se vor uita la ea, te vor vedea aşa cum te-am văzut eu. Nu vor şti de mine, dar vor vedea cum ai arătat datorită mie.

„Atunci vei fi al meu". Acel gînd era prea stînjenitor pentru a-l rosti cu glas tare. Şi cît de ciudată îi era logica! De parcă, arătîndu-i altora prin ochii şi prin aparatul ei de fotografiat, ea ar fi putut poseda acea nepreţuită esenţă a lui pe care fotografia o înfăţişa alunecînd printre degetele ei.

De aceea, îşi dădu ea seama o clipă mai tîrziu, voia ca el să aibă fotografia. Îi aluneca printre degete chiar şi în acel moment.

Hal luă fotografia şi o puse într-un loc cu grijă. Simţise tristeţea acelui dar.

– Aşa voi face, îi promise el cu o gravitate amestecată cu puţin umor.

Laura se bucură cînd îl văzu punînd fotografia la o parte. Din apa umbrită a acelei piscine, cel mai întunecat gînd de zi ploioasă ieşi, în sfîrşit, la suprafaţă, prea trist pentru a fi suportat şi, totuşi, plin de o fericire şi o tandreţe umană.

Îşi scoase fotografia din minte. Voia să-l vadă doar pe Hal acum.

– Sărută-mă, prostuţule, spuse ea.

Şi atingerea buzelor lui îi îndepărtă gîndurile întunecate. Îl strînse atît de mult, încît el se prefăcu că rămîne fără suflare. Rîseră amîndoi.

Dar apa cea întunecată şi zîmbetul lui Hal îi tulburară visele Laurei în noaptea aceea şi tulburarea nu o mai părăsi vreodată.

Douăzeci şi cinci

14 iunie 1955

Winthrop Bond stătea pe veranda casei albe din Napili şi se uita la Lisa Benedict.

Aceasta purta o rochie de mătase fără bretele pe care el i-o dăruise în după-amiaza sosirii, cu două săptămîni în urmă. Părul îi cădea în valuri peste cununa din jurul gîtului. Părea mai frumoasă ca oricînd.

Win fuma o ţigară, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni albi, cu cămaşa descheiată la gît, privindu-şi frumoasa tovarăşă prin norişorii de fum. În spatele ei, dincolo de canalul scăldat în lumina lunii, se vedeau celelalte insule, Molokai şi Lanai, ghemuite la orizont ca nişte conspiratori tăcuţi ale căror umbre erau

punctate de cîteva luminiţe.

Servitorii strînseseră masa de o jumătate de oră, iar el şi Lisa îşi beau coniacul şi se bucurau de aerul serii. Win se simţea deodată mai relaxat şi mai plin de energie ca oricînd. Era bronzat datorită numeroaselor dăţi cînd înotase împreună cu Lisa, iar picioarele îi deveniseră mai puternice după plimbările făcute pe plajă şi pe stînci.

Singurul lucru care îi tulbura fericirea era cununa din jurul gîtului ei. I-o pusese în seara aceea pentru a sărbători faptul că era ultima seară pe care ea o petrecea acolo. A doua zi dimineaţă avea să se întoarcă pe continent.

Se întrebă de unde avea să găsească puterea de a o lăsa să plece.

Trecuseră aproape cinci luni din seara cînd Lisa îi apăruse în cale la *Clubul Republican* fermecîndu-l cu aerul ei copilăros. Acele cinci luni îi schimbaseră viaţa.

O invitase să meargă la circ cu el şi, spre încîntarea lui, ea acceptase. Îmbrăcată într-un taior sobru, pentru că uitase să-şi aducă şi haine necesare monioase, şi purtînd o pereche de ochelari ce îi dădeau un aer intelectual, stătuse lîngă el în timp ce acrobaţii intrau în arenă în ritmul muzicii.

El îşi folosise influenţa pentru a obţine locuri în

faţă, în ciuda faptului că mai erau puţine zile pînă la spectacol. Cînd elefanţii trecură cu pasul lor grăbit şi clătinînd din capete, Lisa îi strînse braţul lui Win, căci imensitatea animalelor şi mirosul lor sălbatic planau chiar deasupra lor.

După ce începu spectacolul, nu îi dădu drumul, ci îşi strecură mîna într-a lui ca un copil încrezător. Priviră numerele unul după altul şi el îi cumpără vată de zahăr şi floricele. Nu exagerase cînd îi spusese despre pasiunea ei pentru circ; privea acrobaţii cu ochii mari şi foarte atentă. Din cînd în cînd se uita la el pentru a-i împărtăşi entuziasmul şi îi strîngea mîna. Candoarea ei îl făcea să se simtă din nou bărbat – cel puţin pentru ea.

A doua zi, ea plecase în Arizona. Win îşi petrecuse două săptămîni încercînd să o uite, după care renunţă. Îşi cîntări situaţia, îşi calculă puterea pe care o avea deţinînd acea poziţie unică în lume şi se hotărî să întreprindă ceva îndrăzneţ.

Îl sună pe Harris Buhl la *Rainbow Concepts* pentru a-i spune cît de impresionat fusese de tînăra dar eficienta doamnă Benedict la întîlnirea de la New York. Într-un mod nu prea subtil îi dădu de înţeles lui Harris că prezenţa ei la apropiata conferinţă a lui *Bond Industries* de la jumătatea lunii martie ar fi fost foarte apreciată.

Circul nu era în oraş cînd ea veni la conferinţă, dar *21* era. Aşa că Win o invită la cină, la teatru şi pe Fifth Avenue pentru o altă plimbare lungă, avîndu-l pe

James la volanul Rolls-ului la cîţiva paşi în urma lor. O plimbă prin sediul companiei *W.W. Bond* din *Rockefeller Center* şi, în ultima seară, îndrăzni să o invite la dans la *Café Pierre*.

Pe măsură ce vizita ei se apropia de sfîrşit, lui îi era imposibil să-şi ascundă tristeţea.

– Ce este? îl întrebă ea simţindu-i emoţia.

– Ah, nu ştiu, spuse el evaziv. Cînd un bărbat de vîrsta mea întîlneşte o fată ca tine începe să se gîndească la toate lucrurile pe care le-a pierdut. La ocaziile pe care le-a ratat. Ni se oferă atîta fericire – nu trebuie decît să-i punem mîna în piept. Dar adesea îi întoarcem spatele în căutarea... a nu ştiu ce. În cazul meu a fost un fel de senzaţie de siguranţă.

Spre surprinderea lui, văzu că vorbele lui o şocaseră.

– Win, vorbeşti ca un bătrîn! îl mustră ea rîzînd.

– Ei bine? întrebă el arătînd spre trupul său zbîrcit.

– Win, eşti un bărbat în floarea vîrstei, spuse ea cu sinceritate. Poţi să faci şi să simţi orice doreşti. Depinde de tine. Nu vezi?

Optimismul ei îl mişcă. Era prea tînără, bineînţeles, pentru a cunoaşte adevărata povară a anilor, grijile şi capitulările vieţii de adult. Toate acestea nu existau pentru ea.

– Ce te face să fii atît de sigură? o întrebă el.

– Altfel nu m-aş afla aici, spuse ea zîmbindu-i cu o sinceritate care îl dezarmă.

După ce o urcase în avion, se întorsese acasă

stingindu-se precum Cenuşăreasa după miezul nopţii. Nu putea nici să trăiască fără ea, nici să-şi ia inima în dinţi să o cheme din nou la el.

Trecură mai întîi trei săptămîni, apoi şase. Mîna lui Win se îndreptase spre telefon de mii de ori, dar fusese reţinut de scrupule.

„Eşti prea bătrîn", îşi spunea el. „Te-a uitat."

O fată atît de frumoasă trebuia să aibă un iubit tînăr. De fapt, chiar mai mulţi. Fără îndoială că avea întîlniri în fiecare weekend. În viaţa ei plină şi agitată nu era loc pentru amintirile în legătură cu un bătrîn cu care se întîlnise de două ori în Manhattan, un văduv plicticos cărula îl satisfăcuse capriciul de a-l însoţi la circ şi de a lua cina o dată sau de două ori cu el. Totul fusese atît de copilăresc.

Dar, la capătul celor şase săptămîni, zbură pînă la Phoenix pentru a participa personal la întrunirea acţionarilor de la *Rainbow Concepts.* Harris Buhl îl primi ca pe un prinţ şi acum fu rîndul Lisei de a-l plimba, arătîndu-i locul unde lucra, micul ei apartament şi deşertul la care ajunsese să ţină de cînd venise din Sacramento.

Înainte de a se întoarce la New York, Win îi spuse din nou lui Harris Buhl cît de mult o admira pe Lisa şi îi dădu de înţeles că ar fi fost un reprezentant cît se poate de potrivit la întrunirea acţionarilor corporaţiei-mamă care urma să aibă loc peste o lună. Harris îi promise că avea să fie acolo.

Pentru Harris Buhl şi pentru nimeni altcineva în afară de Win nu avea nici o importanţă că întrunirea

acţionarilor *de la W.W. Bond,* datorită unei modificări de ultimă oră făcute de Winthrop însuşi, avea să aibă loc în Honolulu.

Totul mergea conform planului. Avionul Lisei ateriză pe aeroportul din Honolulu la ora prevăzută după îndelungata călătorie de la Los Angeles. Win o aştepta cu o cunună pe care să i-o pună în jurul gîtului şi cu o surpriză pe care să i-o spună.

În ultima clipă, fu copleşit de îndoieli. Poate că ideea lui nebunească nu avea să-i placă. Poate că avea să se înfurie pentru că fusese manipulată de el.

Dar toate îndoielile dispărură cînd îi zări chipul luminîndu-se la vederea lui.

– Mi-a fost atît de dor de tine, spuse ea cînd el îi puse cununa pe după gît. Se vede?

El zîmbi şi îşi încrucişă degetele în gînd.

– Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, zise el apoi. Întrunirea acţionarilor e numai începutul. Harris Buhl îţi dă liber două săptămîni. Vei veni în Maui cu mine. O să ai o vacanţă.

O privi puţin cu teamă.

– Acum, spune-mi adevărul: te-ai supărat?

În semn de răspuns, ea îl îmbrăţişă şi îl sărută pe obraz. Apoi îl ţinu la distanţă de un braţ, atingîndu-i faţa cu amîndouă mîinile şi privindu-l cu ochi înceţoşaţi. Spre surprinderea lui, părea să se împartă între uşurare şi durere, de parcă soarta îi despărţise cu cruzime toate acele luni şi, în cele din urmă, cedase.

– Ah, Win, spuse ea. Cum aş putea să mă supăr?

În cele două zile cît dură întrunirea, Win o plimbă prin Honolulu, arătîndu-i Diamondhead, Waikiki, fermecătoarele magazine şi restaurante orientale din centru şi o duse cu maşina prin orăşelele din jur şi satele de pescari unde locuiau băştinaşii.

Cînd întrunirea se sfîrşi, se urcară în avionul lui particular şi aterizară lîngă Lahaina în Maui, după care îşi continuară drumul cu iahtul lui pînă la Napili, îndepărtata localitate situată pe coasta muntelui, unde se afla casa lui. Lisa exclamă cînd văzu canalul şi celelalte insule de pe verandă. Frumuseţea ilustratelor nu o pregătise pentru splendoarea aceea ca dintr-o altă lume.

– E un adevărat paradis, spuse ea.

„Acum este", îşi spuse Win privind cum soarele care apunea se reflecta în ochii ei verzi.

Petrecură două săptămîni superbe împreună, zilele fiind în acelaşi timp leneşe şi pline de aventură. O duse cu iahtul pe Lanai, insula ananasului, şi pe Molokai, cu plajele sale pustii şi drumurile tăcute. O duse la Wailuku, capitala insulei Maui, cu frumoasele ei case vechi şi vestigii ale misionarilor, şi în îndepărtatul oraş Hana, ascuns în mijlocul junglei tropicale, unde cîţiva din cunoscuţii lui de pe insulă se adunau la hotelul *Hana* pentru a bea ceva.

O duse apoi la vulcanul Haleakala, unde prietenii lui, familia Bellamy, îi găzduiră o seară la ferma lor de vite. Lisa fu surprinsă şi încîntată să stea în faţa focului în aerul răcoros de munte al serii, ascultînd zgomotul vitelor din ţarcuri, în timp ce cîmpurile de trestie şi de ananas se întindeau în zare.

Înotau amîndoi în fiecare dimineaţă, înainte ca soarele să devină prea puternic, ieşeau cu iahtul pentru a privi uluitorii peşti tropicali ce înotau în jurul recifelor de la marginea lagunei din vecinătatea casei. Win puse doi tineri de încredere din personalul casei să o înveţe să folosească placa de surf. Ea căzu de cîteva ori, rîzînd şi făcîndu-i cu mîna, dar, în cele din urmă, fiind o atletă înnăscută, reuşi să se menţină deasupra valurilor mai blînde. Venea apoi lîngă el, cu trupul şiroind de apă, cu răsuflarea întretăiată şi stătea să o şteargă încet cu prosopul.

Imaginea trupului ei în lumina soarelui strălucitor îi tăia respiraţia. Sînii ei rotunzi şi tari păreau un fruct al insulei, pielea ei era la fel de albă ca nisipul plajelor care lui îi plăceau atît de mult, iar coapsele ei lungi şi minunate erau la fel de irezistibile ca briza îmbietoare care îi mîngîia înăuntrul slipului de baie.

Seara se plimbau pe pajiştea din spatele casei, cu arborii săi tropicali şi arbuştii de hibiscus, după care se aşezau pe verandă de unde priveau apusul. Auzeau păsările ciripind printre ramurile palmierilor, vedeau cum valurile se spărgeau uşor pe ţărmul depărtat. Apoi, bucătarul le pregătea o cină excelentă

din peşte proaspăt, carne de vită din turmele de pe insulă şi salate exotice din fructe tropicale şi legume de pe proprietatea lui.

I-a povestit despre anii petrecuţi acolo alături de Eileen şi despre iubirea lui faţă de băştinaşii atît de prietenoşi. I-a vorbit despre copiii şi nepoţii lui făcînd-o să-i spună mai mult despre Louis Benedict, ca referindu-se la acesta cu un respect combinat cu tristeţe. Fiind doar pe jumătate conştient de sensul pe care îl avea discuţia aceea despre trecut, Win privea cum lumina amurgului îi poleia genele în timp ce vorbea.

Cu trecerea zilelor, conversaţia deveni din ce în ce mai puţin necesară între ei. Păreau să ştie tot ce era nevoie unul despre celălalt. Îşi petreceau serile într-o tacită înţelegere, legănîndu-se împreună în balansoarul de pe verandă în vuietul valurilor, mîna Lisei odihnindu-se într-a lui. Intimitatea dintre ei îi umplea pe Winthrop Bond cu o dorinţă care devenea mai seducătoare pe zi ce trecea. Se scălda în vraja ţesută de Lisa, încercînd să nu se gîndească la ce avea să se întîmple cînd ea va pleca.

Cele două săptămîni trecură în mod inevitabil. Un anume regret le păta zilele petrecute împreună, pînă cînd, spre sfîrşit, îşi simţiră fericirea împovărată de groaza faţă de viitor.

Şi acum se sfîrşise.

– Îţi mulţumesc că mi-ai oferit posibilitatea să văd toate astea, spuse Lisa zîmbind pe deasupra florilor din jurul gîtului.

Win îi privi obrajii îmbujoraţi în lumina lumînării ultimei seri petrecute împreună.

– Eu îţi mulţumesc că mi-ai oferit posibilitatea asta, spuse el, gîndindu-se că, deşi stăpînea acel loc de mulţi ani, şi îşi petrecuse nenumărate ceasuri contemplînd oceanul şi munţii, mai întîi cu Eileen şi apoi singur, nu simţise niciodată tropicele în toată fiinţa sa pînă cînd nu apăruse Lisa.

Îi atinse mîna peste masă. Ochii i se închiseră pe jumătate de dorinţă. Era epuizat de zilele cînd încercase să nege că acea clipă trebuia să vină şi fu disperat la gîndul de a o lăsa să plece a doua zi.

– Nu fi trist, spuse ea aruncîndu-i cel mai dulce zîmbet. Ne-am simţit minunat, Win. Nu o să vă uit niciodată pe tine şi insula ta. Te rog...

El oftă.

– Sînt trist pentru că nu mai am la ce trucuri să apelez, spuse el. Te-am ademenit la New York, te-am urmat la Phoenix şi, în cele din urmă, te-am adus pînă aici. Nu mai pot face nimic decît să te las să pleci. Trebuie să-ţi trăieşti viaţa. Ştiu că e firesc, dar unei părţi egoiste din mine nu-i place deloc. În adîncul sufletului sper că voi putea să te văd măcar din cînd în cînd. Poate mă vei suna cînd vei veni la New York. Poate voi găsi şi eu pretexte ca să vin în Arizona, cu vreo afacere oarecare. O să te sun dacă voi avea

curaj...

– Curaj? întrebă Lisa părînd şocată. Ah, Win, cum poţi spune una ca asta? Asta crezi tu despre mine?

El o privi, hipnotizat de ochii ei verzi care sclipeau în lumina lumînării. Briza serii, înmiresmată de palmieri şi de florile tropicale, îi mîngîia părul ce îi cădea pe umeri. Părea mai frumoasă ca oricînd.

El încercă să se concentreze.

– Te aşteaptă un viitor excelent, Lisa, spuse el. Vei avea succese în munca ta. Într-o bună zi o să te îndrăgosteşti, o să te căsătoreşti şi o să ai copii...

– Dar m-am îndrăgostit deja, zise ea pe un ton extrem de serios şi implorator.

Win simţi că leşină. Încercă să nu se uite la ea.

– Te rog, Lisa, zise el prefăcîndu-se că nu a auzit. Nu pot să stau în calea ta. Te consider o prietenă bună. Cea mai bună, cea mai minunată...

– Ah, nu mai continua, Win, strigă ea. Nu înţelegi că te iubesc?

El o privi cu ochii mari. Inima îi bătea mai iute. Explozia care mocnise tot timpul în el era declanşată acum de cuvintele ei şi el nu putea face nimic pentru a o opri.

– Lisa, nu se poate să vorbeşti serios...

Ea îi luă mîinile într-ale ei tăindu-i răsuflarea.

– Win, vreau să-ţi aparţin. Vreau să am copii cu tine.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji. El îşi dădu seama cît o costa acea mărturisire.

Încercă să obiecteze.

– Scumpa mea Lisa, eu sînt bătrîn. Viaţa mea se apropie de sfîrşit. Pe tine te aşteaptă atîtea lucruri...

Ea scutură din cap cu încăpăţînare.

– Nu fără tine.

Surprins de fermitatea ei, el se simţi obligat să protesteze.

– Lisa, nu gîndeşti bine. Bineînţeles, simţim ceva unul pentru celălalt. Ne-am apropiat într-o perioadă foarte scurtă de timp. Nu pot să-ţi ascund cît de importantă ai devenit pentru mine. Dar asta nu înseamnă...

– Ah, poţi să crezi asta dacă vrei, spuse ea cu disperare. Dar nu o spune, Win, pentru că îmi zdrobeşti inima.

I se aruncă deodată de gît, strîngîndu-l cu toată puterea.

– Nu înţelegi? îl întrebă ea suspinînd şi acoperindu-i obrajii cu sărutări. Se întîmplă o singură dată cu adevărat şi o femeie îşi dă seama cu certitudine. Tu eşti, Win, scumpul meu Win. Am ştiut imediat, chiar din seara aceea la club în New York. Şi am încercat atît de mult să-ţi plac, să te fac să mă placi. Te iubeam deja, dar trebuia să nu las să se vadă. Nu voiam să te sperii cu tinereţea şi neîndemînarea mea. Ah, Win, m-a durut îngrozitor cînd te-am părăsit atunci. Iar cînd domnul Buhl m-a trimis la conferinţă şi tu m-ai sunat, am fost atît de fericită şi de uşurată. Credeam că mă uitaseşi...

Un suspin puternic o zgudui deodată. Îşi şterse

lacrimile în zadar.

– Nu-ţi dai seama? spuse ea. În tot acest timp am încercat să ascund ce simţeam pentru tine ca să nu te simţi sufocat de mine, să te simţi liber să mă alegi dacă vrei. Dar nu mă mai pot ascunde, Win. Nu pot să-mi iau rămas bun de la tine...

Plîngea încet la pieptul lui. Atunci, el o bătu uşor pe umăr. Cît de ciudat era ca ea să se agaţe de el pentru a găsi putere, în ciuda tinereţii ei exuberante şi a inimii lui îmbătrînite.

– Te rog, Win, te rog, spuse ea. Să nu spui că o să mă iubeşti dacă nu poţi s-o faci. Spune doar că mă vei lăsa să-ţi aparţin sau, cel puţin, că vei încerca. Nu spune nu, te rog. Dacă o faci, nu-mi mai rămîne nimic.

Lacrimile ei fierbinţi îi umeziră obrazul cu aceeaşi dulceaţă ca picăturile fine ale oceanului. Mîinile ei i se aflau pe spate, trăgîndu-l mai mult spre ea, de parcă ar fi fost ultima ei şansă de a-l împiedica să dispară.

Deodată, Winthrop Bond înţelese sentimentele care luaseră fiinţă în el în acele luni ciudate şi dureroase şi mai pricepu şi de ce i se părea Lisa atît de irezistibilă. Îl voia pentru bărbăţia lui. Voia copii de la el. Stîrnea în el exact instinctul de a fi bărbat, de a face parte activ din lume în loc să fie un martor obosit al acestela.

Acesta era secretul pasiunii ei copilăreşti pentru circ şi al felului încrezător în care îi ţinea mîna cînd mergeau peste tot. Nu era dispreţuitoare faţă de vîrsta

lui şi nici înnebunită după averea şi poziţia lui. Aceste obstacole nu existau pentru ea. Voia să i se ofere doar ca femeie. Era dornică de dragostea lui aşa cum numai o femeie putea fi. Dar ştiuse de la început că el avea să se împotrivească ţinînd cont de tinereţea ei şi acest lucru o chinuise îngrozitor.

Acum, însă, toate acestea dispăruseră, căci coarda sensibilă pe care i-o atinsese cu mărturisirea ei răsuna în el ca o simfonie şi cele din urmă semne de împotrivire din partea lui începeau să se evapore.

Ea păru să simtă acest lucru, căci îl luă de mînă cu uşurare şi bucurie şi îl conduse spre dormitorul ei. El nu opuse rezistenţă.

Ea închise uşa. Razele lunii pătrundeau pe fereastră şi, sub privirea lui, începu să-şi scoată rochia. Stătea în faţa lui, albă şi sclipitoare în lumina lunii, o imagine miraculoasă a feminităţii, iar cînd sutienul ei dispăru, el îi văzu pentru prima oară sînii perfecţi al căror contur îl fermecase adesea şi îl tulburase din dosul costumului ei de baie.

Veni lîngă ei şi îi atinse buzele cu ale ei, încet la început şi apoi plină de o poftă feminină care îi despărţi buzele pentru ca limba să-i pătrundă în gură, dornică să-i simtă gustul.

Simţurile lui obosite se treziră la viaţă cînd îi simţi goliciunea lipită de ei şi îi auzi geamătul de bucurie şi excitare cînd sexul lui se întări lîngă ea. Încurajată, ea îl sărută mai profund şi ei îndrăzni să-i atingă chilotul mătăsos, perfect conştient de faptul că ea vola să i-l

tragă în jos, peste picioare.

Ce i se întîmplă lui Winthrop Bond în următoarele cîteva minute se afla la ani-lumină distanţă de orice experienţă sexuală trăită sau visată vreodată. Fata aceea care îi oferea trupul nu o făcea pentru că trebuia, ci fiindcă avea nevoie de el şi îl voia şi pentru că, într-adevăr, îi dorea dragostea cu disperare.

Nimeni nu se mai purtase astfel cu el vreodată. Pentru toţi cei pe care îi cunoscuse, el era Winthrop Bond al patrulea, o fiinţă omenească născută cu o anumită poziţie în societate, asemeni unui prinţ de mîna a doua pe care oamenii îl acceptă ca rege pînă cînd generaţia următoare îi va scăpa de mediocritatea lui. Tocmai datorită faptului că era Winthrop Bond al patrulea, nimeni nu îi dăduse atenţie ca persoană.

Chiar şi Eileen fusese obligată să o facă după ce erau deja căsătoriţi. Făcuse tot posibilul să stabilească o legătură cu bărbatul singuratic din spatele poziţiei cu care se măritase obligată de legile societăţii.

Dar Lisa îl voia, cu trup şi suflet. Era atît de înflerbîntată, încît dorinţa ei îl străbătea ca un foc, întărindu-i sexul şi pulsînd în partea inferioară a abdomenului său. Uimit, o penetră cu încrederea unui tînăr şi îi oferi plăcerea pe care o merita trupul ei superb.

Gemetele ei de încurajare îi răsunau în urechi cînd ea îşi arcui spatele pentru a-l primi şi mai adînc. Foarte curînd, fiorii extazului îi mîngîiară şi simţi fierbinţeala propriului său orgasm, venind la început

foarte de departe şi apoi năvălind cu forţă. Ea îl simţi şi îl întîmpină cu ţipete uşoare cînd explodă în ea ca o parte din el însuşi pe care o ţinuse închisă în toţi acei ani, o parte de existenţa căreia uitase, pînă cînd acea clipă glorioasă o readusese din nou la viaţă.

– Mmmm, spuse ea ţinîndu-l strîns în timp ce gemeteie lui acopereau zgomotul distant al valurilor. Îţi mulţumesc, Win. Ah, scumpul meu...

El savură acel moment, pentru că ştia că este un miracol pe care nu îl merita. Viaţa îi oferise o a doua şansă, o a doua bărbăţie mult mai reală decît prima, graţie aceiei tinere creaturi dulci şi senzuale. Pentru prima oară în şaizeci şi cinci de ani, Win se simţea dorit cu adevărat.

Ea stătea goală în braţele lui, sărutîndu-i pieptul, trecîndu-şi degetele peste umerii lui şi apoi peste şolduri, atingerea aceea fiind încărcată de extaz şi fascinaţie.

– Ah, Win, spuse ea. Cît de mult te iubesc.

Pentru ultima oară el privi acele irisuri imploratoare şi cedă.

– Şi eu te iubesc, scumpa mea Lisa, zise ei.

Îi auzi suspinul de bucurie şi îi simţi zîmbetul în întuneric.

– Mai spune o dată, şopti ea.

– Te iubesc.

– Ah... Ah...

Se aplecă să îl sărute şi lacrimile ei îl udară, pure ca o apă sfinţită. Apoi se cuibări lîngă el, strîngîndu-l

în braţe.

– Vreau să-ţi dăruiesc copii, Win, spuse ea. Asta am simţit cînd te-am văzut prima oară şi tot asta simt şi acum. Ştiu că e bine, Win – habar n-am cum de ştiu, dar ştiu. Ai mai avut copii, dar eşti făcut să ai mai mulţi. Nu înţelegi? Destinul a făcut să ne întîlnim. Ai fost menit să fii tatăl a două generaţii, nu numai a uneia. Iar eu am fost predestinată să fiu mama de data aceasta.

Îl sărută pe obraz, iar şi iar, cu o bucurie copilărească.

– Ştiu că pare o nebunie, zise ea. Dar toată viaţa am avut senzaţia că aştept ceva. N-am găsit la Louis, Dumnezeu să-l odihnească. Poate de aceea n-am putut rămîne însărcinată cu el. Trebuie să fi ştiut că, în altă parte, copiii mă aşteptau încă. Cînd te-am cunoscut, am ştiut imediat. Ah, cît de mult te-am dorit, în toate aceste luni...

Îl strînse mai tare şi vorbi şi mai agitată.

– Lasă-mă să-ţi dăruiesc copii, Win, spuse ea. Lasă-mă să-i am şi să-i cresc. Atît îţi cer. Te rog să nu spui nu. Doar iubeşte-mă şi ştiu că vor veni. Nişte copilaşi frumoşi... Îi simt în mine. Sînt ai tăi. Au trebuit să te aştepte. Ah, slavă Domnului...

Faţa ei era apropiată de a lui, părul acoperindu-i pe amîndoi, trupul ei gol sclipind ca o fantomă în întuneric, trimis de destin pentru a-i schimba viaţa.

– Nu spune nu, îl imploră ea. Lasă-mă să-ţi aparţin. Nu o să te dezamăgesc niciodată, îţi jur.

Nimeni nu te-ar putea iubi ca mine.

Win trase adînc aer în piept. Bărbăţia i se oferea pe o tavă de argint. Nu putea să o refuze.

– Nu, spuse el zîmbind şi înconjurîndu-i mijlocul pentru a o trage mai aproape. Nu o să spun nu.

Ea scoase un sunet slab, feminin, ceva între suspin şi un geamăt de bucurie.

– Dar mai e ceva, adăugă el prinzînd-o de umeri.

– Ce anume, Win? întrebă ea părînd speriată. Ce este?

El îi trecu un deget peste obraz şi o sărută înainte să răspundă.

– Va trebui să te căsătoreşti cu mine.

Douăzeci şi şase
Paris
16 iunie 1955

Hal Lancaster stătea pe canapea în apartamentul său de la hotelul *Crillon,* ascultînd circulaţia din Place de la Concorde.

Era în cămaşă, cu picioarele pe măsuţa de cafea din faţa lui, pe care se afla un platou plin cu sandvişuri pe jumătate mîncate şi două sticle de bere franţuzească goale. Ochii îi erau închişi.

Radioul era în funcţiune. O crainică anunţa ştirile, dar Hal nu asculta, pentru că era un chin să gîndească şi să vorbească în franceză după o zi întreagă de stat la masa de conferinţă.

Dar Tom Rossman, asistentul ales de Hal şi prieten apropiat, asculta cu atenţie. Întîlnirea din ziua aceea cu francezii fusese ultrasensibilă şi marcată de o mulţime de semnale ambigue de ambele părţi. Tom voia să audă cum aveau să anunţe cei de la radio acest lucru, căci ştia că guvernul francez controla posturile de radio şi îşi exprima opiniile propriului partid prin intermediul acestora.

Personalul preşedintelui trimis la NATO, printre care se aflau Hal, Tom şi reprezentanţii generalului Gruenther, comandantul suprem al forţelor aliate din Europa, se chinuiseră luni de zile să convingă guvernul francez să fie de acord cu formarea Comunităţii Europene a Apărării, sau CEA. Un asemenea pas, care ar fi pus bazele unei apărări europene unite împotriva agresiunii sovietice, era visul personal al lui Eisenhower pentru Occidentul postbelic.

La întîlnirea din ziua aceea, americanii îşi folosiseră talentele diplomatice la maximum şi plecaseră într-o stare de epuizare generală. Hal urma să se întoarcă a doua zi la Washington şi ştia că nu îi va putea raporta lui Eisenhower decît un progres neînsemnat. Nu putea să sufere să se ducă acasă de fiecare dată cu veşti nemulţumitoare, cu atît mai mult cu cît cei din Consiliul Securităţii Naţionale fuseseră dintotdeauna împotriva numirii lui Hal în postul său şi mereu încercau să-l întoarcă pe Eisenhower contra lui.

Eforturile lor, însă, nu fuseseră încununate de

succes, deoarece Ike avea încredere în instinctele lui Hal în legătură cu francezii şi cu CEA mai mult decît în ale oricui altcuiva. Indiferent cît de antipatizat era printre republicanii de dreapta de la Washington, Hal era sigur că avea un prieten în interiorul Biroului Oval.

De aceea, se bucura totdeauna cînd se întorcea acasă. Şi, dintr-un punct de vedere mult mai personal, abia aştepta drumurile la Washington, pentru că îl aduceau mai aproape de New York şi de Laura.

De fapt, deşi era preocupat de activitatea din ziua aceea, gîndurile lui erau foarte departe de NATO. Ştia că avea ocazia să o vadă pe Laura peste trei zile dacă pleca imediat la Washington şi îi era extrem de dor de ea.

Se uită la Tom, care stătea pe marginea unui fotoliu şi îşi bălăngănea ochelarii de genunchi, înclinînd capul aşa cum făcea adesea cînd se concentra asupra unei probleme.

Tom era cel mai apropiat prieten al lui Hal din guvern. Fuseseră colegi la Facultatea de Drept de la *Harvard* şi intraseră în politică aproximativ în acelaşi timp. Proveneau, însă, din medii total diferite. Hal, produsul unei vechi familii anglo-saxone şi beneficiarul unei educaţii tradiţionale la *Choate* şi *Yale*, se afla la foarte mare distanţă de Tom, care provenea dintr-o familie săracă din Bronx şi nu se gîndise deloc la colegiu pînă cînd bursa de ultimă clipă la *Columbia* l-a făcut să se răzgîndească.

Tom era marcat de rădăcinile etnice ale familiei sale de emigranţi la fel cum era Hal de Lancasteri. Amîndoi, însă, aveau în comun despărţirea de bunăvoie faţă de politica părinţilor. La fel cum Hal renunţase la republicanismul de dreapta al Lancasterilor, Tom întorsese spatele nostalgiei părinţilor săi pentru *„New Deal"*[1], fiind convins că lumea postbelică ridica probleme noi pentru care era nevoie de lideri noi.

Cei doi tineri, amîndoi democraţi, îşi făcuseră drum spre Casa Albă a lui Dwight Eisenhower şi se împrieteniseră din prima clipă. Hal vedea în Tom un termen de comparaţie perfect pentru propria sa personalitate. Acesta avea o inteligenţă acută şi cinică, un simţ uluitor al jocului de poker politic şi o minte analitică ce vedea unele lucruri ascunse pe care instinctele lui Hal nu le observau.

Tom simţise de la început, deşi niciodată nu spusese cu glas tare, că, în Hal Lancaster, întîlnise un potenţial mare lider. Hal poseda o mare înţelepciune politică precoce care provenea din combinaţia dintre idealismul său profund şi flexibilitatea sa înnăscută ca individ. La acestea se adăugau curajul şi o anumită dorinţă de a se sacrifica pentru alţii, ceea ce nu se prea întîlnea la persoanele publice.

Tom hotărîse că, indiferent unde voia să ajungă Hal în viaţa publică el avea să-l ajute. Pînă la sfîrşitul

1. politica economică şi socială a preşedintelui Roosevelt

primului an al prieteniei lor, încheiaseră o înţelegere tacită că, de atunci înainte, carierele lor aveau să fie legate.

Jucau handbal împreună şi Tom se folosea de iuţeala sa pentru a-l bate pe Hal de multe ori în ciuda superiorităţii fizice a acestuia. Jucau poker, unde Tom era în avantaj datorită firii sale suspicioase şi simţului dezvoltat pentru atac şi apărare, dar se trezea învins adesea de surprinzătoarea abilitate a lui Hal de a blufa cînd nu avea cărţi bune.

Tom se căsătorise cu iubita sa din colegiu, o tînără drăguţă pe nume Nora, care îi tolera cu afecţiune personalitatea ultrasensibilă şi îl iubea pentru umorul şi spiritul lui tineresc. Hal îşi petrecea multe seri şi după-amieze de duminică în casa lor modestă de la Washington şi devenise unchiul adoptiv al lui Joan, fetiţa lor neastîmpărată în vîrstă de şase ani căreia îi plăceau filmele bune şi putea spune pe de rost o mare parte din dialogul din *Pe aripile vîntului* oricînd i se cerea.

Amîndoi erau nerăbdători să plece spre casă a doua zi, căci simţeau cu disperare nevoia să scape de ritmul înnebunitor de lent al negocierilor NATO şi le era foarte dor de cei apropiaţi.

La acest lucru se gîndi Hal cînd îl văzu pe Tom oftînd, închizînd radioul şi îndreptîndu-şi cravata.

– Tom, spuse Hal din poziţia înclinată în care stătea pe canapea, dacă ai o clipă liberă, aş vrea să stăm puţin de vorbă.

Tom îl privi cu curiozitate.

– Ce este?

– E vorba de ceva ipotetic, zise Hal. Nu în legătură cu NATO, ci cu mine.

Tom lăsă jos haina sport pe care o luase şi se aşeză pe marginea patului. Privirea lui Hal îi spunea că subiectul era cît se poate de serios.

– Să presupunem că peste vreo doi ani aş ajunge într-o funcţie foarte importantă, spuse Hal. Senator, membru al Camerei Reprezentanţilor, guvernator – orice. Atunci, bineînţeles, aş fi căsătorit cu Diana. Crezi că asta m-ar ajuta să cîştig alegerile?

Tom izbucni în rîs.

– Pe Papă îl ajută faptul că e catolic? spuse el. Ce crezi?

Hal nu rîdea, ci părea cufundat în gînduri.

– Deci, crezi că înseamnă chiar atît de mult, spuse el.

Rîsul lui Tom începuse să se stingă.

– Dacă mă întrebi în mod serios, da, cred, zise el. Nu numai că Diana înseamnă publicitate pe gratis, în cel mai bun sens al cuvîntului, dar este o publicitate foarte bună. Nu poţi cumpăra aşa ceva nici cu un million de dolari, Hal. Tu şi Diana sînteţi iubiţii Americii. Diana îţi dublează valoarea pentru presă. Ba, mai mult, e valoroasă ea însăşi. Apare în revistele de modă şi în toate paginile mondene... Oamenii sînt nebuni după ea. Dumnezeule, ar fi cea mai senzaţională primă doamnă din istorie. Cu zîmbetul ei, un bărbat ar putea ajunge la Casa Albă.

Hal încuviinţă.

– Şi dacă nu mă-nsor cu ea? întrebă el.

Tom fu cît pe-aci să rîdă, dar văzu că Hal era foarte serios. Încruntîndu-se, îşi scoase ochelarii şi începu să-i legene nervos între picioare.

– Nu-ţi baţi joc de mine, nu? îl întrebă el.

Hal nu spuse nimic, dar expresia de pe chipul lui răspundea cît se poate de elocvent.

Tom se gîndi foarte mult, uitîndu-se pe fereastra dincolo de care amurgul se lăsa asupra capitalei franceze.

– Păi, spuse el, în sfîrşit, ar fi ceva mai mult decît faptul că ai separa-o pe Diana de imaginea ta. Ai adăuga ceva negativ acestei imagini. Ai deveni bărbatul care i-a dat cu piciorul Dianei Stallworth după o poveste de dragoste despre care a vorbit o naţiune întreagă. Bărbatul care le-a întors spatele trecutului, familiei, obligaţiilor sale. Te va afecta, Hal. Te va afecta foarte mult.

Hal îşi privi prietenul cu nişte ochi limpezi şi atenţi.

– Ce înseamnă „foarte mult?" întrebă el.

Tom oftă.

– Astăzi eşti burlacul preferat al ţării, cavalerul alb. Dacă te însori cu Diana devii jumătate din perechea preferată a Americii. Fără ea eşti singur. Absolut singur. Şi trebuie să mai ţii cont şi de faptul că ţi-ai făcut deja o reputaţie de nonconformist politic. Ce mai tura-vura, aş zice că ţi-ai da cariera înapoi cu

cinci ani, dacă nu şi mai mult. Aş zice că ţi-ai diminua şi potenţialul politic cu un post, poate chiar două. N-ai ajunge niciodată preşedinte, Hal, poate nici măcar vicepreşedinte.

Urmă o pauză. Tom îşi înclină capul concentrîndu-se.

– Şi mai e ceva, spuse ei apoi, deşi îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun. Banii. Ai fi mai puţin valoros din punct de vedere bancar. Ulţi de familia ta?

Amîndoi ştiau că averea familiei Stallworth fusese unită neoficial cu cea a Lancasterilor cu vreo doisprezece ani în urmă ţinîndu-se cont de căsătoria lui Hal. Dacă acesta dădea înapoi acum, gestul lui ar fi însemnat nu numai distrugerea unei alianţe financiare în care erau implicate milioane de dolari, dar ar fi fost şi o palmă pe care tatăl său nu ar fi iertat-o niciodată. Reid Lancaster era un om foarte rigid şi răzbunător. Nici o clipă nu voise ca fiul său să intre în politică. Putea foarte bine să-i limiteze financiar posibilitatea de a candida pentru vreo funcţie importantă.

– Eh, cu timpul ai putea să repari cîte ceva, spuse Tom şovăielnic. Nimic nu e veşnic în politică. Toţi ştim asta foarte bine. Publicul are memorie scurtă. Dar ar depinde de împrejurări – atît politice, cît şi personale.

Îşi drese glasul.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, Hal: ai o altă persoană în minte?

– Nu pot să-ţi răspund, spuse Hal.

– Ipotetic, atunci, insistă Tom.

Hal strînse din dinţi.

– Bine; ipotetic. Să zicem că am o altă persoană în minte.

– Ar trebui să fie o altă Diana, zise Tom. Să provină din acelaşi mediu. Să aibă aceleaşi relaţii. Să fie o femeie pe care ai tăi să o accepte încîntaţi. Astfel, publicul ar putea fi convins să considere că ai schimbat o prinţesă cu o alta. Ar fi o crimă mai puţin gravă.

Îl privi pe Hal neliniştit.

– Fata de care vorbim e o astfel de fată? îl întrebă el.

Hal îi aruncă prietenului său un zîmbet stins.

– Nu pot să-ţi răspund, zise el.

Tom păru foarte îngrijorat acum.

– Hal, sfatul meu ar fi să te gîndeşti foarte bine la problema asta. Lumea aşteaptă să te însori cu Diana. Vor mai aştepta puţin. Nu te grăbi.

Hal nu spuse nimic.

– Uite ce e, Hal, zise Tom. Vreau să înţelegi ceva. Cariera ta nu e o simplă chestiune de curiozitate pentru mine. Indiferent unde ai vrea să ajungi, eu vreau să te ajut. Ştiu cîte ceva în legătură cu ţara asta a noastră nebună şi mai ştiu că va avea nevoie de tine. Ike ne ţine departe de război, dar cu mare efort. Iar Ike nu o să rămînă în funcţie o veşnicie. În perioada asta nucleară vom avea nevoie de conducători deştepţi. Tu ai şi capul şi inima potrivite pentru funcţia asta. Nu ieşi din cursă înainte ca aceasta

să înceapă, Hal. Nu face ceva astăzi ce îţi va împiedica alegerea cînd vom avea mai multă nevoie de tine.

Se ridică, îşi puse ochelarii şi îşi privi prietenul.

– Gîndeşte-te la ţara ta, Hal, ca la tine însuţi; îi spuse el apoi. Atît îţi cer.

Hal încuviinţă, gîndindu-se la cuvintele lui Tom. După aceea se ridică, zîmbi şi îşi întinse braţele obosite.

– O să fac un duş, zise el. Cînd ajungi jos, comandă-mi un Martini. Ne vedem peste cîteva minute.

– Bine, spuse Tom îndreptîndu-se spre uşă.

Arăta tot îngrijorat.

– Şi îţi mulţumesc, îi spuse Hal.

După ce plecă Tom, Hal se aşeză din nou şi privi pe fereastră. Un zîmbet ambiguu îi juca pe buze, deşi ochii îi erau îndureraţi.

Ştiuse dinainte ce avea să-i sfătuiască Tom, dar trebuia să audă cu urechile lui.

Luase deja hotărîrea. A doua zi avea să plece acasă. Va vorbi cu Diana şi apoi o va cere în căsătorie pe Laura.

Zîmbi gîndindu-se la naivitatea lui din trecut. În toţi acei ani, iubirea nu-i intrase niciodată în calcule. Acum, însă, în mod excepţional, era îndrăgostit. Inima lui aparţinuse Laurei din prima clipă cînd o văzuse.

Şi acest lucru anula orice altceva. La Laura trebuia să se gîndească întîi şi întîi.

Dragostea era o nouă experienţă pentru Hal. La început, sentimentul fusese atît de dureros şi de mistuitor, încît avusese impresia că va înnebuni. Pentru prima oară îl înţelegea pe acei tineri care se prăpădeau de dorul unei fete, renunţau la tot pentru ea, ba chiar se şi omorau din dragoste.

Laura era inima lui. Fără ea nu avea să fie nimic.

Fetele fuseseră totdeauna ceva oferit lui Hal pe tavă. Se aruncau de gîtul lui fără reţinere şi erau transparente în dorinţa şi motivele lor. Neîndemînatice şi superficiale în încercările lor de a fi feminine, îl făceau să se simtă singur chiar şi în îmbrăţişările lor cele mai pasionale. Din moment ce se aflau acolo pentru a fi luate, nu simţise niciodată o dorinţă foarte puternică pentru ele. De ce să dorească ceva ce avea la discreţie?

Laura era, însă, cu totul altfel. Laura era închisă în sine, pentru că ea avea un eu propriu. Spre deosebire de alte femei, care erau identice unele cu altele atît ca personalitate, cît şi ca intelect, Laura era unică.

Cu toate acestea, deşi profunzimea şi demnitatea ei o separau de restul femeilor, pe care Hal crezuse că le cunoştea atît de bine, ea îl dăruia mai mult decît orice altă femeie. Cînd îl atingea, îi zîmbea sau făcea dragoste cu el, îl dăruia toată inima ei.

Şi, de aceea, i-o stăpînea pe a lui.

Aşa cum îi explicase Tom, fără Diana, Hal ar fi valorat din punct de vedere politic doar 25 la sută

probabil din cît valora acum. Dar, fără Laura, ar fi fost întotdeauna jumătate de bărbat. Nu suporta gîndul să-şi trăiască restul zilelor fără ea. Era foarte simplu.

Ar fi plătit oricît, ar fi făcut orice sacrificiu pentru ea. Era viaţa însăşi.

Bucuros că luase această hotărîre, Hal se uită la telefon. Trebuia să fie aproape prînzul la New York. Laura era cu siguranţă la magazin, ocupată cu clientele ei. Nu trebuia decît să o sune, să-i audă vocea şi ar fi avut curaj să înfrunte orice dificultate.

Întinse mîna spre telefon. Acesta sună, însă, înainte ca el să-l atingă.

Ridică receptorul.

– Lancaster la telefon, spuse el.

– Cît mă bucur că te-am prins, Hal.

Era colonelul Sprague, consilierul generalului Gruenther.

– Avem nevoie să mai rămîi. Francezii au o contrapropunere la CEA, pe care vor s-o prezinte mîine. Generalul tocmai a vorbit cu Dulles la Washington. Ike vrea să lăsăm totul şi să vedem dacă putem ajunge la o înţelegere cu francezii în următoarele zece zile. Îmi pare rău dacă ţi-am dat planurile peste cap, dar mă tem că va trebui să-ţi amîni plecarea.

Hal strînse din dinţi.

– Nu-i nici o problemă. Ne vedem mîine dimineaţă la sediu.

Închise telefonul. O clipă se gîndi să o sune pe

Laura oricum. După aceea îşi spuse că lucrurile mai puteau aştepta pînă cînd avea să ajungă acasă.

Mai putea trăi zece zile fără răspunsul ei.

Douăzeci şi şapte

În ziua de 17 iunie, Laura primi un telefon de la secretara Dianei Stallworth care o invită să ia ceaiul cu aceasta lunea următoare.

Invitaţia nu era deloc surprinzătoare. Diana era una din cele mai bune cliente ale ei, cu siguranţă cea mai celebră şi trecuse aproape o lună de cînd îi executase ultima comandă.

Cu toate acestea, Laura simţi o uşoară teamă. Nu mai ardea de nerăbdare să se afle în compania Dianei.

Laura ajunse la timp, cu carneţeiul cu schiţe

pregătit. Fu condusă în solariul de la etaj pe care Hal i-l arătase pentru prima oară cu patru luni în urmă. Se aşeză pe unul din fotoliile din trestie indiană şi privi peştii care înotau în bazinul alături de care micuţa balerină se afla cu fustiţa ei de bronz, ochii ei sculptaţi părînd copilăroşi şi inocenţi.

În cele din urmă, apăru şi Diana, purtînd o bluză de mătase galbenă şi o pereche de pantaloni negri de gabardină pe care Laura le crease pentru ea. Cînd Laura se ridică să-i strîngă mîna, observă că Diana adusese o mapă cu fermoar pe care o puse pe masă lîngă lucrurile pentru ceai.

– Îl bei cu lămîie, nu? întrebă Diana etalîndu-şi memoria nemaipomenită care făcea parte din arsenalul talentelor ei de gazdă.

Turnă cu grijă. Laura văzu că mîna îi tremura uşor.

– Ce mai faci? o întrebă ea întinzîndu-i ceaşca.

– Ca întotdeauna, spuse Laura poate puţin cam inexpresiv. Dar tu?

– Perfect.

Zîmbetul Dianei era rece şi glasul încordat. Un semnal de alarmă se declanşă în mintea Laurei, dar hotărî să-l ignore.

– Mi-am adus carneţelul de schiţe, spuse ea. La ce anume te-ai gîndit?

Diana scutură din cap.

– Întîlnirea asta nu-i în legătură cu toaletele,

Laura.

Aceasta nu spuse nimic, ci o privi pe Diana care luă mapa de piele şi o deschise. Înăuntru se aflau două plicuri mari. Diana deschise unul din ele şi i-l dădu Laurei.

– Uită-te puţin la astea, zise ea.

Laura îi aruncă o privire nedumerită înainte să scoată conţinutul plicului.

Erau fotografii, două duzini sau poate chiar mai multe. În toate erau ea şi Hal.

Laura păli. Se părea că cineva îi urmărise în toate locurile preferate de ei şi izbutise să le facă fotografii în multe din zilele petrecute împreună. Într-una zîmbeau în aşteptarea unui taxi; alta îi înfăţişa în întunericul unui restaurant intim, absorbiţi de conversaţie şi privindu-se în ochi.

Într-o altă fotografie se plimbau prin Central Park, în zona lor preferată din apropierea caruselului. Alta îi înfăţişa îndreptîndu-se spre intrarea unui cinematograf. În mod inevitabil, fotograful reuşise să-i surprindă ţinîndu-se de mînă seara, pe stradă. Ba, mai rău, într-una din fotografii se şi sărutau, Hal ţinînd-o pe după umeri cînd era sigur că nu îi vedea nimeni.

În mod surprinzător, la piscină nu li se făcuseră fotografii. Într-un fel, respectivul ratase această ocazie.

În rest, totul era acolo. Fotografiile trădau dulcea plăcere a apropierii lor, cînd vorbeau, rîdeau, schimbau priviri pline de tandreţe şi se atingeau.

Tăcută, Laura adună fotografiile la un loc, le puse pe masă şi se uită la Diana. Aceasta o privea cu ochii în lacrimi.

– Credeam că îmi eşti prietenă, spuse ea şi un suspin îi făcu vocea să tremure.

Senzaţia de rău dinăuntrul Laurei se adînci. Durerea de pe chipul Dianei era reală, iar Laura era cea care i-o provoca.

Diana se şterse la ochi cu o batistă şi trase adînc aer în piept.

– Îmi pare rău că am spus asta, zise ea apoi. Ceea ce avem de discutat nu are nici o legătură cu prietenia.

Aceste cuvinte o dură pe Laura aproape la fel de mult ca acelea de dinainte.

– Laura, spuse Diana alegîndu-şi cuvintele cu greu, îmi placi foarte mult. Îţi respect munca extraordinar şi pe tine ca persoană. Şi, ca să fiu sinceră, îmi dau seama cu uşurinţă de ce te găseşte Hal atrăgătoare. Fiindcă eşti, într-adevăr, atrăgătoare. În felul tău, eşti o femeie foarte frumoasă.

Făcu o pauză, parcă întrebîndu-se cum să înceapă ceva dureros şi dificil. Se uită la mica balerină de lîngă bazin.

– Încă de cînd aveam nouă ani am ştiut că mă voi mărita cu Hal Lancaster, spuse ea. În toţi aceşti ani, lucrul ăsta a fost o realitate pentru mine şi Hal. Ne aparţinem unul altuia la bine şi la rău. Sînt sigură că ţi-e greu să înţelegi cum putem trăi astfel, ştiind aşa

ceva de la o vîrstă fragedă, obişnuindu-ne cu acest gînd. Majoritatea oamenilor nu înţeleg. Dar Hal şi cu mine provenim dintr-o societate unde aşa se obişnuieşte. E ceva ce face parte din noi – şi noi, la rîndul nostru, facem parte din ea.

Făcu o pauză şi se încruntă, concentrîndu-se.

– Laura, îl iubesc pe Hal de cînd eram cît statuia asta. Şi, fie că mă crezi fie că nu, şi el mă iubeşte. Poate altfel decît pe tine. Nu ştiu. Dar, crede-mă, legătura dintre noi e foarte puternică. Hal mi-a fost alături în multe momente dificile de care tu nu ştii nimic. Se va căsători cu mine dintr-o mie de motive de care habar nu ai. În tot acest timp l-am iubit şi am suferit pentru el pentru că aceste motive sînt şi ale mele, nu numai ale lui.

Oftă brusc neputincioasă.

– Nu ştiu cum să-ţi explic, spuse ea. Nu sînt sigură nici măcar că ar trebui să încerc. Nu sînt convinsă că te priveşte.

Laura nu spuse nimic, dar i se făcu milă de Diana, a cărei faţă purta masca de durere pe care ea o cunoştea foarte bine. Îşi aminti de nopţile cînd ea însăşi nu dormise gîndindu-se la Hal, întrebîndu-se unde era, dacă era fericit, cu cine era. Îşi aminti de groaza şi resentimentul faţă de orice lucru care ar fi despărţit-o de el. Toate acestea se vedeau foarte clar în ochii îndureraţi ai Dianei. De cîte luni, de cîţi ani îndura, oare, acea agonie?

Diana trase adînc aer în piept.

– Hal se află la începutul unei mari cariere politice, spuse ea. Nu trebuie să citeşti ziarele sau să vorbeşti cu cineva de la Washington ca să ştii asta. Eisenhower o să fie ultimul preşedinte republican pentru o vreme. Viitoarea eră politică va fi dominată de democraţi. În afară de Jack Kennedy, Hal este cel mai promiţător democrat. Multă lume printre care şi eu, consideră că Hal va candida la preşedinţie în următorii zece ani. Şi îmi place să cred că, atunci cînd o va face, va şi cîştiga.

Din nou făcu o pauză gîndindu-se la ce încerca să spună. Acest lucru conţinea o umbră de bunăvoinţă, de parcă Laura ar fi fost prea lipsită de experienţă sau prea ignorantă ca să înţeleagă ce era în joc. Cu toate acestea, ceva mai profund şi mai sincer radia din ea în ciuda atitudinii.

– Ştii ce înseamnă asta, Laura? o întrebă Diana. Înseamnă că tot ce face Hal astăzi e făcut de un viitor candidat la preşedinţie – poate chiar un viitor preşedinte al Statelor Unite. Fiecare mişcare pe care o face îi afectează şansele de a-şi împlini destinul şi de a-şi achita obligaţiile faţă de ţară. Închipuie-ţi cît de tragic ar fi dacă ceva ce ar face astăzi, oricît de minor şi oricît de scuzabil, i-ar compromite acest destin...

Oftă.

– După cum sînt sigură că ştii, Hal a ales politica împotriva voinţei familiei sale. Într-atît este de importantă pentru el. Iar Lancasterii îl respectă pe Hal îndeajuns pentru a se hotărî să îl susţină din toate

puterile. Acest lucru e, totuşi, o sabie cu două tăişuri. Hal va avea nevoie de orice ajutor din partea alor săi pentru a-şi atinge ţelul.

Clătină din cap, parcă nemulţumită de sine.

– Dar nu banii sînt problema, zise ea. Dacă ar fi fost aşa, Hal le-ar fi întors spatele alor lui demult. Nu, Laura. Hal e un om ale cărui rădăcini îşi au originea adînc în trecut, mult mai adînc decît sugerează aspectul exterior al personalităţii lui. Ca şi mine, îşi trage viaţa din acest trecut şi dintr-un viitor căruia îi aparţine, vrînd-nevrînd. Dacă tu – sau oricine altcineva – i-ar cere să renunţe la acest lucru, să-l abandoneze, ar lăsa în urmă o parte din sine. Şi niciodată, absolut niciodată, nu ar mai fi complet. N-ar mai fi Hal, cel pe care-l cunoşti. Crede-mă.

Diana o privi în ochi pe Laura.

– Ştiu că Hal trebuie să simtă ceva pentru tine, spuse ea. Dar nimic din ce simte nu poate nega ceea ce este. Laura, poate o să doară, dar tot o să-ţi spun, pentru că e important pentru amîndouă. Pun pariu că Hal nu te-a cerut de soţie.

Urmări efectul vorbelor ei. Un îndelungat moment de tăcere le ţinu pe amîndouă suspendate, în timp ce Laura se chinui foarte mult să nu-şi trădeze emoţiile.

– Mi-am închipuit, spuse Diana mai degrabă compătimitor decît triumfător. Nici n-o s-o facă vreodată. Dacă l-ai cunoaşte la fel de bine ca mine, ai înţelege de ce.

Trase adînc aer în piept.

– S-ar putea să intenţionezi să verifici ceea ce ţi-am spus. În locul tău eu aş fi tentată s-o fac. Dar, dacă te gîndeşti la aşa ceva, cred că ar mai trebui să ştii ceva.

Deschise mapa şi scoase al doilea plic, dîndu-i-l Laurei.

Aceasta îl luă şi îl goli în poală. Era încă un teanc de fotografii. Aproape înainte să apuce să vadă ce conţineau, ochii i se umplură de lacrimi.

Fotografiile îl înfăţişau pe Hal împreună cu alte femei – patru sau cinci, cel puţin. Unele erau mai recente. Laura îi recunoscu paltonul de caşmir într-una. În alta, era bronzat cum nu îl văzuse niciodată, iar părul îi era mai lung decît de obicei.

Fetele din fotografii aveau două lucruri în comun: toate erau frumoase – ah, cît de dureros de frumoase! – şi purtau aceeaşi expresie pe chipuri, indiferent de deosebirile fizice. Era o expresie în care se combinau bucuria, surpriza, încrederea şi infinita speranţă care se vedeau şi pe chipul Laurei în fotografiile în care era alături de Hal.

Acea exaltare feminină îi zdrobi inima Laurei în timp ce examina fotografiile, uitîndu-se la fetele acelea care îl ţineau de braţ pe Hal sau de mînă, plimbîndu-se pe plajă sau pe străzile unui oraş, savurîndu-i frumuseţea cu ochii lor fericiţi.

Oftînd, Laura puse teancul pe masă, alături de cele în care se afla ea însăşi, şi se uită la Diana.

- Există un fotograf de la un mare cotidian new-

yorkez – nu-ţi spun cum îl cheamă – care îl urmăreşte pe Hal de ani de zile, spuse Diana. Încă de prima oară cînd acest om m-a... abordat, am început cu el o relaţie reciproc satisfăcătoare. Eu cumpăr negativele de la el, el acceptă să nu le facă publice şi îmi fac o idee despre activitatea lui Hal. Ştiu că pare de prost gust şi patetic...

În ciuda durerii din sufletul ei, Laura simţi o milă profundă pentru Diana. În fond, trebuia să o fi durut la fel de mult ca pe ea cînd a văzut acele fotografii. Şi Diana avusese mult mai mult timp la dispoziţie pentru a le examina şi a le calcula însemnătatea în viaţa ei alături de Hal.

Lacrimi începură să şiroiască pe obrajii Dianei cînd se uită la grămada de fotografii.

– Trebuie s-o fac, spuse ea. Trebuie să-l apăr. Nimeni altcineva nu e la fel de atent, de deştept sau de hotărît s-o facă. Hal e un bărbat pasional. Îl cunoşti doar foarte bine, Laura. Îi ştii activitatea din război. Are un curaj extraordinar – s-ar sacrifica bucuros pentru alţii cît ai clipi – dar habar n-are să se protejeze pe sine.

Se uită la mulţimea imaginilor lui Hal de pe masă.

– Aşa e el şi nimic nu-l va schimba, zise ea. Acesta e omul pe care sînt pregătită să-l accept de soţ şi de care să am grijă aşa cum îmi e scris.

Urmară cîteva clipe de linişte. În cele din urmă, Diana găsi puterea să zîmbească stins.

– Vezi tu, Laura, pentru asta existăm noi, femeile, zise ea. Pentru a ne proteja bărbaţii, fără ca ei să ştie că sînt protejaţi. Nu sînt atît de deştepţi sau de curajoşi pe cît vor să fie şi de aceea au nevoie de noi şi de iubirea noastră.

Trase adînc aer în piept.

– Nu ştiu dacă Hal va fi un soţ credincios, spuse ea. Sper că va fi. Dacă nu, voi suporta. Ştiu ce simte pentru mine şi numai Dumnezeu ştie că renunţ la propria mea viaţă pentru ceea ce simt faţă de el. Ştiu că înţelegi ce înseamnă asta. Te-am invitat astăzi aici ca să-ţi cer să faci un sacrificiu pentru el, la fel cum fac şi eu.

„Dar nu te iubeşte!"

Gîndul acela luă fiinţă în mintea Laurei înainte să-l poată opri. Întregul edificiu logic pe care Diana îl construia cu atîta elocvenţă, atît de sfîşietor chiar, nu era decît un biet castel din cărţi de joc cînd era confruntat cu acel adevăr devastator. Hal nu o iubea. Cum putea să aibă sens o căsătorie între ei? Ar fi fost o nebunie, un păcat chiar, şi ar fi dus la tragedie pentru amîndoi.

Dar protestul din inima Laurei fu redus la tăcere de un alt fapt, necunoscut Dianei, care avea, de asemenea, o logică distrugătoare.

Hal nu îi spusese niciodată Laurei că o iubeşte. Nici ea nu îi spusese. O parte din ea se temuse de acele cuvinte ca de ceva ce l-ar fi legat, ar fi ucis spontaneitatea iubirii lor, transformînd-o într-o

obligaţie. Voise ca el să fie liber să aleagă ce viitor dorea. Cît despre cealaltă parte a ei, îl iubise mai mult decît ar fi putut exprima cuvintele şi niciodată nu simţise nevoia să spună ce simţea.

Cît despre Hal... cine ştia de ce tăcuse şi ce însemna tăcerea lui? Laura nu îi putea vedea în inimă. Pînă în clipa aceea îngrozitoare, nu avusese impresia că trebuia s-o facă. Abia acum îşi dădea seama cît de catastrofală fusese orbirea ei.

Se uită la imaginile lui Hal de pe masă şi apoi la cea pe care o purtase tot timpul în suflet. Văzu o ultimă imagine a unei lumi în care lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie, în care oamenii erau fericiţi, în care dragostea îi unea, nu îi despărţea – şi o privi dispărînd din faţa ochilor ei.

În locul ei, îl văzu pe Hal trăindu-şi sumbru zilele pe planetă, exilat din el însuşi şi, totuşi, unit cu misiunea sa de către o forţă impersonală, care nu avea să-i permită niciodată să devieze.

Poate că alesese un destin pe care, într-o ultimă analiză, nu îl putea împărţi cu nici o femeie. Nu era de mirare, atunci, că Laura simţea o ciudată asemănare cu Diana în clipa aceea.

Se uită la mica balerină din bronz, o figură împietrită într-un moment al vieţii cînd o fetiţă nu are nici o bănuială cu privire la suferinţele pe care le va avea de îndurat cînd va deveni femeie.

Apoi îşi ridică privirea spre Diana care se uită dincolo de ea, la o rivală fără chip, mult mai implacabilă

decît o femeie în carne şi oase.

Laura zîmbi şi ochii îi erau plini de milă şi renunţare.

– Ce vrei să fac, Diana?

Douăzeci şi opt

21 iunie 1955

„Dragă Hal,

Este extrem de dureros pentru mine să scriu această scrisoare, aşa că voi face să fie cît mai scurtă pentru binele amîndurora.

Nu pot să nu-ţi spun că sînt încurcată într-o relaţie de o anumită importanţă, care cred că trebuie păstrată. În aceste împrejurări, nu cred că ar mai trebui să ne vedem.

Prietenia noastră din ultimele cîteva luni a fost un lucru minunat pentru mine. M-ai făcut să mă simt mai puternică şi mai fericită, aşa cum nu m-am mai simţit demult.

Aş vrea să-ţi doresc foarte mult succes în

viaţa publică, dar şi în cea personală. Am ajuns să te respect şi să te admir extraordinar de mult şi cred că meriţi tot ce este mai bun.

Te rog să nu încerci să mă suni sau să-mi scrii în legătură cu această scrisoare. Ajută-mă să las lucrurile aşa cum sînt, pentru a ni le aminti astfel.

Trăieşte-ţi viaţa, Hal, şi fii fericit! Acel Hal pe care l-am cunoscut va face întotdeauna parte din mine. N-aş putea împiedica asta nici dacă aş vrea – şi nu cer mai mult. Te rog să nu o faci nici tu, pentru că vei fi nefericit şi acesta e ultimul lucru pe care îl vreau.

Laura."

Douăzeci şi nouă

Laura nu ştia cît timp trecuse.

La lucru se lăsa devorată de rutina obositoare. Avea impresia că tot ce avea în interior fusese congelat sau învelit într-o substanţă infinit mai rece şi mai dură decît gheaţa, o substanţă care distrugea orice atingere.

Se întreba dacă şi ceilalţi îi observau amărăciunea. Era, oare, posibil să arate lumii acea carne moartă fără să bage de seamă cineva ? Căci se simţea, pur şi simplu, ucisă în interior, viaţa inimii ei fiind anihilată de ceea ce făcuse.

Încetase să se mai gîndească la ceea ce se

întîmplase ca fiind bine sau rău, drept sau nedrept, logic sau ilogic. Nu ştia decît că tot ceea ce avusese importanţă pentru ea nu mai exista şi că zilele care urmau erau lipsite de semnificaţie. Realizarea acestui lucru îi aduse puţină linişte. Nu trebula să ia hotărîri importante, nu avea în faţă nici o răscruce, căci deja îşi lăsase viaţa în urmă.

În mod ironic, privind dintr-o perspectivă foarte depărtată, îşi dădu seama că profiturile firmei începeau să crească, în sfîrşit. Graţie publicităţii obţinute datorită Dianei Stallworth şi clientelei din înalta societate, doi din marii vînzători cu amănuntul cedaseră pînă la urmă şi semnaseră contracte pentru a-i vinde modelele în toată ţara.

Toaletele aveau să fie vîndute sub emblema *Laura, Ltd.*, cu modificări de la o măsură la alta potrivit indicaţiilor Laurei şi etalate în saloane destinate să expună atît frumuseţea liniei cît şi preţurile scăzute. Erau prevăzute mari campanii publicitare, incluzînd articole în *Vogue, Harper's Bazaar* şi alte reviste de renume.

Totul fusese aranjat de Tim. Sumele de bani obţinute erau uluitoare. Abia acum îşi dădea seama Laura ce însemna ca modelele ei să se vîndă în sute de locuri în toată ţara. Avea să devină peste noapte una din cele mai importante creatoare de modă ale naţiunii şi una din cele mai bogate femei de afaceri din lume.

Laura accepta acea realitate de sperat cu o combinaţie de amuzament şi indiferenţă. Îşi puse o

mască încîntată pentru colegii ei, se cufundă în lucrul la noile modele pentru următorul sezon şi îşi privi viaţa urmîndu-şi cursul într-un mod mecanic, parcă. Succesul pentru care muncise atît de mult era în întregime eclipsat de suferinţa ei. Exista doar ca să vadă timpul trecînd pe lîngă ea şi ca să spere că vidul din ea avea să se adîncească îndeajuns pentru ca existenţa să fie mai suportabilă a doua zi.

În cele din urmă, într-o după-amiază ploioasă, o voce o smulse din tristeţea în care se cufundase bucuroasă.

– A fost o zi lungă, frumoasă fată?

Era Tim. Intrase încet în biroul ei, purtînd un sacou frumos şi o pereche de pantaloni gri din flanel; o cravată roşie completa impresia de încredere masculină cînd el îi aruncă un zîmbet.

– Hai să luăm cina împreună, spuse el. Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

O clipă, ea nu avu puterea să-i răspundă. Durerea interioară o depărta de el.

Luînd slăbiciunea din ochii ei drept simplă oboseală, probabil, el veni în spatele ei şi începu să-i maseze umerii. Era un gest familiar care o alinase adesea în trecut cînd tensiunea lucrului o dobora.

Privi imaginea din oglindă. El, cu braţele şi umerii puternici, stătea aplecat deasupra ei ca un adult care ajuta un copil. Totdeauna o impresionase acea comică diferenţă dintre ei. Într-adevăr, încrederea ei în Tim fusese mereu puţin copilărească, deoarece forţa muşchilor lui mergea mînă în mînă cu caimul lui

extraordinar, cu stăpînirea sa în faţa lumii exterioare şi cu devotamentul faţă de ea.

– Nu e vorba de afaceri, spuse el. E ceva personal. Cred că mă poţi ajuta.

Ea se simţi încălzită de mîinile lui şi liniştită de zîmbetul din oglindă. Era atît de norocoasă că avea un prieten ca el. Poate venise vremea să îşi socotească bucuriile.

– În regulă, spuse ea atingîndu-i mîna. S-a făcut.

Luară cina la *Michelini's,* restaurantul lor preferat italienesc din Village. Acesta fusese scena mai multor sărbătoriri şi nu numai a unei „cine dezastruoase", după cum fluctuase activitatea firmei în ultimii trei ani.

Pe masă se afla un singur trandafir alb. Acesta era obişnuitul gest de afecţiune al lui Tim cînd avea un motiv deosebit de a fi cu Laura.

Laura nu putu să mănînce decît foarte puţin, dar, în seara aceea, Tim nu spuse nimic despre faptul că era prea slabă sau că nu avea poftă de mîncare. Se simţea ciudat de relaxată, împrăştiată printre zgomotele paharelor şi tacîmurilor, printre paşii înăbuşiţi ai chelnerilor pe covor, printre frînturile de conversaţii. Bău bucuroasă din vin, căci acesta îi trimitea o căldură excelentă în adîncurile ei îngheţate.

Cînd li se aduse cafeaua, ea se uită la Tim. Privirea lui o măsura în linişte.

– Ei bine? îl întrebă ea zîmbind. Care e problema?

Se gîndi la sora lui şi la familia din Irlanda. Ce fel de problemă o fi avînd? Ciudat, nu părea îngrijorat, ci emoţionat, într- un fel, de parcă ar fi ascuns un secret extraordinar.

– Nu ştiu cum să încep, spuse el atingîndu-şi ceaşca de cafea cu mîna lui atît de mare, încît ea s-ar fi temut să nu spargă porţelanui fragil dacă nu ar fi ştiut că nu putea face nici un rău. Laura, eşti persoana în care am cea mai mare încredere. De fapt, eşti *singura* persoană în care am încredere cu adevărat. De aceea îţi voi cere sfatui într-o chestiune extrem de personală.

– E în regulă, spuse ea încuviinţînd..

– E vorba de o fată, zise el. O cunosc de cîtva timp, dar abia de curînd mi-am dat seama că o iubesc la nebunie.

Tăcu brusc.

– De fapt, nu e tocmai adevărat. Am ştiut şi înainte. Multă vreme, însă, am încercat să-mi spun că doar o plac şi o admir. Dar ştiam că e vorba de mai mult. Acum nu mai pot să mă ascund. Problema e, însă, că sîntem prieteni de atîta timp, încît mi-e teamă să spun ceva. Poate că sînt doar un vechi amic pentru ea. Poate că s-a obişnuit demult cu ideea că sîntem doar nişte simpli prieteni.

O privi.

– Tu ce ai face în locul meu? Ai spune tot sau ai tăcea în continuare? Nu pot să mai rezist astfel. Secretul ăsta mă omoară.

Laura zîmbi cînd îl auzi. Cît noroc avea că iubea

pe cineva! Chiar dacă acea persoană era apropiată şi familiară şi nu ştia nimic. Cel puţin putea să vadă chipul iubit oricînd voia, să-i audă vocea...

Dar, îşi spuse ea, fiecare trebuie să se bucure de cît mai multă fericire în viaţă. Iar dacă, în final, îi era scris să cunoască înfrîngerea, trebuia să o înfrunte fără ezitare. Şansa putea să dispară dacă nu acţiona repede.

– Spune-i, zise ea cu fermitate. Nu mai sta pe gînduri. Să nu-ţi fie teamă, Tim. Probabil că e nebună după tine. Nu ţi-a arătat în nici un fel?

El scutură din cap.

– Dacă a făcut-o, sînt prea greu de cap să fi observat. Asta-i toată problema. Nu sînt destul de deştept să rezolv o astfel de situaţie. Sînt prea grosolan, Laura. Şi din cauza asta poate n-o să mă accepte niciodată.

– Spune-i oricum, Tim, insistă Laura. Eşti prea dur cu tine însuţi. Şi de ce să te joci cu ceva atît de important? Cel mai rău lucru pe care îl poţi face e să-ţi ţii sentimentele ascunse faţă de persoana pe care acestea o privesc cel mai mult.

– Adică, să o cer de soţie? întrebă el.

– Dacă vrei asta, spuse ea încuviinţînd. Pentru numele lui Dumnezeu, Tim, poate că ea te-a urmărit în tot acest timp. Probabil că a şi renunţat deja. Trebuie să-i spui totul acum, înainte ca ea să înceapă să se uite în altă parte – dacă n-a făcut-o deja.

Laura spuse aceste lucruri cu o convingere care o

ului. Totuşi, se simţea ciudat de detaşată de ele şi de Tim. Cum puteau cei morţi să dea sfaturi celor vii?

Tim păru mai trist acum, de parcă i-ar fi simţit neputinţa lăuntrică.

– Aşteaptă şi vei vedea, continuă Laura. O vei face să fie cea mai fericită fată din lume.

– Şi dacă spune nu? întrebă el cu scepticism.

– Nu va spune nu, zise Laura zîmbind. Cunosc femeile. Eşti un bărbat minunat, Tim, foarte drăguţ şi atrăgător. Femeile te observă oriunde te duci. Ştii foarte bine asta. Eşti bun, puternic...

El începu să rîdă.

– Dacă aş fi căutat complimente, aş fi nimerit foarte bine, spuse el. Dar dacă, totuşi, spune nu?

– Atunci nu o vei duce mai rău decît acum, zise Laura. Cel puţin vei şti pe ce poziţie te afli. Lumea asta e prea nesigură ca să aşteptăm ca lucrurile să se întîmple de la sine. Pune mîna în piept fericirii, Tim. Luptă pentru ea. Chiar dacă vei pierde, vei cădea legănîndu-te. Asta-i tot ce contează.

Laura ascultă înţelepciunea propriilor ei cuvinte, conştientă că spuneau cel mai important adevăr pe care ea însăşi nu îl ascultase. Era bine să îl rostească tare, căci, astfel, o mare parte din durerea ei dispărea.

Dar ceea ce se întîmplă apoi îi şterse zîmbetul de pe chip.

Din senin, Tim scoase o cutiuţă de catifea, legată cu o panglică aurie şi o puse pe masă în faţa ei.

– Deschide-o, îi spuse el.

Ea îl privi şi văzu că verdele ochilor lui se întunecase, părînd să o tragă înăuntru asemeni unui lac fără fund.

O tăcere grea şi apăsătoare se lăsă între ei. Cutiuţa se afla pe faţa de masă albă, un obiect micuţ care, într-un fel, părea să crească sub ochii ei, ca şi cum ar fi conţinut o lume întreagă care o invita să intre şi să exploreze.

„Curiozitatea a ucis pisica." Din străfundurile memoriei ei se ridică acel proverb pe care mama ei obişnuia să i-l spună cînd curiozitatea ei copilărească o îndemna la năzbîtii în casa cea veche din Chicago. Mama ei murise de atîţia ani, dar cuvintele acelea îi răsunau în minte cu o autoritate neobişnuită.

Laura nu îndrăznea să înfrunte adevărul care o privea în faţă. Ar fi vrut să închidă ochii şi să retragă vorbele pe care le rostise cu atîta neatenţie.

Dar ceea ce încerca să o facă să deschidă cutiuţa era mai mult decît curiozitate. Forţa adunată în ea era destul de puternică pentru a o înghiţi cu totul, pentru a-i învălui trecutul şi a-i îndrepta paşii următori în direcţia dorită, ignorîndu-i temerile, speranţele pierdute – ignorînd totul.

Dacă o atingea, dacă o deschidea.

Simţi că leşină. Privi neputincioasă cum mîna ei ia încet cutiuţa şi trage de panglică. Se deschise. Înăuntru se afla un inel de logodnă micuţ dar superb al cărui diamant sclipea în lumina slabă asemeni unui talisman.

Licărirea aceea părea să fi sărit din piatră în ochii verzi ai lui Tim Riordan, care nu îi părăsiseră pe ai ei nici o clipă.

– Eu... încercă Laura să spună, dar pur şi simplu nu îşi găsea cuvintele.

– E mărimea ta, spuse el. După atîta timp îţi cunosc mîinile foarte bine, Laura. Îţi va veni bine. Îţi promit.

Acum ea văzu o mînă mare acoperind-o pe a ei, degetele lui înconjurînd şi mîna şi cutiuţa şi inelul cu atîta uşurinţă, încît se simţi dominată de un destin mult mai puternic decît ea însăşi.

– Te iubesc, Laura, îi spuse Tim.

Ea închise ochii fără să se gîndească. Ecoul acelor cuvinte îi răsună în urechi ca un imn. Fără să vrea, simţi o acceptare plăcută în toată fiinţa.

– Te iubesc din prima zi cînd te-am văzut, zise el apoi. Cînd am urcat scările pînă la acel apartament întunecat şi am văzut acel înger de femeie cu gura plină de ace şi cu degetele alergînd pe materiale, mi-am pierdut inima. Deodată am înţeles ce le lipsise tuturor femeilor pe care le cunoscusem pînă atunci, motivul pentru care nu le puteam iubi, nu puteam avea încredere în ele, nu le puteam respecta – totul era în tine. Tu erai fiinţa pe care o aşteptasem – dar de o mie de ori mai frumoasă decît în visele mele.

Oftă.

– Mi-a trebuit prea mult, ştiu. Te-am lăsat să te obişnuieşti cu mine. Te-am lăsat să crezi că nu-ţi

doresc decît prietenia. N-ar fi trebuit – dar erai atît de delicată, Laura, atît de pură... Doar simplul fapt de a mă afla în aceeaşi încăpere cu tine mă făcea să mă simt ca un taur într-un magazin cu porţelanuri.

Îi luă mîna într-a lui.

– Dar, ah, cît de mult doream să-ţi spun că te iubesc, că te ador, că aş fi dat orice numai să-mi petrec restul vieţii alături de tine. Păstrarea tăcerii a fost cea mai cumplită tortură pe care a trebuit s-o îndur vreodată. Îţi spun acum pentru că simt că aş exploda dacă aş mai tăcea o clipă. Te iubesc, Laura. Vreau să fii soţia mea. Cu tine voi fi cel mai fericit bărbat din lume. Fără tine n-aş fi nimic. Spune da, Laura. Spune că-mi vei fi soţie.

Ea deschisese ochii între timp. Erau plini de lacrimi acum, iar mîna îi tremura pe cutiuţa în care se afla inelul.

El îi văzu tulburarea şi îi bătu mîna uşor. Părea să-i fie ruşine de sine.

– Iartă-mă, Laura. Nu vreau să te forţez. Dumnezeule, tu ai fost cea care mi-a dat curajul să vorbesc. Cît de prost sînt. Răspunde doar cum te îndeamnă inima. Să nu-ţi fie teamă să spui nu, dacă asta simţi. Voi suporta vitejeşte.

Laura îl privi în ochi şi văzu rugămintea din adîncurile lor. Îşi punea viitorul în mîinile ei. Ea avea puterea de a-l face fericit sau de a-l condamna la durerea care o sfîşia chiar şi în momentul acela.

Însemnase atît de mult pentru ea! Faptul că el

fusese mîndru de ea şi că o susţinuse neîncetat îi adusese toate realizările din ultimii ani şi îi dăduse acel preţios echilibru cînd avusese impresia că vîrtejul vieţii o va trage în adîncuri. Tim era chiar pămîntul pe care călca.

Acum avea în faţă adevărul. Da, dintotdeauna ştiuse că o iubea. De ce nu recunoscuse acest lucru în sinea ei, cînd era ceva atît de fundamental? „Mă iubeşte, Tim mă iubeşte..."

Cu cinci minute în urmă se simţise mai singură ca oricînd. Acum, însă, timbrul vocii lui şi atingerea mîinii îi străpungeau nucleul rece, încălzindu-l, readucînd-o la viaţă în ciuda încăpăţînării ei de a se ascunde de lume.

Mîna lui încă i-o mai acoperea pe a ei. Ochii lui o fixau cu o expresie plină de încredere şi, totuşi, într-un fel, ameţitoare şi periculoasă.

O tentaţie creştea din ce în ce mai mult în ea. Parcă un duh fusese eliberat dintr-o sticlă de sunetul acelor două cuvinte şi o învăluia acum cu un farmec capabil să-i paralizeze voinţa; transformînd-o în cineva care putea face ceea ce ea crezuse imposibil pînă atunci.

Simţi un glas lăuntric, apărut din acea schimbare nevăzută, umplînd-o şi înaintînd repede spre suprafaţă, stîrnit de forţa voinţei lui şi de slăbiciunea ei.

Cutia era deschisă. El îi strecură inelul pe deget. Capitularea curgea prin ea tulburător, căci acum nu mai era singură şi nici nu avea să mai fie vreodată.

dacă făcea cum voia el.

– Ei bine? o întrebă el nerăbdător ca un băieţandru.

Ea văzu din nou acea ciudată licărire de neastîmpăr din spatele durerii din ochii lui, de parcă ar fi ştiut că sistemul ei de apărare nu avea nici o putere în faţa iubirii lui.

Laura îşi ţinu răsuflarea. Inelul de pe deget se alătură vocii din urechea ei pentru a o face să-şi piardă echilibrul.

– Da, Tim, spuse ea făcînd ultimul pas care îi trăgea pămîntul de sub picioare şi ţinîndu-i mîna de parcă ar fi fost singurul lucru care ar fi putut-o salva de sine. Mă voi căsători cu tine.

Treizeci

15 decembrie 1955

„Ne-am adunat aici, în faţa lui Dumnezeu şi în prezenţa acestor martori, pentru a uni acest bărbat şi această femeie prin sfînta căsătorie, instituită de Dumnezeu..."

Winthrop Bond stătea lîngă Lisa, sub privirile rudelor, prietenilor din lumea afacerilor şi ale celor din înalta societate new-yorkeză. Aproape toţi cei prezenţi erau mai tineri decît Win, ca şi frumoasa mireasă care îl zîmbea fermecător de sub văl.

Pe chipurile rudelor se citeau expresii rigide şi dezaprobatoare, unele aţintite asupra superbei rochii de mireasă a Lisei, altele asupra părului alb al lui

Winthrop care începuse să se răărească.

Preotul era el însuşi un bătrîn cu ochelari bifocali şi păr ca al lui Win. Le aruncă o privire mirelui şi miresei, ţinînd breviarul în mîini.

Absolut nimeni din cei prezenţi în *Christ Church*, cea mai mare şi mai prestigioasă biserică metodistă din New York, nu era de acord cu căsătoria aceea. Toată lumea, în ciuda sensibilităţii la farmecul Lisei, etalat la petrecerea de logodnă, era de părere că Win nu numai că îşi semna condamnarea la moarte, dar că săvîrşea şi un păcat de neiertat faţă de nemuritoarea avere Bond, căsătorindu-se cu o femeie al cărei nume nu însemna nimic.

Patru generaţii de oameni inteligenţi, ambiţioşi şi muncitori nu creaseră acel imperiu pentru a-l vedea irosit astfel. Rudele se întrecuseră în elocinţă chinuindu-se să-l convingă pe Win că acea căsătorie era o crimă nu numai împotriva lor înşişi, dar şi a istoriei.

În zadar. Win deţinea controlul asupra întregii averi şi el era cel care hotăra.

Astfel că nu era prea multă bucurie în biserică în acea zi.

Dar lui Winthrop Bond puţin îi păsa. Avea în inimă bucurie pentru toată lumea.

Lisa se afla lîngă el, radiind de fericire. Niciodată nu păruse mai tînără şi mai candidă în emoţia ei. El nu avea ochi decît pentru zîmbetul luminos din dosul vălului şi pentru sărutul, glasul şi dragostea

simbolizate de el.

Lui Win nu îi păsa de dezaprobarea celorlalţi. Feţele acelea atente din biserică aparţineau trecutului său, un trecut care nu mai exista acum. Viitorul lui era o carte deschisă şi el se mulţumea să-l citească în ochii superbei creaturi de alături.

În cursul ultimelor săptămîni, sora şi verii lui făcuseră tot posibilul să-l convingă să renunţe la căsătoria aceea. Ba îi aduseseră chiar şi un raport absurd al unui detectiv în legătură cu trecutul Lisei, un trecut pe care ei îl considerau a fi extrem de dubios. Dar Win nu era de clintit. Auzise deja versiunea Lisei şi ştia că acela era adevărul.

Ba, mai mult decît atît, o cunoştea, o cunoştea pe Lisa aşa cum nimeni din familia lui nu o putea cunoaşte. Era o fată cu suflet şi vulnerabilă care suferise extraordinar de mult în viaţă, îl iubea şi voia copii cu el. Iar adevărul din ochii ei verzi ca nişte giuvaere era mult mai elocvent decît orice calomnie dubioasă născocită de un detectiv plătit.

De fapt, el îi era recunoscător Lisei că trecuse peste aparenţe şi îl acceptase. Ar fi putut să-l vadă, pur şi simplu, ca pe un urmaş plicticos al unei mari familii, o carcasă de bărbat lipsită de orice importanţă. Dar ea privise mai adînc şi descoperise un bărbat pe care îl putea admira şi accepta, care era gata să renască graţie ajutorului iubirii ei.

„La bine şi la rău..."

Cuvintele păreau o poezie. Ochii aceia minunaţi, cu umbra lor de melancolie din spatele sclipirii

copilăreşti de la suprafaţă, se uitau la ei acum, plini de iubire, bucurie şi infinite promisiuni.

Trecutul era trecut. Acum nimic nu mai conta în afară de Lisa.

„Pînă cînd moartea vă va despărţi..."

„În căsătorie nu trebuie să se intre cu nesăbuinţă sau cu uşurinţă, ci cu respect şi cu atenţie, în deplin acord cu motivele pentru care a fost instituită de Dumnezeu."

Diana Stallworth se uită de la chipul lui Hal Lancaster la cel grav dar aprobator al episcopului de New York. Ştia că, în spatele ei, se aflau rudele familiilor Lancaster şi Stallworth, cu sutele, sosite din toate colţurile lumii, ca, de asemenea şi cîteva celebrităţi, înalte oficialităţi de la Washington şi membrii celor mai renumite familii din ţară.

Diana purta o rochie de mătase cu un corsaj din dantelă creată pentru ea de Christian Dior. Fotografia ei făcută de Irving Penn avea să apară luna aceea în revista *Vogue* alături de un articol despre nuntă şi o prezentare specială a trusoului ei.

În clipa aceea, în faţa bisericii *Sfîntul Bartolomeu* erau adunaţi ziarişti din cincizeci de ţări dornici să-i surprindă în momentul ieşirii. Camere de televiziune urmau să le înregistreze drumul cu limuzina pînă la

reşedinţa Stallworth de pe Fifth Avenue, unde avea loc recepţia şi de unde aveau să plece în călătorie de nuntă în insulele greceşti, perioadă în care Hal îşi va găsi timp pentru întîlniri cu cîţiva lideri europeni importanţi.

Nunta aceea era cel mai mare eveniment din viaţa socială şi politică a Americii de la Roosevelt încoace. Hal şi Diana erau echivalentul unui moştenitor al tronului şi regina sa. Căsătoria lor era văzută nu numai ca o unire îndelung aşteptată a doi tineri frumoşi şi a două familii istorice, dar şi ca debutul politic promiţător al lui Hal. Era aproape o certitudine că în 1956 avea să candideze pentru vreo funcţie înaltă în politică. Avînd-o pe Diana alături, era greu de imaginat că avea să piardă în alegeri.

Aprobarea atîtor milioane de oameni, ca şi emoţia lor în legătură cu ceea ce avea să se întîmple în seara aceea între Hal şi Diana la bordul iahtului lor, se reflecta în ochii blînzi ai episcopului.

Nimeni nu era împotriva acelei căsătorii. Toţi o aplaudau. Întreaga lume o considera pe Diana ca fiind o tînără frumoasă şi norocoasă, căsătorită, în sfîrşit, cu Făt-Frumos al ei, cu acel basm adeverit pe nume Hal Lancaster.

Diana era încremenită.

În timp ce asculta cuvintele episcopului, rugîndu-se să poată repeta legămîntul fără să se poticnească, se uită prin văl la Hal. Acesta o privea cu afecţiune şi în ochii lui văzu o expresie de liniştire amestecată cu umor. „Nu-ţi face griji", părea să spună. „Totul nu-i

decît un circ imens. Cînd o să se termine, o să rîdem de el amîndoi." Dianei îi venea să plîngă de recunoştinţă pentru sprijinul lui.

Înfăţişarea lui copilărească, atît de subtilă şi de fermecătoare în ironizarea solemnităţii acelei ocazii, o umplu pe Diana de bucurie. Oare, ca orice mire şi mireasă, aveau să sfîrşească unul în braţele celuilalt în seara aceea, şi a doua zi, şi în cea următoare, rîzînd de acea menajerie a rudelor şi oaspeţilor cînd aveau să-şi amintească de nuntă? O amintire întreruptă curînd de iubire, sărutări, îmbrăţişări şi de excelenta siguranţă de a fi împreună...

Pentru Diana, în seara aceea avea să fie prima oară. Se păstrase pură pentru Hal, în toţi acei ani plini de dificultăţi. În seara aceea avea să afle dacă ceea ce păstrase era demn de el.

Acel gînd îi alungă fantezia fericită şi aproape că îi şterse zîmbetul de pe faţă cînd se uită la Hal. Nu mai era sigură de nimic.

În fond, se gîndi ea, chiar voia să vadă expresia de calm imperturbabil de pe chipul mirelui ei în clipa aceea? N-ar fi preferat mai multă seriozitate, ba chiar o faţă îngrijorată sau nervoasă, din partea iubitului care o întreba dacă îl acceptă pe viaţă?

Diana nu voia ca momentul acela să fie superficial şi lipsit de importanţă. Voia să fie ritualul solemn care închidea uşa în faţa îndoielilor în legătură cu sine, alăturînd-o lui Hal într-o unire îndeajuns de puternică şi de intimă pentru a o face cu adevărat soţia lui,

tovarăşa lui pentru vecie.

Acest lucru se întîmpla acum?

Nu putu să nu se întrebe dacă, în acel zîmbet, Hal nu păstra distanţa şi i se dăruia în totalitate. Poate că nu rîdea numai de aspectul public al acelei nunţi, menite să satisfacă instinctele atavice ale familiilor şi curiozitatea publicului admirator, oameni care aveau să fie, într-o bună zi, alegătorii lui. Poate credea cu adevărat că totul nu era decît o şaradă, un spectacol care nu însemna nimic.

Mîinile începură să-i transpire din cauza acelui gînd. Vechiul sentiment de neîndemînare o stăpîni deodată, crud şi ironic, făcînd-o să se simtă ruşinată şi ridicolă în cel mai important moment al vieţii.

Diana Stallworth, pozînd drept soţia lui Haydon Lancaster! Biata Diana cea bogată, încerca să pară feminină în rochia el *Dior* şi se pregătea pentru un rol ale cărui cerinţe se aflau extrem de departe de capacităţile ei.

Se gîndi la cinismul din spatele atîtor zîmbete de pe chipurile celor prezenţi. Toată lumea ştia că Hal nu avea să-i fie credincios. Nici unul din bărbaţii Lancaster nu era credincios. Ceremonia aceea nu era deloc un legămînt de fidelitate, ci doar preambulul unei superbe călătorii de nuntă, a mii de cocktail-uri şi dineuri politice, al unui şir nesfîrşit de ziarişti curioşi, al unei case la New York şi al alteia la Washington. Şi al copiilor, căci copiii erau necesari, copiii erau aşteptaţi...

Nimic.

„Nimic nu va ieşi din nimic."

Nu îşi aducea aminte în ce carte citise acest lucru. În vreun curs de la *Smith,* probabil, un vers scris de vreun poet celebru de care puţin i-a păsat. Acum îşi amintea de el ca de un avertisment sumbru, mai groaznic decît orice ar fi spus acel episcop bătrîn. Da, nimic nu putea ieşi din nimic. Şi din acea căsătorie simulată nimic nu putea ieşi.

Diana făcu eforturi mari pentru a alunga acel gînd. Panica îi tensionase trupul. Îşi simţea mîinile reci ca gheaţa.

Episcopul le vorbea amîndurora acum, pe un ton grav.

– Vă rog ca, în prezenţa lui Dumnezeu, să mărturisiţi dacă ştiţi vreun motiv pentru care nu puteţi fi uniţi prin căsătorie potrivit voinţei Domnului.

Hal se uită la episcop şi dincolo de acesta. În ochii săi se vedea o umbră de durere, o privire atît de intimă, încît, ultîndu-se la el, Diana avu impresia că trage cu urechea la un dialog purtat de un bărbat cu propriul suflet.

Ştia că avusese multe femei. Dintre acestea, nu puţine fuseseră cele care îl iubiseră. Cum ar fi putut să nu o facă? Era cel mai bun bărbat din lume, ale cărui farmece erau atît de încîntătoare, încît, în comparaţie cu el, ceilalţi bărbaţi păreau nişte fiare sălbatice.

Diana se întîlnise cu unele din acele femei nefericite şi le îndepărtase de Hal cînd crezuse că lucrurile

mergeau prea departe. Ultima fusese Laura Blake, o fiinţă de o asemenea dulceaţă şi vulnerabilitate, încît Dianei aproape că îi displăcu să îi întrerupă idila cu Hal. Dar avusese, oare, de ales? Mai erau cîteva luni pînă la nuntă. Flirturile lui Hal trebuiau să înceteze în interesul propriei lui reputaţii, dar şi al credibilităţii acelei căsătorii.

Diana acceptase de multă vreme promiscuitatea lui Hal ca fiind o trăsătură caracteristică transmisă din tată-n fiu. Deşi ştia că nu ar fi trebuit să fie geloasă, nu suporta să se gîndească la celelalte femei care îl dăruiseră lui Hal la fel de mult ca ea sau chiar mai mult, femei care îl cunoscuseră şi avuseseră nevoie de el în atîtea feluri.

Acum, cercetînd acei ochi îndureraţi de cuvintele episcopului, un gînd îngrozitor se înfiripă deodată în mintea ei. Dacă una din acele numeroase tinere însemnase mai mult pentru el decît oricare alta? Dacă el îşi dăruise inima?

Dacă era adevărat, atunci pierduse şansa de a se căsători cu singura fată care însemna ceva pentru el. Prin ceremonia aceea renunţa pentru totdeauna la şansa de a fi cu ea. În spatele acelor zîmbete adresate ei trebuia să ascundă povara unei dureri pe care trebuia să o suporte întotdeauna singur, şi pe care Diana nu o putea alina, pentru că ea însăşi i-o provocase.

Acel gînd se răsuci în inima ei ca un pumnal otrăvit. Strînse din dinţi şi făcu un efort pentru a-l alunga din minte. Privirea lui Hal reveni din nou

asupra ei şi ea îşi puse toată dragostea şi lolalitatea în zîmbetul pe care i-l aruncă.

Episcopul le uni mîinile şi i se adresă lui Hal:

– Haydon, o iei de soţie pe această femeie pentru a trăi împreună în legămîntul căsătoriei? O vei iubi, o vei mîngîia şi o vei onora la bine şi la rău şi, uitînd de toate celelalte lucruri, îi vei fi credincios pînă ce moartea vă va despărţi?

– Da.

Mîna îngheţată a Dianei se afia într-a lui Hal acum şi căldura lui era atît de mîngîietoare încît părea aproape capabilă să-i topească gheaţa din suflet.

– Diana, îl iei de soţ pe acest bărbat pentru a trăi împreună în legămîntul căsătoriei? Îl vei iubi, îl vei mîngîla şi îl vei onora la bine şi la rău şi, uitînd de toate celelalte lucruri, îi vei fi credincioasă pînă cînd moartea vă va despărţi?

– Da, spuse ea rugîndu-se ca tremurul vocii să nu fi fost auzit decît de ea însăşi.

„Nimic nu va ieşi din nimic."

„Veţi accepta copii cu dragoste de la Dumnezeu şi îi veţi creşte potrivit legii lui Cristos şi a bisericii?"

Tim Riordan se uită la preotul catolic.

– Da, spuse el.

Vocea îi răsuna fals în urechi, căci era copleşit de solemnitatea acelei ocazii şi de imensa greutate a

acelei biserici catolice unde i se celebra căsătoria.

Laura să-i fie soţie!

Lui Tim nu îi venea să creadă. Timp de trei ani, Laura îi stăpînise inima, ocupînd un loc mai adînc în mintea şi în imaginaţia lui decît oricare altă femeie în afară de mama lui cînd era mic. Dragostea lui era atît de puternică, încît nu-i putuse spune nimic. Îl duruse cumplit văzînd-o cum se obişnuieşte cu el şi cum făcea afaceri în compania lui, în timp ce obsesia lui căpăta proporţii din ce în ce mai mari cu fiecare zi.

Acum, însă, totul se terminase. Minunea se întîmplase şi ea îl acceptase. Acea făptură dulce şi blîndă, cu mîinile ei moi, cu ochi negri şi gravi, cu enormul ei talent şi căldura ei feminină avea să-i fie soţie.

Era prea frumos ca să fie adevărat.

O privi cum îşi murmură răspunsul. Expresia ei era şi tandră şi serioasă, purtînd, ca totdeauna, o umbră de durere veche şi curajul de a depăşi acea durere. Cîtă sensibilitate ascundea acel trup mărunt! Şi ce forţă extraordinară...

Deşi întotdeauna existase o oarecare tristeţe în ochii ei frumoşi, în ultimele cîteva luni, intuiţia îi spunea lui Tim că suferise o rană mai recentă. Se întreba dacă era vorba cumva de un bărbat.

Nu se gîndise să discute despre acel subiect în mod deschis. Nu numai că ar fi fost o încălcare a intimităţii ei, dar acum, că îl acceptase, nu avea să-i spună niciodată că un alt bărbat încercase să- i

cucerească inima.

Important era că acum o avea. Şi nu avea să o mai lase să trăiască o altă clipă de nefericire.

Din cînd în cînd se trezea gîndindu-se la bărbatul care îi fusese apropiat – presupunînd că fusese vreunul. În acele clipe, Tim se simţea ciudat. Imaginea bărbatului fără chip care o rănise, care, probabil, se folosise de ea şi după aceea îi dăduse cu piciorul, îl înfuria atît de mult, încît l-ar fi strîns de gît cu mîna lui.

Pe de altă parte, ideea că ar fi putut fi o relaţie cărela ea îi pusese capăt în favoarea lui Tim sau poate o relaţie care, pur şi simplu, eşuase era mai puţin îngrozitoare. Tim o admira atît de mult pe Laura, încît ar fi iertat un rival care fusese destul de norocos pentru a beneficia de dragostea ei. Într-adevăr, se simţea apropiat de bărbatul care îi căzuse în mreje şi, la fel ca el însuşi, îşi petrecuse nopţi întregi torturat de imaginea ei.

Tim se uită la ea. Fericirea din ochii ei cînd se uita la preot era aproape prea frumoasă pentru a fi privită. Totuşi, nu era lipsită de o oarecare umbră de mister. O venera pentru fiecare faţetă a personalităţii ei, de la farmecul pe care îl cunoştea atît de bine pînă la adîncurile pe care era prea grosolan ca să şi le poată imagina.

Tim ştia că nu o merită. Ştia doar că o va iubi din tot sufletul toată viaţa. Făcu acel jurămînt bucuros în faţa Domnului.

Şi, într-o bună zi – spera că în curînd – copiii lor

aveau să înceapă să vină. Cînd avea să vadă rodul iubirii lor ivindu-se din pîntecul Laurei, paharul său avea să se reverse, iar viaţa avea să-i fie un vis devenit realitate.

După ce le auzi jurămintele, preotul spuse:

– V-aţi declarat consimţămîntul în faţa Bisericii. Fie ca Domnul în bunătatea Lui să îl întărească şi să vă dea binecuvîntarea.

Ochii ei negri îi zîmbeau din spatele vălului. Mîna micuţă se oferi să primească inelul. Tim i-o atinse cu blîndeţe, temîndu-se ca întotdeauna că forţa lui ar fi putut să o frîngă dacă nu avea grijă.

Indiferent care ar fi fost propriile lui defecte, un lucru ştia sigur: Laura suferise cea din urmă pierdere, cea din urmă durere. De acum încolo îl va avea pe Tim care va avea grijă de ea, zi şi noapte. Şi, dacă cineva va încerca vreodată să-i facă vreun rău sau să-i provoace durere, Tim avea să-l distrugă fără milă. Întreaga lui fiinţă se dedică acelei hotărîri.

– *„Ceea ce Dumnezeu a unit nici un om să nu poată desface"*, încheie preotul.

Absolut nici unul, îşi spuse Tim.

„Amin."

Va urma

Tehnoredactare computerizată:
Ioan Lilă jr.

Tel. 641.17.21
641.33.04
Str. Baiulescu 63A,
București, Sector 5
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)